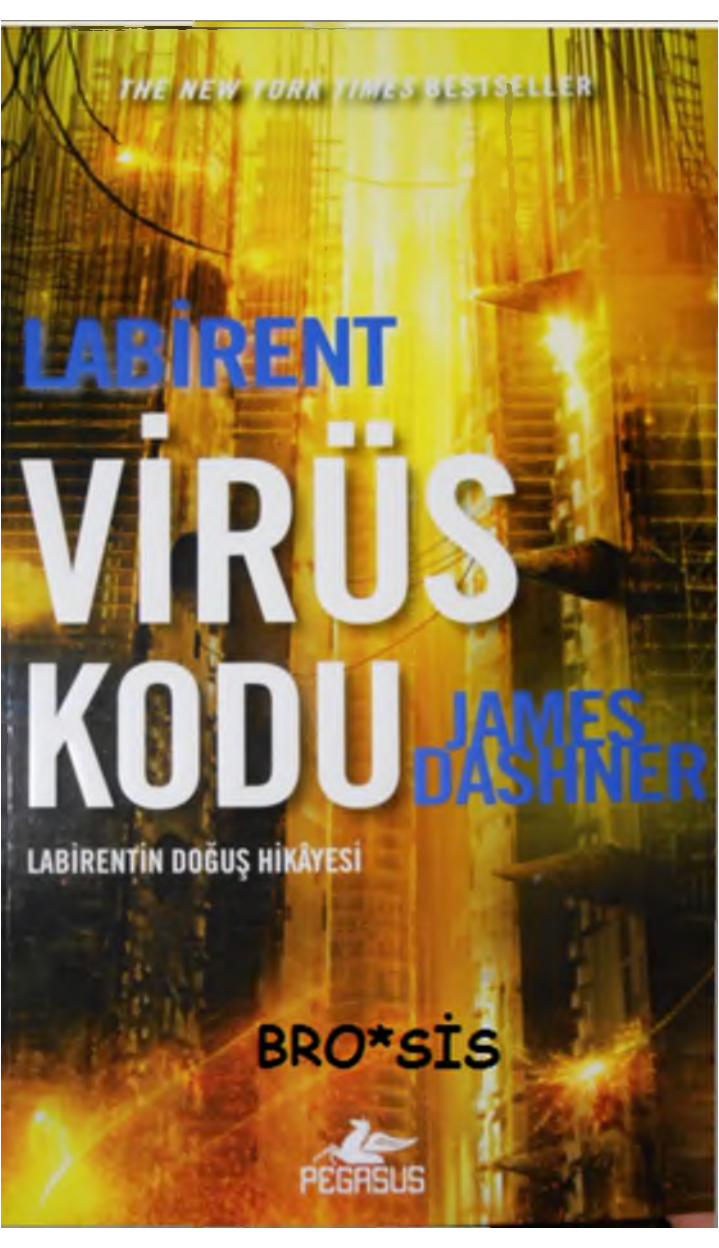

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER
LABİRENT
VİRÜS
KODU
JAMES DASHNER
LABİRENTİN DOĞUŞ HİKÂYESİ
BRO*SİS
PEGASUS

YALANLAR AÇIĞA ÇIKACAK.
GİZEMLER ÇÖZÜLECEK.
TARAFLAR BELİRLENECEK.
GERÇEKLERE SİZ BİLE HAZIR OLMAYABİLİRSİNİZ...

Dünyanın sonu geldi: Yeryüzü kavruldu ve insanlık salgın hastalığın pençesinde. Kaosun ortasındaysa her şeyi değiştirme gücüne sahip biri var: Thomas. Bu, Thomas'ın ve sadece kendisinin yıkabileceği labirenti inşa etmesinin öyküsü.

"Gizem dolu bir hayatta kalma macerası."
EW.com

"Tırnaklarınızı kemirerek okuyacaksınız."
Publishers Weekly

"Hakkındaki tüm ünlemli cümleleri hak ediyor."
RT Book Reviews

BETÜL

LABİRENT:
VİRÜS KODU

Pegasus Yayınları: 1513
Gençlik: 286

Labirent: Virüs Kodu
James Dashner
Özgün Adı: The Fever Code

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Çiçek Eriş
Düzelti: İlker Sönmez
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Kasım 2016
ISBN: 978-605-299-049-0

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
Copyright © James Dashner, 2016

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Dystel & Goderich Literary Management'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

JAMES DASHNER

LABİRENT:

VİRÜS KODU

İngilizceden çeviren:
Gizem Yeşildal

PEGASUS YAYINLARI

Sıkı Labirent hayranlarına...

Çılgın ve tutku dolusunuz ve sizi seviyorum.

GİRİŞ

NEWT

Çocuğun ailesini öldürdükleri gün kar yağıyordu.

Uzun zaman sonra kaza olduğunu söylemişlerdi ama çocuk o sırada oradaydı ve kaza olmadığını biliyordu.

Kar onlar gelmeden önce başlamıştı. Neredeyse soğuk beyaz bir kehanet gibi gri gökyüzünden düşüyordu.

Ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu hatırlayabiliyordu. Bunaltıcı sıcak, şehirlerine aylarca, yıllarca acımasızca davranmıştı; bitmek bilmeyen günleri ter, acı ve açlıkla dolmuştu. O ve ailesi hayatta kalmışlardı. Umutlu başlayan sabahlar yerini yiyecek bulmak için çöpleri karıştırdıkları, gürültülü kavgalar ve korkunç seslerle dolu akşamüstlerine bırakıyordu. Ardından uzun sıcak günün uyuşukluğunun çöktüğü akşamlar geliyordu. Ailesiyle oturup gökyüzündeki ışığın solmasını, dünyanın gözlerinin önünde yavaşça kaybolmasını izler; şafak vakti yeniden ortaya çıkıp çıkmayacağını merak ederdi.

Bazen, gece ya da gündüz fark etmeksizin, deliler gelirdi. Ama ailesi onlar hakkında konuşmazdı. Ne annesi ne de babası. Özellikle

de babası. Sanki varlıklarını sesli bir şekilde kabul ederlerse onları kendilerine çekeceklerdi; şeytan çağırma gibi. Sadece kendisinden iki yaş küçük ama iki kat cesur olan Lizzy deliler hakkında konuşmaya cesaret edebiliyordu; bir tek o boş yere batıl inanca kapıldıklarını anlayacak kadar akıllıydı sanki.

Ve daha yalnızca bir çocuktu.

Çocuk cesur olanın kendisi olması gerektiğini, küçük kardeşini kendisinin rahatlatması gerektiğini biliyordu. *Endişelenme, Lizzy. Bodrum kilitli; ışıklar kapalı. Kötü insanlar burada olduğumuzu bile bilmiyorlar.* Ama kendini her defasında dili tutulmuş halde buluyordu. Onu kucaklar, rahatlamak için oyuncak ayıymış gibi sıkıca sarılırdı. Ve her defasında *kardeşi onun* sırtını sıvazlardı. Onu o kadar çok seviyordu ki kalbi acıyordu. Ona daha da sıkı sarılır, delilerin ona zarar vermesine asla izin vermeyeceğine dair sessizce yemin eder, avcunun kürekkemiğine hafifçe vurmasını dört gözle beklerdi.

Bodrumun bir köşesinde duran, babasının merdivenlerden aşağı sürüklediği eski şiltenin üzerinde sık sık bu şekilde uykuya dalarlardı. Anneleri sıcağa rağmen her zaman üzerlerine battaniye örterdi; her şeyin sonunu getiren Işıl'a karşı uyguladığı isyankâr bit tavırdı.

O sabah hayret verici bir manzaraya uyandılar.

"Çocuklar!"

Annesinin sesiydi. Çocuk futbol maçıyla ilgili rüya görüyordu; top yeşil çim sahada dönerek ilerliyor, boş stadyumdaki kaleye doğru gidiyordu.

"Çocuklar! Uyanın! Şuna bakın!"

Gözlerini açınca annesinin bodrumdaki tek küçük pencereden dışarı baktığını gördü. Bir önceki gece babasının her akşamüstü yaptığı gibi önüne çaktığı tahtayı çıkarmıştı. Annesinin yüzünü

aydınlatan loş, gri ışık şaşkınlıkla parlayan gözlerini ortaya çıkarıyordu. Ve uzun zamandır yüzünde görmediği gülümseme yüzünün daha da parlamasını sağlıyordu.

"Neler oluyor?" diye mırıldandı doğrulurken. Lizzy gözlerini ovup esnedi ve ağabeyinin peşinden gün ışığına bakan annesinin yanına gitti.

Çocuk o anla ilgili birkaç şey hatırlıyordu. Işığa alışmak için gözlerini kısarak dışarı baktığı sırada babası hâlâ canavar gibi horluyordu. Sokakta deliler yoktu ve gökyüzü bulutlarla kaplıydı ki bugünlerde bu çok ender görülen bir durumdu. Beyaz tanecikleri gördüğünde donakaldı. Gri gökyüzünden dökülüyor, savruluyor, dans ediyor, yerçekimine karşı gelerek düşmeden önce yukarı doğru uçuşuyorlardı.

Kar.

Kar.

"Bu da neyin nesi?" diye mırıldandı. Babasından öğrendiği bir cümleydi bu.

"Nasıl kar yağabilir, anne?" diye sordu Lizzy. Gözlerinde uykudan eser kalmamış, yerini çocuğun kalbini sızlatan bir neşe doldurmuştu. Mutsuz hayatını ne kadar yaşamaya değer kıldığını bilmesini umarak uzanıp kızın saç örgüsüne dokundu.

"Ah, insanlar neler söylüyor biliyorsun," diye cevap verdi annesi. "Işıl yüzünden tüm iklim sistemi çöktü. Tadını çıkarmaya bakalım, olur mu? Olağanüstü değil mi?"

Lizzy mutlu bir şekilde iç çekerek karşılık verdi.

Çocuk böyle bir şeyi bir daha görüp göremeyeceğini merak ederek karı izledi. Kar taneleri süzülüyor, sonunda inip kaldırıma konar konmaz eriyorlardı. Islak tanecikler camda leke bırakıyordu.

Orada durup dışarıdaki dünyayı izliyorlardı ki pencerenin üzerinden gölgeler geçti. Belirdikleri gibi anında kayboldular.

Çocuk neyin ya da kimin geçtiğini görebilmek için başını uzattı ama geç kalmıştı. Birkaç saniye sonra ön kapıya sertçe vuruldu. Daha ses kesilmeden babası ayağa kalmıştı bile; anında tamamen uyanmış ve tetikteydi.

"Kimseyi gördünüz mü?" diye sordu babası hafif boğuk sesiyle.

Annesinin yüzündeki neşenin yerini endişe ve kaygının o tanıdık kırışıklıkları almıştı. "Sadece gölge gördük. Açacak mıyız?"

"Hayır," diye cevapladı babası. "Kesinlikle açmayacağız. Dua edelim de her kimse, gitsin."

"İçeri zorla girebilirler," diye fısıldadı annesi. "Ben olsam girerdim. Evin terk edildiğini, içeride belki biraz konserve kaldığını düşünebilirler."

Babası ona uzun süre baktı, sessizlik devam ederken zihni çalışıyordu. Ve sonra... *güm, güm, güm.* Ziyaretçileri yanlarında koçbaşı getirmişler gibi kapıdaki patırtılar bütün evi sarsıyordu.

"Burada kal," dedi babası dikkatlice. "Çocuklarla kal."

Annesi konuşmak için ağzını açtı fakat durup kızına ve oğluna, önceliklerine baktı. Kollarıyla koruyabilirmişçesine onlara sarıldı ve çocuk kadının vücudunun sıcaklığıyla yatıştı. Annesine sıkıca sarılırken babası da sessizce yukarı çıktı, ön kapıya doğru yürürken zemin gıcırdıyordu. Ve sessizlik.

Ortam giderek gerginleşiyordu. Lizzy uzanıp ağabeyinin elini tuttu. Çocuk sonunda rahatlatıcı kelimeleri bularak kıza söyledi.

"Endişelenme," diye fısıldarken sesi nefes sesi gibiydi. "Muhtemelen yiyecek arayan birkaç aç insandır. Babam birazını onlarla paylaşır ve sonra da giderler. Göreceksin." Çocuk onun ağzından çıkan tek kelimeye inanmayarak, tüm sevgisiyle kızın parmaklarını sıktı.

Ardından telaşlı sesler duyuldu.

Kapı çarpılarak açıldı.

Yüksek, öfkeli sesler.

Çarpma sesi ve döşeme tahtalarını titreten gümbürtü.

Güçlü, dehşet verici ayak sesleri.

Ve sonra yabancılar gürültüyle merdivenlerden aşağı indiler. İki adam... üç adam ve bir kadın, toplamda dört kişiydiler. Hepsi de günün şartlarına uygun giyinmişti ve ne kibar ne de tehditkâr görünüyorlardı. Yalnızca son derece ciddilerdi.

"Gönderdiğimiz her mesajı görmezden geldiniz," dedi adamlardan biri odaya göz gezdirirken. "Üzgünüm ama kıza ihtiyacımız var. Elizabeth. Çok üzgünüm ama başka seçeneğimiz yok."

Böylece çocuğun dünyası başına yıkıldı. Bir çocuğun sayamayacağı kadar çok sayıda üzücü olayla çoktan dolmuş olan dünyası. Yabancılar gergin havayı adeta yararak yaklaştılar. Lizzy'ye uzanıp tişörtünden yakaladılar ve küçük kızına sıkıca yapışıp delirmişçesine, öfkeyle çığlık atan annesini ittiler. Çocuk öne atılıp adamlardan birinin omuzlarına vurdu. Faydasızdı. File saldıran bir sivrisinek gibiydi.

Aniden çıkan karmaşa sırasında Lizzy'nin yüzündeki ifade, çocuğun göğsünde soğuk ve sert bir şeylerin kırılmasına, sivri uçlu parçalarının düşerek içini sızlatmasına sebep oldu. Dayanılmazdı. Korkunç bir çığlık attı ve yabancıların üzerine daha sert atıldı, delicesine vuruyordu.

"Yeter!" diye bağırdı kadın. Bir eli havaya kalktı ve çocuğun yanağına çarparak yılan sokmuş gibi acıttı. Biri annesini başından yumrukladı. Kadın yere devrildi. Ardından yakından ve her yerden gök gürültüsü gibi bir ses geldi. Kulakları sağır edici bir uğultuyla çınladı. Çocuk geri çekilip duvara yaslandı ve önündeki dehşet verici manzaraya baktı.

Adamlardan biri bacağından vurulmuştu.

Babası elinde silahla kapının girişinde duruyordu.

Annesi kendi silahını çıkarmış kadına doğru sürünürken tiz bir sesle feryat ediyordu.

Babası iki el daha ateş etti. Metalik çınlama ve bir merminin betona çarpma sesi. İkisini de ıskalamıştı.

Annesi kadını omzundan çekti.

Kadın ona dirsek attı, ateş etti, dönüp üç el daha ateş etti. Kaos sırasında hava ağırlaştı, tüm sesler giderek azaldı, zaman yabancı bir kavram halini aldı. Çocuk annesiyle babasının düşüşünü izlerken içinde bir boşluk açıldı. Kimsenin, özellikle de annesiyle babasının kıpırdamadığı uzun bir dakika geçti. Bir daha hiç kıpırdamadılar.

Tüm gözler iki öksüz çocuğun üzerine odaklandı.

"*İkisini de* alın, lanet olsun," dedi sonunda adamlardan biri. "Diğerini kontrol deneği olarak kullanabilirler."

Adam onu o kadar sıradan bir şekilde, sanki sonunda kilerdeki konserve çorbada karar kılmışçasına işaret etmişti ki... Çocuk bunu asla unutmayacaktı. Sürünerek Lizzy'nin yanına gidip kollarını ona doladı ve yabancılar ikisini de götürdü.

1. BÖLÜM

221.11.28 | 09.23

Stephen, Stephen, Stephen. Adım Stephen.

Son iki gündür –onu annesinden aldıklarından beri– kendi kendine bunu tekrarlayıp duruyordu. Onunla geçirdiği son dakikaların hepsini, yüzünden akan her yaşı, ağzından çıkan her kelimeyi, sıcak dokunuşunu hatırlıyordu. Küçüktü ama böylesinin daha iyi olacağını anlamıştı. Babasının hızla kendini deliliğe, öfkeye, pisliğe ve tehlikeye kaptırdığını görmüştü. Aynı şeyin annesinin de başına gelmesini izlemeyi kaldıramazdı.

Yine de ayrılıklarının verdiği acı onu tüketiyordu. Onu içine alınış, soğuk ve ebedi derinlikte bir okyanus. Küçük odasındaki yatağında yatıyor, sanki bu şekilde uykusu gelecekmiş gibi bacaklarını göğsüne çekiyor, gözlerini sımsıkı kapayarak tortop oluyordu. Fakat alındığından beri uykusu düzensizdi, karanlık bulutlar ve haykıran canavarlarla doluydu. Odaklandı.

Stephen, Stephen, Stephen. Adım Stephen.

Tutunacak iki şeyi olduğunu fark etti: anıları ve ismi. Haliyle ilkini elinden alamazlardı ama ikincisini çalmaya çalışıyorlardı. İki gündür yeni adını kabul etmesi için ona baskı yapıyorlardı: Thomas. Bunu reddetmiş, kendi kanından ve canından olanların kendisine verdiği yedi harfe çaresizce bağlı kalmaya çalışmıştı. Beyaz önlüklü insanlar ona Thomas diye seslendiklerinde karşılık vermiyordu; onları duymamış ya da başkasıyla konuştuklarını düşünüyormuş gibi yapıyordu. Odada yalnızca iki kişi olduğunda, ki çoğu zaman öyleydi, bunu yapmak o kadar da kolay olmuyordu.

Stephen daha beş yaşında bile değildi fakat kısaca gördüğü dünya karanlık ve acıyla doluydu. Sonra da bu insanlar onu almıştı. İşlerin yalnızca daha kötüye gidebileceğini, her dersin bir öncekinden zor öğrenileceğini anlamasında kararlı görünüyorlardı.

Kapısının zili çaldı ve anında açıldı. Yetişkinler için pijama gibi görünen yeşil tulum giymiş bir adam içeri girdi. Stephen ona komik göründüğünü söylemek istiyordu ama bu insanlarla son birkaç görüşmesine dayanarak bu fikrini kendine saklamaya karar verdi. Sabırları giderek azalmaya başlamıştı.

"Thomas, benimle gel," dedi adam.

Stephen, Stephen, Stephen. Adım Stephen.

Çocuk kıpırdamadı. Adam ilk girdiğinde hızlıca baktığını görmediğini umarak gözlerini kapalı tutmaya devam etti. Her defasında farklı biri geliyordu. Hiçbiri düşmanca davranmıyordu ama çok kibar oldukları da söylenemezdi. Hepsi mesafeli, akılları başka yerde, yatakta tek başına yatan çocuktan uzakta gibi görünüyordu.

Adam sesindeki sabırsızlığı gizlemeye bile çalışmadan yeniden konuştu. "Thomas, kalk. Oyunlara ayıracak vaktim yok, tamam mı? İşleri başlatmak için canımızı çıkarıyorlar ve senin yeni ismini kabul etmeyen son birkaç kişiden biri olduğunu duydum. Yeter

artık, evlat. Buna gerçekten karşı koymak istiyor musun? Biz seni dışarıda olanlardan kurtardıktan sonra bile mi?"

Stephen kıpırdamamaya kararlıydı fakat o kadar kaskatı kesilmişti ki uyuyormuş gibi görünmüyordu. Sonunda derin nefes almak zorunda kalıncaya dek nefesini tuttu. Pes ederek sırtüstü döndü ve yabancı adama sert bir ifadeyle baktı.

"Aptal gibi görünüyorsun," dedi.

Adam şaşkınlığını gizlemeye çalıştı ama başaramadı; yüzünde eğlenir gibi bir ifade belirdi. "Anlayamadım?"

Stephen öfkelendi. "Aptal gibi görünüyorsun dedim. Yeşil tulumun çok komik. Ayrıca böyle davranmayı kes. Benden her istediğini yapmayacağım. Ve kesinlikle o büyük pijamana benzer bir şey giymeyeceğim. Ve bana Thomas deme. Adım Stephen!"

Hepsini tek nefeste söyleyince Stephen'ın derin bir nefes daha alması gerekti ve bunun anı bozmamış, kendisini güçsüz göstermemiş olmasını diledi.

Adam kahkaha attı ama sesinde küçümsemekten çok neşe vardı. Yine de Stephen'da bir şeyler fırlatma isteği uyandırıyordu.

"Bana senin," adam duraksayıp elindeki elektronik bloknota baktı, "sevecen, çocuksu bir yanın olduğunu söylemişlerdi. Sanırım ben bunu görmüyorum."

"O, ismimi değiştirmek zorunda olduğumu söylemelerinden önceydi," diye itiraz etti Stephen. "Annemin ve babamın bana verdikleri ismi. Benden aldığınız ismi."

"Deliren baban mı?" diye sordu adam. "Anneni neredeyse ölümüne döven, çok hasta olan baban mı? Ve seni almamızı isteyen annen mi? Her geçen gün daha da hasta olan annen? O ebeveynler mi?"

Stephen yatağında öfkeden kuduruyordu ama bir şey söylemedi.

Yeşil kıyafetli ziyaretçisi yatağa yaklaşıp çömeldi. "Sen daha çocuksun. Ve kesinlikle zekisin. Çok zekisin. Hem de Işıl'a karşı bağışıksın. Bir sürü iyi özelliğin var."

Stephen adamın sesindeki uyarıyı duydu. Bundan sonra her ne olacaksa iyi *olmayacaktı*.

"Bazı kayıpları kabullenmek ve kendinden daha önemli olan birtakım şeyleri düşünmek zorunda kalacaksın," diye devam etti. "Birkaç yıl içinde tedavi bulamazsak insanların işi bitecek. Şimdi şöyle yapacağız, *Thomas*. Yataktan kalkacaksın. Benimle birlikte o kapıdan çıkacaksın. Ve bunu sana bir daha söylemeyeceğim."

Adam kararlı ifadesiyle bir an bekledi, ardından ayağa kalkıp gitmek üzere arkasını döndü.

Stephen kalktı. Adamın peşinden kapıdan çıktı.

2. BÖLÜM

221.11.28 | 09.56

Koridora çıktıklarında Stephen geldiğinden beri ilk kez başka bir çocuk gördü. Bir kız. Kahverengi saçları vardı ve kendisinden biraz daha büyükmüş gibi duruyordu. Anlamak zordu gerçi; bir kadın onu yandaki odaya sokarken kısa süreliğine görebilmişti. O ve adam geçerken kapı sertçe kapandı ve çocuk beyaz zeminin üzerindeki plakada yazanı gördü: 31K.

Uzun, loş koridorda ilerledikleri sırada yeşil kıyafetli adam, "Teresa yeni ismini kabullenmekte hiç güçlük çekmedi," dedi. "Tabii asıl ismini unutmak istediği için olabilir."

"Neydi?" diye sordu Stephen, kibara yakın bir ses tonuyla. Gerçekten bilmek istiyordu. Kız, isminden bu kadar kolay vazgeçmişse belki kendisi onun ismine de sahip çıkabilirdi; olası arkadaşına bir iyilik yapmış olurdu.

"Kendi ismini unutmak senin için yeterince zor olacak," diye karşılık verdi adam. "Seni bir isimle daha yormak istemem."

Asla unutmayacağım, dedi Stephen kendi kendine. *Asla.*

Zihninin bir köşesinde duruşunu çok az da olsa değiştirdiğini fark etti. Kendine Stephen demekte ısrar etmek yerine Stephen'ı *unutmama* sözü vermeye başlamıştı. Şimdiden pes mi etmişti? *Hayır!* Bunu neredeyse bağırarak söyleyecekti.

"*Senin* adın ne?" diye sordu dikkatini dağıtma ihtiyacı hissederek.

"Randall Spilker," dedi adam adımlarını yavaşlatmadan. Bir köşeyi döndüler ve bir asansörün önüne geldiler. "Bir zamanlar bu kadar sinir birisi değildim, inan bana. Dünya, çalıştığım insanlar," eliyle etrafını işaret etti, "hepsi kalbimi küçük bir kömüre dönüştürdü. Senin şanssızlığın."

Stephen nereye gittiklerini merak etmekle meşgul olduğu için cevap vermedi. Asansör gelip de kapıları açıldığında asansöre bindiler.

Stephen tuhaf bir sandalyede oturuyordu; içinden çıkan tuhaf aletler bacaklarına ve sırtına baskı yapıyordu. Tırnak büyüklüğündeki kablosuz sensörler şakaklarına, boynuna, bileklerine, dirsek kıvrımlarına ve göğsüne bağlanmıştı. Yanında veri toplarken bipleyen konsolu izledi. Yetişkin pijaması giymiş adam Stephen'ın dizlerinden sadece birkaç santim uzaktaki başka bir sandalyede oturmuş, verileri inceliyordu.

"Üzgünüm, Thomas. Normalde bu aşamaya gelmeden önce daha uzun beklerdik," dedi Randall. Koridordaki ve Stephen'ın odasındakine göre daha kibardı. "Sana da Teresa'nın yaptığı gibi yeni ismini gönüllü olarak kabul etmen için zaman vermek isterdik. Ama artık zaman kaybetme lüksümüz yok."

Bir tarafı yuvarlak, diğer tarafı keskin uçlu, koni şekilli parlak gümüş bir şey kaldırdı.

Randall, Stephen'ın kulağına bir şey fısıldayacakmış gibi öne eğilerek, "Kıpırdama," dedi. Stephen adamın ne yaptığını

sorgulayamadan çenesinin hemen altında, boynunda keskin bir acı hissetti ve ardından bir şey boğazını oyuyormuş gibi rahatsız edici bir hisse kapıldı. Aniden bağırdı ama acı başladığı gibi bitti ve göğsünü dolduran panikten başka bir şey hissetmedi.

"Bu... bu da neydi?" diye kekeledi. Üzerine bağlanmış şeylere rağmen sandalyeden kalkmaya çalıştı.

Randall onu sandalyeye itti. Stephen'ın iki katı olduğu için bunu kolayca yapabilmişti.

"Bu acı uyarıcısı. Endişelenme, çözünüp sisteminden atılacak. Er ya da geç. O zamana kadar zaten muhtemelen ona artık ihtiyacın olmayacak." Omuz silkti. *Ne yapabilirsin ki?* "Ama gerekli kılarsan her zaman yenisini yerleştirebiliriz. Şimdi sakinleş."

Stephen soluklarını düzene sokmakta zorlanıyordu. "Bana ne yapacak?"

"Eh, duruma göre değişir... *Thomas*. Önümüzde uzun bir yol var. Ama bugün, şu an için kestirme yolu kullanabiliriz. Ormanın içinden geçen kısa bir yol. Tek yapman gereken bana ismini söylemen."

"Bu kolay. Stephen."

Randall başını ellerinin arasında aldı. "Yap," dedi yorgun bir fısıltıyla.

Stephen o ana dek çocukluk sıyrıkları ve yaralarının ötesinde bir acı olduğunu bilmiyordu. Tüm vücudunda şiddetli bir fırtına koptuğunda, damarlarında ve kaslarında ızdırap patlaması hissettiğinde bunu açıklayacak bir kelime bulamadı; anlayacak kapasiteye sahip değildi. Bilinci kapanıp onu kurtarmadan önce kendi kulaklarına bile güçlükle ulaşan çığlıkları vardı yalnızca.

Stephen kendine geldiğinde soluk soluğaydı ve ter içindeydi. Hâlâ o tuhaf sandalyede oturuyordu ama yumuşak deriyle sandalyeye bağlanmıştı. Vücudundaki her sinir Randall'ın içine yerleştirdiği cihazın uyguladığı acıyla titreşiyordu.

"Ne..." diye fısıldadı Stephen boğuk bir sesle. Yanan boğazı, kendini kaybettiği süreçte ne kadar çığlık attığını söylüyordu. "Ne?" diye tekrarlarken zihni parçaları birleştirmeye uğraşıyordu.

"Sana anlatmaya çalıştım, Thomas," diyen Randall'ın sesinde sanki, *sanki* birazcık şefkat vardı. Muhtemelen pişmanlık. "Boşa harcayacak vaktimiz yok. Üzgünüm. Gerçekten. Ama bunu tekrar denemek zorundayız. Sanırım artık bunların hiçbirinin blöf olmadığını anlamışsındır. Yeni ismini kabul etmen buradaki herkes için önemli." Adam başını çevirip yere bakarken uzun süre duraksadı.

"Bana nasıl zarar verebilirsin?" diye sordu Stephen kurumuş boğazıyla. "Ben daha küçük bir çocuğum." Küçük olsun olmasın, sesinin ne kadar acınası çıktığının farkındaydı.

Stephen buna ek olarak yetişkinlerin *acınası* konuşmaya iki türlü tepki verdiğini de biliyordu: Biraz yumuşar ve geri adım atarlardı. Ya da suçluluk duygusu içlerinde kor gibi yanar ve alevleri söndürmek için kaya gibi sertleşirlerdi. Randall ikinciyi tercih etti. Bağırırken yüzü kızardı.

"Tek yapman gereken ismi kabul etmek! Şimdi... Daha fazla oyun oynamayacağım. Adın ne?"

Stephen aptal değildi; numara yapacaktı. "Thomas. Adım Thomas."

"Sana inanmıyorum," diye karşılık verdi Randall, karanlık çukuru andıran gözleriyle. "Bir daha."

Stephen cevap vermek üzere ağzını açtı ama Randall onunla konuşmamıştı. Acı daha sert ve daha hızlı bir şekilde geri geldi. Bayılmadan önce ızdırabı doğru düzgün algılamadı bile.

"Adın ne?"

Stephen güçlükle konuşabiliyordu. "Thomas."

"Sana inanmıyorum."

"Hayır," diye inledi.

Acı da, peşinden gelen karanlık da artık şaşırtıcı değildi.

"Adın ne?"

"Thomas."

"Unutmanı istemiyorum."

"Hayır." Hıçkırıklarla titreyerek ağlıyordu.

"Adın ne?"

"Thomas."

"Başka bir adın var mı?"

"Hayır. Sadece Thomas."

"Adını unutacak mısın? Başka bir isim kullanacak mısın?"

"Hayır."

"Tamam. Öyleyse son bir hatırlatma daha yapayım."

İlerleyen saatlerde yine yatağında tek başına yatıyordu. Dışarıdaki dünya çok uzakta, çok sessiz gibi geliyordu. Gözyaşları tükenmişti, o nahoş karıncalanma dışında vücudu uyuşmuştu. Sanki tüm varlığı uykuya dalmıştı. Randall'ın, karşısında durduğunu hayal etti; suçluluk duygusu ve öfke, hiddetin ölümcül bir türüne dönüşerek yüzünde tuhaf bir maske oluşturmuştu.

Asla unutmayacağım, dedi kendi kendine. *Asla unutmamalıyım.*

Böylece zihninin içinde o tamdık cümleyi tekrar tekrar söyledi. Ne olduğunu tam çıkaramasa da bir şey farklı geliyordu.

Thomas, Thomas, Thomas. Adım Thomas.

3. BÖLÜM

222.2.28 | 09.36

"Lütfen sabit dur."

Doktor kaba değildi ama kibar da değildi. İfadesiz ve profesyonel bir tavrı vardı. Sıradandı: orta yaşlı, ortalama boyda, ortalama kiloda, kısa ve koyu renk saçlıydı. Thomas gözlerini kapadı ve iğnenin hafif bir acının ardından damarına girdiğini hissetti. Her hafta bundan korkması komikti ama sonra acı bir saniye bile sürmüyor ve vücuduna bir soğukluk yayılıyordu.

"Gördün mü?" dedi doktor. "Hiç acıtmadı."

Thomas başını iki yana salladı ama konuşmadı. Randall'la yaşadığı o olaydan sonra konuşmakta güçlük çekiyordu. Uyumakta, yemek yemekte ve diğer her şeyde güçlük çekiyordu. Sadece son birkaç gündür ufak ufak kendine gelmeye başlamıştı. Gerçek adının belli belirsiz hatırası zihnine girecek gibi olduğunda aynı işkenceyi bir daha asla yaşamak istemeyerek aklından uzaklaştırıyordu. *Thomas* gayet iyi bir isimdi. Öyle olmak zorundaydı.

Neredeyse siyah gibi görünen kan kolundaki dar tüpten ufak şişeye akıyordu. Kendisine ne testi yaptıklarını bilmiyordu ama bu da –bazıları günlük, bazıları haftalık– bir sürü iğneden biriydi.

Doktor kan akışını durdurup şişeyi kapadı. "Tamam, kan işi bitti." İğneyi çıkardı. "Şimdi seni tarama makinesine sokup beyninin bir başka görüntüsünü daha alalım."

Thomas donakaldı; içine sızan kaygı göğsünü sıkıştırıyordu. Ne zaman beyninden bahsetseler kaygı başlıyordu.

"Hadi ama," dedi Thomas'ın vücudunun gerildiğini fark eden doktor. "Bunu her hafta yapıyoruz. Rutin halini aldı, korkacak bir şey yok. Beyninin hareketlerinin düzenli olarak görüntülerini almamız gerekiyor. Tamam mı?"

Thomas bir an gözlerini kapayarak başını onaylarcasma salladı. Ağlamak istiyordu. Nefes alıp bu dürtüsünü bastırdı.

Ayağa kalkıp doktorun peşinden içeride devasa bir fili andıran, ortasında boru şeklinde haznesi olan bir makinenin olduğu başka odaya gitti.

"Çık bakalım."

Thomas'ın bunu dördüncü ya da beşinci yapışıydı ve karşı koymanın bir anlamı yoktu. Yatağa çıkıp sırtüstü yatarak tavandaki parlak ışıkları seyretti.

"Unutma," dedi doktor, "vurma seslerinden endişelenmek yok. Hepsi gayet normal. Oyunun bir parçası."

Klik sesinin ardından makine uğultusu başladı ve Thomas'ın yatağı içi açık tüpün içine kaydı.

Thomas tek başına masada oturuyordu. Karşısında, yazı tahtasının yanında öğretmeni Bay Glanville vardı; aksi, yaşlıca bir adamdı ve neredeyse hiç saçı yoktu. Kaşlarıysa çok gürdü. Çalı gibi kaşları vücudunun geri kalan kısmındaki tüm kıl köklerine el koymuş gibi

görünüyordu. Öğle yemeğinden sonraki ikinci saatti ve Thomas oracıkta, yere yatıp kestirmek için üç ayak parmağını vermeye hazırdı. Sadece beş dakikalık şekerleme yapmak istiyordu.

"Dün konuştuklarımızı hatırlıyor musun?" diye sordu Bay Glanville.

Thomas başını onaylarcasına salladı. "IBGG."

"Evet, bu doğru. Peki, açılımı nedir?"

"Işıl Bilgi Geliştirme Girişimi."

Öğretmeni memnuniyetini açıkça göstererek gülümsedi. "Çok iyi. Şimdi." Tahtaya dönüp *PSK* harflerini yazdı. "I... S... K... Işıl Sonrası Koalisyonu anlamına gelir ve IBGG'nin doğrudan bir sonucudur. Olabildiğince ülkeden haber alıp temsilcilerini bir araya getirdikten sonra güneş ışınlarının sebep olduğu muazzam felaketle başa çıkmaya başlayabilirlerdi. IBGG, güneş ışınlarının tüm etkilerini belirleyip kimlerin etkilendiğini ortaya çıkardıktan sonra ISK işleri düzeltmeye başladı. Seni *sıkıyor muyum*, evlat?"

Başının düştüğünün farkında olmayan Thomas irkilerek doğruldu. Bir an için sızmış bile olabilirdi.

"Özür dilerim," dedi gözlerini ovarak. "Özür dilerim. IBGG. ISK. Anladım."

"Bak, evlat," dedi Bay Glanville. Birkaç adım atarak aralarındaki mesafeyi kapadı. "Diğer konuları daha ilgi çekici bulduğundan eminim. Bilim, matematik, fiziksel yeterlilik." Doğruca Thomas'ın gözlerine bakmak için eğildi. "Ama tarihini anlaman gerek. Bizi buraya neyin getirdiğini, neden bu karmaşanın içine düştüğümüzü. Nereden geldiğini anlamazsan nereye gittiğini hiçbir zaman anlamazsın."

"Evet, efendim," dedi Thomas uysalca.

Bay Glanville doğrulup alaycı bir ifade arayarak ona sertçe baktı. "Peki öyleyse. Geçmişini öğren. ISK'ya dönelim. Anlatacak çok şey var."

Öğretmeni yeniden odanın önüne geçtiğinde Thomas bunun kendisini uyanık tutmasını umarak kendi kendine olabildiğince sert bir şekilde çimdik attı.

"Tekrar etmemi ister misin?"

Thomas, Bayan Denton'a baktı. Koyu saçları, koyu renk teni vardı ve güzeldi. Gözleri şefkatliydi. Zeki. Thomas'ın şimdiye dek tanıştığı muhtemelen en zeki kişiydi ve eleştirel düşünce dersinde onu zorladığı sorunlarla da bunu kanıtlamıştı.

"Sanırım anladım," dedi Thomas.

"O zaman tekrar et. Unutma..."

Thomas onun sözünü keserek kadının daha önce binlerce kez söylediği cümleyi tekrarladı. "'Sorunun çözümden daha iyi bilinmesi gerekir, aksi takdirde çözüm sorun halini alır.'" Bu cümlenin hiçbir anlama gelmediğine emindi.

"Çok iyi!" dedi kadın, Thomas her kelimesini ezberlediği için abartılı bir ifadeyle şaşırmış gibi yaparak. "Öyleyse sorunu da tekrarla. Zihninde canlandır."

"Tren istasyonunda biletini kaybetmiş bir adam var. Platformda onunla birlikte yüz yirmi altı kişi daha var. Dokuz ayrı hat var; beşi güneye, dördü kuzeye gidiyor. Sonraki kırk beş dakika boyunca yirmi dört tren gelecek ve gidecek. Bu süre zarfında istasyona seksen beş kişi daha gelecek. Her tren geldiğinde en az yedi kişi binecek fakat bu sayı asla yirmi ikiyi geçmeyecek. Ayrıca gelen her trenden en az on yolcu inecek fakat bu sayı asla on sekizi geçmeyecek..."

Bu şekilde beş dakika daha devam etti. Ayrıntı üstüne ayrıntı. Değişkenleri ezberlemek yeterince zordu; kadının bu aptalca şeyi çözmesini beklediğine inanamıyordu.

"...platformda kaç kişi kalmıştır?" diye tamamladı Thomas.

"Çok iyi," dedi Bayan Denton. "Üçüncüde hayır vardır derler. Her ayrıntıyı doğru hatırladın ki bu da çözümü bulmanın ilk adımıdır. Pekâlâ, çözebilir misin?"

Thomas gözlerini kapayarak sayılara kafa yordu. Bu derste her şey zihinden çözülüyordu; herhangi bir cihaz kullanılmıyor, yazı yazılmıyordu. Beynini hiçbir şeyin yapamadığı kadar zorladığı için Thomas bunu seviyordu.

Gözlerini açtı. "Yetmiş sekiz."

"Yanlış."

Birkaç dakika daha düşünüp yeniden denedi. "Seksen bir."

"Yanlış." Thomas hayal kırıklığına uğramış bir halde geri çekildi.

Birkaç deneme daha yaptı ama sonunda cevabın rakam olmayabileceğini fark etti. "Biletini kaybeden adamın trene binip binmediğini bilmiyorum. Ya da platformda onunla birlikte seyahat edecek başka kişiler olup olmadığını ve varsa kaç kişi olduğunu."

Bayan Denton gülümsedi.

"Şimdi ilerleme kaydediyoruz işte."

4. BÖLÜM

223.12.25 | 10.00

Thomas, ismini çalmalarının ardından geçen iki senede oldukça meşguldü. Günleri dersler ve sınavlarla geçiyordu: matematik, fen, kimya, eleştirel düşünce ve sandığından da fazla zihinsel ve fiziksel zorlama. Farklı öğretmenleri olmuştu ve her türlü bilim insanı tarafından incelenmişti fakat Randall'ı bir kez daha ne görmüş ne de onun hakkında bir şey duymuştu. Thomas bunun ne anlama geldiğinden emin değildi. Adamın buradaki işi mi bitmişti yoksa gönderilmiş miydi? Hasta mı olmuştu? Işıl'a mı yakalanmıştı? Henüz okula başlayacak yaşta bile olmayan çocuğa yaptıklarından dolayı suçluluk hissederek Thomas'ın bakıcılığını yapma görevini bırakmış mıydı?

Thomas, Randall'ı sonsuza dek unutmaktan memnun olsa da ne zaman biri üzerinde yeşil önlükle bir köşeyi dönse aniden paniklemeden edemiyordu. Her defasında bir anlığına onun Randall olabileceğini düşünüyordu.

İki sene. Kan örnekleri, fiziksel tanılar, sürekli gözetim, ders üstüne ders ve bilmecelerle –bir sürü bilmeceyle– geçen iki sene. Fakat hiçbir zaman gerçek bir bilgi edinmemişti.

Şimdiye dek. Öyle umuyordu.

Thomas mükemmel bir uykunun ardından sabah kendini iyi hissederek uyandı. Giyinip kahvaltı yaptıktan kısa süre sonra daha önce hiç görmediği bir kadın normal programını sekteye uğrattı. "Çok önemli bir toplantıya" çağırılıyordu. Thomas ayrıntıları sorma zahmetine girmedi. Yedi yaşlarındaydı; yetişkinlerin kendisinden her istediklerini yapmayacak kadar büyüktü ama bu insanlarla geçirdiği iki senenin sonunda hiçbir zaman cevap almadığını fark etmişti. Ayrıca sabırlı olup gözlerini ve kulaklarını kullanırsa bir şeyler öğrenmenin başka yolları olduğunu da keşfetmişti.

Thomas o kadar uzun zamandır bu tesiste yaşıyordu ki dışarıdaki dünyanın nasıl olduğunu neredeyse unutmuştu. Tek bildiği beyaz duvarlar, koridorlarda önünden geçtiği tablolar, laboratuvarlarda bilgi yansıtan çeşitli ekranlar, floresan ışıklar, açık gri yatak nevresimi, odasının ve banyosunun beyaz fayanslarıydı. Ve tüm bu süreçte yalnızca yetişkinlerle iletişim kurmuştu; bir kez olsun kendi yaşına yakın biriyle ne karşılaşmış ne de konuşabilmişti.

Oradaki tek çocuk olmadığım biliyordu. Arada sırada yan odasında kalan kızı kısa süreliğine görüyordu. Her zaman kendisinin ya da kızın kapısı kapanmadan önce sadece bir saniyeliğine bakışıyorlardı. Thomas için artık kapının üzerindeki levha kızın adıyla, Teresa'yla eşanlamlıydı. Onunla konuşmayı çok istiyordu.

Hayatı koca bir can sıkıntısıydı, sınırlı boş zamanı eski video ve kitaplarla doluydu. Bir sürü kitapla. Serbestçe okumasına izin verdikleri tek şey buydu. Onu delilikten kurtaran şey muhtemelen erişimine izin verdikleri o büyük koleksiyondu. Geçen ay Mario Di Sanza'ya sarmış, tam olarak anlayamadığı ama hayal etmeye bayıldığı bir dünyada geçen klasiklerin her sayfasının tadını çıkarmıştı.

Kapıda silahlı iki korumanın beklediği küçük lobiye girdiklerinde kadın, "Burada," dedi. Ses tonu Thomas'a bilgisayar simülasyonunu anımsattı. "Şansölye Anderson hemen gelecek." Çocuğun gözlerine bakmadan arkasını dönüp uzaklaşarak onu adamların yanında bıraktı.

Thomas yeni refakatçilerine baktı. İkisi de şişkin zırh üstüne resmi görünümlü siyah üniforma giymişti ve silahları oldukça büyüktü. Görmeye alıştığı korumalardan farklılardı. Göğüslerinin üzerinde büyük harflerle *İSYAN* yazıyordu. Thomas bunu daha önce hiç görmemişti.

"Bu ne demek?" diye sordu kelimeyi işaret ederek. Fakat alabildiği tek karşılık göz kırpma, belli belirsiz gülümseme ve sonra sert bir bakış oldu. İki sert bakış. Çok uzun süredir yalnızca yetişkinlerle vakit geçirdiği için Thomas çok daha cesur olmuştu, hatta bazı sözlerinde cüretkârdı ama bu iki adamın konuşmaya niyetleri olmadığı açıktı, bu yüzden kapının yanındaki sandalyeye oturdu.

İSYAN. Bu kelime üzerine kafa yordu. Ne olabilirdi? Neden birinin, bir korumanın resmi üniformasına bu kelime yazılmıştı ki? Thomas'ın hiçbir fikri yoktu.

Arkasındaki kapının açılma sesi düşüncelerini böldü. Dönünce orta yaşlı bir adam gördü; koyu renk saçları grileşmeye başlamıştı ve yorgun kahverengi gözlerinin altında fırtına rengi torbalar vardı. Adamdaki bir şey Thomas'a onun göründüğünden daha genç olduğunu düşündürdü.

Adam, "Sen Thomas olmalısın," derken neşeli bir ton takınmaya çalışmış ancak başarılı olamamıştı. "Ben Kevin Anderson, bu hoş tesisin şansölyesiyim." Gülümsedi ancak gözlerinde karanlık bir ifade vardı.

Thomas kendini tuhaf hissederek öylece durdu. "Şey, memnun oldum." Adama başka ne söyleyebileceğini bilmiyordu. Son

iki yıldır kendisine iyi davranılmış olsa da Randall hâlâ aklından çıkmıyordu ve yalnızlık hissediyordu. Orada neden durduğunu ya da bu adamla neden görüştüğünü bilmiyordu.

"Ofisime geçelim," dedi şansölye. Kenara çekildi ve sanki ona ödülünü gösteriyormuşçasma bir kolunu açtı. "Masamın önündeki koltuklardan birine otur. Konuşmamız gereken bir sürü şey var."

Thomas yere bakarak şansölyenin ofisine girerken ufak bir yanı adamın o sırada kendisine zarar vermesini bekliyordu. Etrafına hızlıca göz gezdirmeden doğruca en yakındaki koltuğa gitti. Ahşap gibi görünen ama kesinlikle ahşap olmayan, ön kenarında Thomas'a arkası dönük birkaç çerçevenin olduğu geniş bir masanın önünde oturdu. Orada Bay Anderson'ın hayatının hangi kesitleri olduğunu görmeyi çok istedi. Birkaç makine, koltuk ve masanın üzerindeki bilgisayar dışında oda boş sayılırdı.

Şansölye içeri girdi ve masanın diğer tarafındaki yerini aldı. Bilgisayar ekranında birkaç şeye dokundu, bir konuda memnun olmuş gibi göründü ve arkasına yaslanıp ellerini çenesinin altında birleştirdi. Adamın Thomas'ı inceleyerek onu daha da huzursuz ettiği uzun bir sessizlik oldu.

"Bugünün ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu sonunda.

Thomas sabahtan beri bunu düşünmemeye çalışmıştı ve bu da güzel geçen tek Noel'inin hatırasının zihninde daha da canlı belirmesine yol açmıştı. O kadar büyük bir üzüntüyle doldu ki aldığı her nefes göğsüne oturmuş keskin bir kaya gibi canını acıtıyordu.

"Bayramın başlangıcı," diye yanıtladı Thomas, bunun kendisini ne kadar üzdüğünü saklayabilmiş olmayı dileyerek. Bir an çam kokusu ve baharatlı elma suyu tadı aldığını sandı.

"Doğru," dedi adam, Thomas'ın cevabından gurur duymuşçasına kollarını önünde birleştirerek. "Ve bugün en güzeli, değil mi? Dini

olsun ya da olmasın herkes bir şekilde Noel'i kutluyor. Ayrıca dürüst olalım, son on yıldır kim dindar ki? Yani Apokaliptikler dışında."

Adam bir süre sessizleşerek boşluğa baktı. Thomas'ın onun nereye varmaya çalıştığı hakkında hiçbir fikri yoktu; karşısındaki zavallı çocuğu üzmek dışında.

Anderson aniden kendine geldi ve ellerini önünde birleştirerek masaya eğildi. "Noel, Thomas. Aile. Yemek. Sıcaklık. Ve hediyeler! Hediyeleri unutamayız! Noel sabahı aldığın en güzel hediye neydi?"

Thomas bakışlarını ondan kaçırmak zorunda kaldı. Gözyaşları yanağından akmasın diye gözlerini doğru şekilde hareket ettirmeye çalıştı. Kasten olsun olmasın, böylesine zalim bir soruyu cevaplamayı reddediyordu.

"Bir keresinde," diye devam etti Anderson, "senden daha küçükken bisiklet almıştım. Parlak yeşildi. Ağacın ışıkları yeni boyanmış yeşilin üstünde parıldıyordu. Sihir, Thomas. Bu gerçek sihir. Hayatının geri kalanında bunun yerini hiçbir şey tutamaz, özellikle de benim gibi aksi bir ihtiyar olduğunda."

Thomas toparlanarak şansölyeye baktı ve bakışlarına olabildiğince sertlik yansıtmaya çalıştı. "Ailem muhtemelen öldü. Ve evet, ben de bisiklet aldım ama siz beni aldığımızda onu geride bırakmak zorunda kaldım. Işıl yüzünden bir daha hiç Noel yaşamayacağım. Bunu neden konuşuyoruz? Bu gerçeği yüzüme vurmaya mı çalışıyorsun?"

Anderson'ın rengi soldu ve mutlu Noel anılarının kırıntıları yüzünden silindi. Ellerini masanın üzerine koydu ve bakışları kararttı.

"Kesinlikle, Thomas," dedi. "*Tam olarak* bunu yapıyorum. İSYAN'ın başarılı olmasını sağlayacak her şeyi yapmamızın ne kadar önemli olduğunu anlayasın diye. Bedeli ne olursa olsun bu hastalığa bir tedavi bulmamızın. Bedeli... ne olursa olsun."

Arkasına yaslandı, hafifçe dönerek duvara baktı.

"Noel'i geri istiyorum."

5. BÖLÜM

223.12.25 | 10.52

O andan itibaren uzun bir sessizlik oldu, o kadar tuhaftı ki Thomas birden çok kez gitmesi gerekip gerekmediğini düşündü. Bir ara Şansölye Anderson'ın ölmüş olabileceğinden bile endişelendi çünkü adam kıpırdamadan donuk gözlerle bakıyordu.

Fakat duvara baktığı sırada her soluğunda göğsü kalkıp iniyordu.

Thomas sonunda ona üzüldüğünü fark etti. Ayrıca bu durgunluğu daha fazla kaldıramayacaktı.

"Ben de istiyorum," dedi Thomas. Basit, gerçek ve bildiği kadarıyla imkânsızdı.

Şansölye sanki Thomas'ın orada oturduğunu unutmuştu. Çocuğun sesini duyunca aniden başını çevirdi. "Şey... üzgünüm," diye kekeledi, sandalyesini yeniden masaya doğru çevirirken. "Ne dedin?"

"Ben de her şeyin normale dönmesini istiyorum," diye yanıtladı Thomas. "Ben doğmadan bile önceki haline. Ama sanırım bu gerçekleşmeyecek, değil mi?"

"Ama *gerçekleşebilir*, Thomas." Adamın gözlerinde bir ışık belirdi. "Dünyanın korkunç halde olduğunu biliyorum ama tedavi bulursak... Mevsimler eninde sonunda normale dönecek; şimdiden başladı bile. Delilerin soyu tükenecek; tüm simülasyonlarımız bize onların birbirlerini ortadan kaldırdığım söylüyor. Hâlâ sağlıklı olan bizim gibi birçok kişi var; o lanet hastalığa yakalanmayacaklarını garantilersek dünyamızı yeniden inşa edebilirler."

Thomas'ın ne cevap vereceğini bilmesi gerekiyormuşçasına ona baktı. Fakat Thomas bilmiyordu.

"Tesisimizin... isminin ne olduğunu biliyor musun, Thomas?" diye sordu şansölye.

Thomas omuz silkti. "Şey, az önce İSYAN dediniz ve korumaların üniformalarında da o isim var. Bu yerin adı *gerçekten* o mu?"

Şansölye Anderson başını onaylarcasına salladı. "Sevmeyenler oldu ama oldukça uygun bir isim. Burada ne yapmak için bulunduğumuzu tam olarak açıklıyor."

"Bedeli ne olursa olsun," dedi Thomas, adamın önceki cümlesini tekrarlayarak. Şansölye Thomas'ın, imasını anladığından emin olmak istemişti ama Thomas anladığından emin değildi.

"Bedeli ne olursa olsun." Başını onaylarcasına salladı. "Bu doğru." Gözleri artık parlıyordu. İSYAN'ın açılımı İnsanlığın Sonu, Yok Etme Araştırma Merkezi. İsmimizin insanlara *neden* var olduğumuzu hatırlatmasını, neyi başarmayı planladığımızı ve bunu nasıl yapmayı amaçladığımızı hatırlatmasını istiyoruz." Bir şeyi tekrar düşünürcesine duraksadı. "Dürüst olmam gerekirse bence dünya kendi kendini zamanla düzeltecek. Bizim amacımız insanlığı kurtarmak. Yoksa zaten ne amacı var ki?"

Şansölye Anderson, Thomas'ı dikkatle inceleyerek cevabını bekledi fakat Thomas'ın başı adamın söylediklerinin yarısını çözmeye çalışmaktan o kadar ağrıyordu ki... Ve *yok etme* kelimesinden

gerçekten ürkmüştü. Bu ne anlama geliyor olabilirdi? Ondan önceki kelimelerden, "insanlığın sonu"ndan bile kötü geliyordu.

Fırsat verilse bu insanlara milyonlarca soru soracağını düşünmüştü hep. Şimdi ise çok daha fazla sorusu vardı. Gerçi bir yerden sonra önemlerini yitirmişlerdi sanki. Thomas yorgun, öfkeli, şaşkındı; tek isteği odasına dönüp yalnız kalmaktı.

"Önümüzdeki yıllarda işler giderek yoğunlaşacak," diye devam etti Şansölye Anderson. "Buraya tıpkı senin gibi başka hayatta kalanları da getirdik ve sonunda işe koyulmaya hazır olduğumuza karar kıldık. Hangi denek... öğrencimizin en iyi olacağını görmek için daha fazla test yapacağız. Sana tavsiyem, elinden gelenin en iyisini yapman. Işıl'a bağışık olmak seni güçlü kılar ama burada başarılı olmak için basit biyolojiden fazlası gerekecek. Ve bizim muhteşem yapılar inşa etmemiz, biyomekanik laboratuvarlar kurmamız... hayatın *harikalarını* yaratmamız gerekiyor. Tüm bunlar da bizi sonunda yok etme noktasının ayrıntılı planını çıkarmaya yönlendirecek. Bağışıklığa sebep olan farklılıkları belirleyeceğiz ve sonra tedavi geliştireceğiz. Buna eminim."

Duraksadığında yüzü heyecanla parlıyordu. Thomas kıpırdamadan oturmaya devam etti, sakin kalmak için elinden geleni yapıyordu. Anderson biraz korkutucu bir hal almaya başlamıştı.

Şansölye kendini kaptırdığını fark ederek iç geçirdi. "Eh, sanırım bugünlük bu kadar moral konuşması yeterli. Büyüyorsun, Thomas ve deneme sürecinde neredeyse herkesten daha iyi iş çıkarıyorsun. Senden beklentimiz büyük ve ben de artık tanışmamızın vaktinin geldiğini düşündüm. Gelecekte bu tür şeyler daha çok olacak; daha çok özgürlük ve İSYAN'da daha önemli bir rol. Kulağa güzel geliyor mu?"

Thomas kendine engel olamadan başını onaylarcasına salladı. Çünkü gerçekten de güzel geliyordu. Bazen bir hapishanede yaşı-

yormuş gibi hissediyor ve çıkmak istiyordu. Bu kadar basit. Belki de ona bu fırsat sunulmuştu.

"Bir soru daha sorabilir miyim?" dedi, o korkunç kelimeleri aklından bir türlü çıkaramayarak. *Yok etme noktası.*

"Tabii."

"*Yok etme noktası* nedir?"

Anderson bu soru üzerine gülümsedi. "Ah, üzgünüm. Bildiğini farz ettim. Beyine, Işıl'ın en fazla zararı verdiği bölgeye, bu ismi verdik. Hastalığı kapanların yaşamlarının sona erdiği yer. Mücadele ettiğimiz şey de bu. Sanırım onun İSYAN'daki savaş meydanımız olduğunu söyleyebiliriz. Yok etme noktası."

Thomas anlamaktan çok uzaktı ama bir nedenden dolayı bu açıklama kendini daha iyi hissetmesini sağlamıştı.

"Öyleyse anlaştık mı?" diye sordu Şansölye Anderson. "Burada yaptığımız önemli işlerde rol almaya hazır mısın?"

Thomas başını onaylarcasma salladı.

Şansölye bir parmağını masanın üzerine birkaç defa vurdu. "Harika. O zaman odana gidip biraz dinlen. Önemli şeyler olacak."

Thomas bir anda heyecanlandı ve hemen ardından anlam veremediği bir utanç hissetti.

Aynı kadın odasına kadar ona eşlik ederken Thomas kendine hâkim olamadı. Kadın kapıyı kapamadan hemen önce onu durdurmak için elini aralığa soktu.

"Ah, özür dilerim," dedi çabucak, "bir soru sorabilir miyim?"

Kadının yüzünde şüpheli bir ifade belirdi. "Bu muhtemelen iyi bir fikir değil. Bu... tüm bunlar... burası oldukça kontrollü bir ortam. Üzgünüm." Yüzü kızardı.

"Ama..." Thomas doğru kelimeleri, doğru soruyu bulmaya çalıştı. "O adam... Şansölye Anderson, önemli şeyler olacağından

bahsetti. Benim gibi bir sürü başkaları da mı var? Hepsi çocuk mu? Sonunda bazılarıyla tanışabilecek miyim?" Bu kadar umutlanmaya cesaret ettiği için kendinden nefret ediyordu. "Mesela yanımdaki kız... Teresa... onunla gerçekten *tanışacak mıyım*?"

Kadın iç geçirirken gözlerinde içten bir acıma ifadesiyle baktı. Başını onaylarcasına salladı. "Bir sürü başka kişi var ama şu an önemli olan denemelerde çok iyi iş çıkarıyor olman. Diğerleriyle tanışman da çok uzun sürmeyecektir. Yalnız hissediyor olmalısın, biliyorum ve bunun için gerçekten üzgünüm. Ama herkesin aynı durumda olduğunu bilmen belki sana yardımcı olur. Yakında her şey daha iyi olacak, söz veriyorum." Kapıyı kapamaya başlamıştı ki Thomas tekrar durdurdu.

"Ne kadar?" diye sordu, bu kadar çaresiz göründüğü için utanarak. "Daha ne kadar yalnız kalacağım?"

"Sadece..." Kadın iç geçirdi. "Dediğim gibi. Çok uzun süre değil. Belki bir yıl."

Kadın kapıyı üzerine kapamasın diye Thomas elini hızla çekmek zorunda kaldı. Koşarak yatağına çöktü ve gözyaşlarını tutmaya çalıştı.

Bir yıl.

6. BÖLÜM

224.3.12 | 07.30

Sabahın erken saatinde kapısı çalındı. Kurmalı saat gibi rutin halini almıştı bu durum. Hep aynı saatte ama genelde aynı yüz değil. Yine de Thomas kim olmasını umduğunu biliyordu; orada tanıştığı en kibar doktor. Açık ara. İki ay önce onu şansölyenin yanına götüren kadın. Ne yazık ki çoğu zaman o *gelmiyordu.*

Fakat bugün kapıyı açtığında karşısında o duruyordu.

"Dr. Paige," dedi. Onu neden bu kadar sevdiğini bilmiyordu; kadın onu rahatlatıyordu. "Merhaba."

"Merhaba, Thomas. Bil bakalım ne oldu?"

"Ne?"

Kadın ona sıcak bir gülümsemeyle baktı. "Bundan sonra beni daha sık göreceksin. Senin doktorun olarak atandım. Hem de sadece senin. Ne düşünüyorsun?"

Thomas heyecanlandı. Sadece birkaç defa görüşmüş olmalarına rağmen onunlayken kendini zaten rahat hissediyordu. Ama heyecanını yalnızca, "İyi," diyerek gösterebildi.

"Gerçekten de öyle." Bayan Denton'ınki kadar içten görünen bir gülümseme daha. "Gelecek planında bir sürü iyi şey var. *Planımızda.*"

Thomas az kalsın tekrar, "İyi," diyecekti ki kendini durdurdu.

Bel hizasında tuttuğu tepsiyi işaret etti. "Şimdi biraz kahvaltıya ne dersin?"

Thomas bunu nasıl yaptığını bilmiyordu ama Dr. Paige kan aldığında iğnenin derisini delişini hissetmedi bile. Genellikle bu işi asistanlarından biri yapardı ama ara sıra, bugün olduğu gibi, kendisi ilgileniyordu.

Kanın tüpe akmasını izlerken, "Benimle ilgili ne öğreniyorsunuz?" diye sordu.

Dr. Paige başını kaldırdı. "Efendim?"

"Bu yaptığınız testler. Ne öğreniyorsunuz? Bana hiçbir şey söylemiyorsunuz. Hâlâ bağışık mıyım? Bilgilerim size yardımcı oluyor mu? Sağlıklı mıyım?"

Doktor şişeyi kapadı ve iğneyi Thomas'ın kolundan çıkardı. "Evet, bize çok yardımın dokunuyor. Vücudunla, sağlığınla ilgili ne kadar çok bilgi edinirsek... Seni ve diğerlerini sadece inceleyerek *ne* üzerinde çalışacağımızı keşfediyoruz. Tedavi bulma çabalarımızda nereye odaklanmamız gerektiğini. Söyledikleri kadar değerlisin. Hepiniz öylesiniz."

Thomas'ın gözleri hafifçe parladı.

"Bunu kendimi iyi hissetmem için mi söylüyorsun?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır. Eğer bu virüsü durduracaksak bunu sen ve diğerleri sayesinde yapacağız. Gurur duymalısın."

"Tamam."

"Şimdi seni koşu bandına çıkaralım. Bakalım nabzını yüz ellinin üzerine ne kadar hızlı çıkarabileceğiz."

• • •

"Bu da insanların günlük yaşantısını ciddi bir şekilde değiştirdi, toplumu daha önce hiç olmadığı kadar birbirine bağladı..."

Thomas onun dikkatini çekmek için elini kaldırdığında Bayan Landon –mükemmel dişlere sahip ufak tefek, çekingen kadın– hücresel teknolojinin kültürel etkilerini anlatıyordu. Thomas korkunç derecede sıkılmıştı. Hücresel teknolojinin kültürel etkilerini herkes bilirdi.

"Ee, evet?" dedi kadın cümlenin ortasında durarak.

"Yakın zamanda Düz Geçiş'in icadından konuşacağımızı sanıyordum."

"Öyle mi dedim?"

"Sanırım evet. Hem o... bu konudan biraz daha ilgi çekici gibi görünüyor." Thomas sözlerinin sertliğini alması için gülümsedi.

Bayan Landon kollarını önünde birleştirdi. "Burada öğretmen kim?"

"Sizsiniz."

"Peki, her gün ne konuşmamız gerektiğini en iyi kim biliyor?"

Thomas yeniden gülümsedi; bunu neden yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ne kadar sıkıcı da olsa bu kadını seviyordu. "Siz biliyorsunuz."

"Güzel. Şimdi, *dediğim* gibi, dünyanın ne kadar değiştiğini hayal edebilirsin. Bir anda herkes..."

Bayan Denton inanılmaz sabırlı bir kadındı. Thomas otuz dakikayı aşkın süredir önündeki tuhaf şekilli blokları inceliyordu. Henüz birine bile dokunmamıştı. Onun yerine her bir parçaya teker teker bakıyor, zihninde taslak çıkarmaya çalışıyordu. Bulmacaya, öğretmeninin kendisine öğrettiği şekilde yaklaşmaya çalışıyordu.

"Ara vermek ister misin?" diye sordu kadın sonunda. "Zaten bir sonraki dersine gitmen gerekiyor."

Demek onun bile sabrı taşabiliyormuş, diye düşündü Thomas. "Geç gidebilirim. Bay Glanville bir şey demez."

Bayan Denton başını iki yana salladı. "Bu iyi fikir değil. Zamanın tükenince işleri aceleye getirmeye başlarsın. Aceleye getirmeye hazır değilsin. Şimdilik istediğin kadar düşünmen sorun değil. Hatta birkaç gün. Beynini sıkı çalıştır, akşam yattığında incelediğin şeyi kafanda canlandır."

Thomas bakışlarını bloklardan çekip arkasına yaslanmak için kendini zorladı. "Hem zaten niye bu kadar çok bulmaca çözüyoruz ki? Sadece birer oyun değiller mi?"

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Pek sayılmaz. Beynimi diğer derslerden daha çok çalıştırdıklarını hissediyorum."

Bayan Denton, Thomas ona okuldaki en zeki öğretmen olduğunu söylemiş gibi gülümsedi. "Bu kesinlikle doğru, Thomas. Şimdi Bay Glanville'in dersine git. Onu bekletmemelisin."

Thomas ayağa kalktı. "Tamam, sonra görüşürüz." Kapıya doğru yürümeye koyulmuştu ki kadına döndü. "Bu arada fazladan yedi parça var, oraya ait değiller."

İnanılmaz bir şekilde kadının gülümsemesi daha da büyüdü.

Test üstüne test.

Ders üstüne ders.

Bulmaca üstüne bulmaca.

Yeni gün.

Yeni ay...

7. BÖLÜM

224.9.2 | 07.30

Kapı tam olarak aynı saatte belki birkaç saniye farkla çalındı. Thomas açtığında karşısında daha önce hiç görmediği birini buldu. Orada olmaktan pek memnun görünmeyen kel bir adam. Belki hayatta olmaktan da pek memnun değildi. Şişmiş, kızarık gözleri vardı ve somurtması, yaşama sevincini kaybetmiş suratındaki tüm kırışıklıklara yansıyordu.

"Dr. Paige nerede?" diye sordu Thomas mutsuzca. Bazen rutinden nefret etse de onu aksatmak da kendini huzursuz hissetmesine neden oluyordu. "İyi mi?"

"İçeri girebilir miyim *lütfen*?" diye karşılık verdi adam, başıyla tepsiyi işaret ederek. Sesinde Dr. Paige'in sıcaklığından eser yoktu.

"Şey, evet." Thomas kenara çekilip kapıyı iyice açtı. Adam yemek arabasıyla yanından geçti ve tepsiyi küçük masanın üzerine koydu.

"Hepsini bitir," dedi. "Bugün enerjiye ihtiyacın olacak."

Thomas ses tonunu beğenmedi. "Neden? Ayrıca soruma cevap vermediniz; Dr. Paige'in nesi var?"

Adam kendini daha uzun göstermek istiyormuşçasına doğruldu ve kollarını önünde birleştirdi. "Dr. Paige'in neden bir şeyi olsun ki? Kendisi gayet iyi. Büyüklerinle mutlaka her zaman kibar ve saygılı bir şekilde konuş."

Thomas'ın cevabı dilinin ucundaydı –sert sözler her zaman kolayca aklına geliveriyordu sanki– ama sessizliğini korudu ve adamın çıkmasını diledi.

"Yarım saatin var," dedi yabancı adam. Koyu renk, garip bakışlarını Thomas'ın üzerinden ayırmadı. "Saat tam sekizde geri geleceğim. Bana Dr. Leavitt diyebilirsin. Psikiyatrlardan biriyim." Sonunda göz temasını kesti ve odadan çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

Psikiyatrlardan biriyim.

Thomas'ın bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama *Psikiyatr* terimini daha önce duymuştu. İştahı kaçtı. Yine de oturup yedi.

Dr. Leavitt tam vaktinde kapıya gereğinden sertçe vurdu sanki. Thomas kahvaltısını bitireli çok oluyordu fakat bir saatinin daha olmasını diliyordu. Yarım gün daha. Bir ay bile dileyebilirdi. Bu yeni adamla hiçbir yere gitmek istemiyordu. Dr. Paige bir sebepten dolayı gitmişse, yıkılırdı.

Kapıyı açtığında Leavitt tıpkı yarım saat önceki gibi kel ve bitkindi.

"Gidelim," dedi kısaca.

Sessizce koridorda yürüdüler; Thomas, Teresa'nın kapısının önünden geçerken hüzünle baktı. 31K. Kapıdaki plakayı kaç defa görmüş, kaç defa açıp diğer taraftaki kızla tanışabilmeyi dilemişti? Herkesi ayrı tutmaları için bu insanların ne tür sebepleri olabilirdi ki? Sırf zalimlikten olamazdı elbette. Dr. Paige nasıl böyle bir şeye dahil olabilirdi?

"Bak," diyen Leavitt, Thomas'ın dikkatini koridorun beyaz duvarlarından ve floresan ışıklardan kendine çekti. "Bu sabah biraz soğuk davrandığımın farkındayım. Üzgünüm. Bugünkü proje oldukça önemli ve yapacak çok işimiz var." Elektrik akımı verilmiş kurbağayı andıran boğuk bir sesle güldü. "Büyük stres altında olduğum söylenebilir."

"Sorun değil," diye cevap verdi Thomas, başka ne diyeceğini bilemeyerek. "Hepimizin kötü günleri oluyor," diye ekledi gergince. Bu adamı bu kadar strese sokan ne olabilirdi ki? Sürekli testlere tabi tutulan o değildi.

"Evet," diye homurdandı Dr. Leavitt.

Asansöre bindiler ve doktor, Thomas'ın daha önce hiç çıkmadığı katın düğmesine bastı. Dokuz. Nedense uğursuz bir his uyandırıyordu. Dokuzuncu kat. Yanında Dr. Paige olsaydı yine böyle rahatsız hisseder miydi? Hiçbir fikri yoktu.

Kapılar neşeli bir melodiyle açılınca Dr. Leavitt çıkıp sola döndü. Thomas peşinden giderken cam bölmelerin önündeki masaya hızlıca göz gezdirdi. İlerisindeki yanıp sönen ekran ışıklarını ve aletleri görebiliyordu. Görünüşe bakılırsa bu kat bir tür hastane birimiydi.

Belki Dr. Paige'e bir şey *olmuştu*, belki de onu ziyaret edeceklerdi.

Thomas olabildiğince kibar ve rahat olmaya çalışarak, "Bugün neler olduğunu bana söyleyebilir misiniz?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Leavitt. Ardından yeniden düşünmüş gibi, "Üzgünüm, evlat," dedi.

Thomas, Leavitt'in peşinden gidip resepsiyonun yanından geçerek camın diğer tarafına geçti. Sıra sıra kapıların önünden yürüyüp koridorda ilerlediler fakat her bir odanın önündeki medikal ekranlar dışında nerede olduklarına dair hiçbir ipucu yoktu. Tüm kapılar numaralanmıştı ama kapalıydılar ve buzlu camdan duvarlar tavandan yere kadar uzanan perdelerle kapatılmıştı. Thomas

odalardan birinden sesler duyduğuna yemin edebilirdi; şüphelerini gideren ani bir çığlık duyunca yerinden sıçradı. Arkalarında yüksek bir çığlık yankılanana dek yürümeye devam etti. Thomas durup bakmak için hızla arkasına döndü.

"Yürümeye devam et," diye talimat verdi Dr. Leavitt. "Endişelenecek bir şey yok."

"Neler oluyor?" diye sordu Thomas yeniden. "Sorun ne..."

Leavitt, Thomas'ı kolundan çekti; acıtacak kadar sert değil ama nazikçe de değildi. "Her şey yoluna girecek. Bana güvenmek zorundasın. Sadece yürümeye devam et, neredeyse geldik."

Thomas dediğini yaptı.

Diğerlerinin aynısı bir kapının önünde durdular. Yanında, üzerinde birtakım bilgilerin olduğu elektronik çizelge vardı fakat Thomas'ın, durduğu yerden ne yazdığını göremeyeceği kadar küçüktü. Dr. Leavitt onu bir süre inceledikten sonra kapıyı açmak üzere uzandı. Kapının kolunu tam çeviriyordu ki koridorda sessizliği bozan bir kargaşa oldu.

Thomas arkasına dönünce üzerinde hastane elbisesi olan başı sargılı bir çocuğun, yanındaki iki hemşireden destek alarak bir kapıdan çıktığını gördü. Çocuk yoğun ilaç etkisindeymişçesine sendeliyordu ve yere düştü. Daha sonra güçlükle ayağa kalktı ve biraz önce kendisine yardım eden hemşirelerden kurtulmaya çalıştı. Çocuk yeniden düşüp ardından sersemlemiş halde ayağa kalkıp kaçmaya çalışırken ve sağa sola sallanarak Thomas'a doğru ilerlerken Thomas donakalmış halde onu izliyordu.

"Oraya girme," diye geveledi çocuk. Koyu renk saçları vardı, Asyalıydı ve Thomas'tan belki bir yaş büyüktü. Yüzü kıpkırmızıydı ve ter içinde kalmıştı; kulaklarının hemen üzerinden başına sarılmış bandajda küçük kırmızı bir leke vardı.

Thomas afallamış bir halde onu izliyordu. O sırada Dr. Leavitt aniden Thomas ile diğer çocuğun arasına geçti. Çocuğun peşinden giden hemşirelerden biri, "Minho! Dur! İyi durumda değilsin..." diye bağırdı fakat kelimeleri hiçliğe karıştı.

Minho. Çocuğun adı Minho'ydu. Thomas artık en az iki isim daha biliyordu.

Minho Dr. Leavitt'in orada olduğunu görmemişçesine adama çarptı. Korku dolu gözleriyle doğruca Thomas'a bakıyordu.

"Sana bunu yapmalarına izin verme!" diye bağırdı, kollarını ona dolamış Dr. Leavitt'e karşı koymaya çalışırken. Minho adamdan kurtulamayacak kadar ufaktı ama bu denemesine engel değildi.

"Ne..." dedi Thomas fazlasıyla sessizce. "Neler oluyor?" diye sordu, bu kez daha yüksek sesle.

"Kafamıza bir şeyler yerleştiriyorlar!" diye seslenen Minho'nun gözleri hâlâ delice bakıyor, Thomas'ın içine işliyordu. "Acımayacağını söylediler ama acıyor. Acıyor! Hepsi yalancı birer..."

Hemşirelerden biri boynuna bir şey enjekte ederek çocuğun durulup yere çökmesine sebep olurken son kelime ağzından çıkamadı. Saniyeler içinde onu çıktığı odaya doğru sürüklemeye başladılar. Thomas, Leavitt'e döndü. "Ona ne yaptılar?"

Şaşırtıcı bir şekilde sakinliğini koruyan doktor, "Endişelenme, yalnızca vücudu anesteziye tepki veriyor. Endişelenecek bir şey yok," dedi.

Görünüşe bakılırsa bu cümleyi seviyordu.

Thomas kaçmayı düşündü. Leavitt'in kapıyı açmasını izlerken, onun peşinden odaya girerken, kapının arkasından kapandığını duyarken bunu düşünüyordu.

Ben korkağım, diye düşündü. *Minho denen çocuğun yaptığını yapamam.*

İçerisi kesinlikle hastane odasına benziyordu. İki tane perdeli yatak vardı. Sol taraftakinin perdesi açıktı ve yeni yapılmış yatak görünüyordu. Sağ taraftakinin perdeleri ise çekilmişti, yatakta her kim yatıyorsa onu gizliyordu. Thomas ince kumaşın ardındaki vücudu belli belirsiz görebiliyordu. İçerisi medikal ekipmanlarla doluydu ve hepsi de testler sırasında laboratuvarlarda gördüğü ekipmanlar kadar gelişmişti. Leavitt çoktan ekranlardan birinin önüne oturmuş, çizelgeleri inceliyor ve bilgi giriyordu.

Thomas dikkatini yeniden kapalı perdeye, arkasındaki yatağa verdi. Çizelgelerde yazanlara dalmış olan Leavitt ondan yaklaşık iki metre uzaktaydı.

Perdenin arkasında kimin olduğunu görmeliyim, diye düşündü Thomas. En son ne zaman bu kadar güçlü bir arzuya kapıldığını hatırlayamıyordu.

Solundaki Leavitt ekrana biraz daha yaklaşıp küçük puntoyla yazılmış bir şeyleri okuyordu. Thomas bunu yapacaktı. Kapalı perdeye doğru yavaşça ilerleyip kenara çekti, yanından geçip yatağa doğru atıldı. Bir başka çocuk daha yatıyordu; sarı saçları kısacık kesilmişti, gözleri kapalıydı, örtü çenesine kadar çekilmişti. Leavitt bir saniye içinde odanın diğer tarafından gelerek perdeyi çekiştirdi. Thomas'ı kolundan yakalayıp yataktan uzaklaştırdı ama Thomas çocuğu görmüştü ve iki şeye iyice bakabilmişti.

İlk olarak, tıpkı Minho isimli çocuk gibi bu çocuğun da kulaklarının üzerinde bandaj vardı ve bir tarafından parlak kırmızı kan lekesi sızmıştı.

İkincisi ise, ekranda yazan ismini görmüştü.

Newt.

Böylece üç oldu.

Üç isim biliyordu.

8. BÖLÜM

224.9.2 | 08.42

"Aklından ne geçiyordu?" diye sordu Leavitt. Thomas'ı odanın diğer tarafındaki boş yatağa yönlendirdi. "Tıbbi prosedürlere, güvenlik bölgelerine uymamız, olabildiğince dikkatli olmamız gerekiyor. Bunların farkında değil misin?"

Thomas bu soru üzerine neredeyse kahkaha atacaktı. "Ee, hayır," diye karşılık verdi alaycı görünmemeye çalışarak. Daha on yaşında bile değildi; bunları tabii ki bilmiyordu!

"O çocuk bir ameliyat oldu. Şu an hassas durumda. Etrafta mikroplar var. Mikropları biliyorsundur mutlaka." Ürkütücü bir sakinlikle konuşuyordu. "Işıl gibi virüsleri?"

"Ben bağışığım," dedi Thomas. "Hepimiz bağışık değil miyiz?"

"Çoğunuz..." diye başlayan Leavitt iç geçirip burun kemerine dokundu. "Boş ver. Sadece... Lütfen bir daha o perdenin arkasına geçme. Anlaşıldı mı?"

Thomas başını onaylarcasına salladı.

"Pekâlâ, artık seni hazırlamaya başlamam gerek." Leavitt kendini toparlarcasına ellerini öne uzatıp odaya baktı. "Cerrah yarım saat içinde burada olur."

Thomas'ın midesinin derinliklerindeki korku balonu giderek büyüyordu. "O çocuk... Minho... doğruyu mu söylüyordu? Başıma çılgınca bir şey mi yapacaksınız?"

"Çılgınca bir şey değil," diyen Leavitt'in sesinde zoraki bir sabır vardı. Bir çekmeceyi açıp keten önlük çıkardı. "*Hayati* bir şey. Ve tekrar söylüyorum, Minho yalnızca kendisine verdiğimiz ilaca tepki gösteriyordu; bu nadiren görülür. Sana vereceğimiz dozu ayarlayacağız, söz veriyorum." Duraksayıp Thomas'a döndü. "Bak burada söz konusu olan şeyi biliyorsun. Işıl'a bağışık olduğunu biliyorsun. İnsan ırkının ciddi anlamda tehlikede olduğunu da biliyorsun. Haksız mıyım? Tüm bunları biliyor musun?"

Thomas'ın buna verecek tek bir cevabı vardı. "Evet."

"Öyleyse işbirliği yapmanın neden bu kadar önemli olduğunu da anlıyorsundur." Leavitt hastane elbisesini ona fırlattı. "Tedavi bulabilmek için bağışıkların yok etme noktalarını inceliyoruz. *Sen* bağışıksın. Ve seni farklı kılanın ne olduğunu anlamamıza yardım etmesi için bugün başına küçük bir cihaz yerleştireceğiz. Sana söz veriyorum çabucak iyileşeceksin ve hayati değerlerini daha etkili takip ettiğimize memnun olacaksın. Bir daha kolundan bu kadar sık iğne olmana da gerek kalmayacak!" Son cümleyi zoraki bir neşeyle söyledi. "O kadar da kötü değilmiş yani, değil mi?"

Thomas hafifçe ürperirken bir yandan da başını onaylarcasına salladı. Adam, çocuğun beyninin kesilmesine gayet mantıklı bir gerekçe sunmuştu. Thomas başını eğip önlüğü çevirdi.

"Hemen şurada tuvalet var." Leavitt köşedeki kapıyı işaret etti. "Giyin ve yatağa gir. Her şey iyi olacak, söz veriyorum. Bayıltılacağın

için hiçbir şey hissetmeyeceksin. Belki birkaç gün başın ağrır ama bunun için de ilaçlarımız var. Tamam mı?"

"Tamam." Thomas tuvalete doğru ilerliyordu ki koridorda bir kızın çığlık attığını duydu. Leavitt'e baktı ve adam da onun bakışlarına karşılık verdi. Uzun bir süre kimin önce davranacağını bekleyerek öylece durdular. Thomas önce davrandı.

Bir saniyede kapıdaydı. Kapıyı açıp koridora fırlarken Leavitt'in hemen arkasında olduğunu hissediyordu. Beş altı metre ileride tanıdık bir sahne vardı. İki hemşire –bir erkek ve bir kadın– kahverengi saçlı bir kızı koridorda sürüklüyordu ve kız bu sırada tekmeler savuruyor, çığlık atıyordu. Bu oydu. 31K numaralı odadaki kız. Teresa.

Thomas'ın bir sonraki hareketi hiç de mantıklı değildi. Kızın peşinden koştu. Suratındaki ızdırap dolu ifade sonunda Thomas'ın içinde büyüyen panik balonunu patlatmıştı.

"Bırakın onu!" diye bağırırken Leavitt de aynı anda ona geri dönmesi için bağırdı.

Hemşireler Thomas'a bakmak için döndüler ve durdular; yüzlerinden meraklı, hatta belki biraz da eğlenir gibi bir ifade geçti. Bu, Thomas'ı daha da öfkelendirdi. Yaptıklarının işe yaramayacağının farkına varmış olmasına rağmen hızlandı. En azından Teresa'ya denediğini gösterecekti.

Son saniyede sanki süper kahramana dönüşmüş de iki hemşireyi alt edecekmiş gibi kollarını açarak zıpladı.

Hemşirelerden biri kendini savunmak için kolunu savurdu ve Thomas'ın başının yanma isabet ettirdi. Dünya tersine dönerken yanağında ve kulağında keskin bir acı patladı ve sertçe yere düştü; burnunu sersemlemesine yetecek kadar sert bir şekilde duvara çarptı. Yuvarlanıp yukarı baktı. İki hemşire de ona *Senin sorunun ne?* dercesine bakıyordu. Teresa bile boğuşmayı bırakmıştı ama

onun yüzünde bambaşka bir ifade vardı: Hayret. Merak. O şey belli belirsiz bir *gülümseme* olabilir miydi?

Thomas mutluluktan havalara uçtu.

Tepesinde beliren Leavitt'in elinde şırınga vardı. "Anlaşmaya vardığımızı sanıyordum, evlat. Bunu yapmak zorunda kalmamayı umuyordum." Diz çöküp iğneyi Thomas'ın boynuna batırdı ve başparmağıyla şırıngaya bastırdı.

Thomas bayılmadan önce tekrar Teresa'ya baktı ve birkaç değerli saniye boyunca bakışları kilitlendi. Kızı yeniden sürüklemeye koyulduklarında dünya çoktan bulanıklaşmaya başlamıştı ama kendisine seslendiğini net bir şekilde duymuştu.

"Bir gün daha büyük olacağız."

Thomas çılgınca rüyalar gördü.

Sırtına bağlanmış bir makineyle havada uçuyor, aşağıdaki yanmış, harap olmuş, cansız dünyayı izliyordu. Kumda koşturan ufak siluetler gördü, ardından siluetler büyüyerek ona yaklaştılar. Kanatlar, çirkin suratlar, öne uzatılmış kollar, kendisine doğru gelen canavarlar gördü.

Neyse ki paramparça edilmeden bu rüya sona erdi. Bir sonraki çok daha hoştu.

Thomas, annesi, babası. Piknik. Nehir kenarı. Bunun anı mı yoksa dileği mi olduğunu bilmiyordu ama yine de tadını çıkardı. Göğsünde çok uzun süre yaşayacağını düşündüğü bir acıya sebep oldu.

Bir ara Teresa'yı gördü. O kadar yakınında –gerçek anlamda bitişiğinde– yaşamasına rağmen aralarında sadece bir cümlenin geçtiği o gizemli kızı.

Bir gün daha büyük olacağız.

Bu sözcüklere tutundu. Rüyalarında bunu tekrar tekrar söylediğini gördü. Çok sert, çok... isyankâr bir cümleydi. Bunu söylediği için kızdan hoşlanmıştı. Rüyasında Teresa'yla aynı odada –*kendi* odasında– oturuyorlardı; Thomas yatakta, Teresa sandalyedeydi. Konuşmuyorlardı, sadece... oradaydılar. Birlikte. Bir arkadaşa o kadar ihtiyaç duyuyordu ki ameliyatın sonsuza dek devam etmesini, onu rüyasında bırakmasını diledi.

Sonra Teresa ismini tekrar tekrar söylemeye başladı ama kendi sesi değildi. Thomas bir noktada neler olduğunu anladı ve kalbi üzüntüyle doldu. Sahte ana bağlı kalmak için ne kadar uğraşırsa, an o kadar hızlı yok oluyordu. Çok geçmeden geriye yalnızca karanlık ve tekrarlanan ismi kaldı.

Uyanma vakti gelmişti.

Gözlerini açtı ve hastane odasının parlak ışıkları karşısında birkaç kez kırptı. Bir kadın, kendisine bakıyordu. Dr. Paige.

"Dokt..." diye başladı ama kadın onu susturdu.

"Konuşma." Gülümseyince her şey yolunda gibi göründü. Dr. Paige ona kötü bir şey yapmazdı. Asla. "Hâlâ yoğun miktarda ilaç etkisindesin. Sersemlemiş hissedeceksin. Sadece yat ve rahatla, ilacın tadını çıkar." Kahkaha attı ki bu sık yaptığı bir şey değildi.

Thomas gerçekten de kendini hafiflemiş, huzurlu hissediyordu. Teresa olayı şimdi neredeyse komik geliyordu. Hemşirelerin, küçük çocuğun kendilerine doğru koşup Superman gibi havaya zıpladığını görünce ne düşündüklerini ancak hayal edebilirdi. En azından Teresa'ya önemsediğini göstermişti. Cesur olduğunu. Mutlulukla iç çekti.

"Vay canına," dedi Dr. Paige, incelediği ekranın üzerinden bakarak. "Tavsiyemi ciddiye aldın demek."

"Bana ne yaptınız?" diye geveledi Thomas.

"Ah, şimdi de tavsiyeme uymuyorsun. Konuşmak *yok* dedim."

"Bana... ne yaptınız?" diye sordu Thomas bir kez daha.

Dr. Paige ona doğru döndü ve ardından yatağa oturdu. Çarşafın kayması Thomas'ın vücudunda bir yerini acıttı. Ama hafif, belli belirsiz bir acıydı.

"Sanırım psikiyatr sana ne yapacağımızı söyledi, değil mi?" dedi. "Dr. Leavitt?" Adamın odaya gelmediğinden emin olmak istercesine etrafına bakındı. Gelmemişti.

Thomas başını onaylarcasına salladı. "Ama..."

"Biliyorum. Korkunç geliyor. İçine bir şey yerleştirmek..." Yeniden gülümsedi. "Ama bana biraz olsun güvenmeyi öğrendin, değil mi?"

Thomas başını yine onaylarcasına salladı.

"Uzun vadede senin için, herkes için çok daha iyi olacak. Yok etme noktası faaliyetlerinizi artık çok daha hızlı ve etkili ölçebileceğiz. Ayrıca veri aktarmak için laboratuvara eskisi kadar sık gelmene gerek kalmayacak. Hepsi anında gerçek zamanlı olacak. İnan bana, yaptığımıza sevineceksin."

Thomas bir şey söylemedi. Normal konuşabilse bile söylemezdi. Kadının dedikleri mantıklıydı. Çoğunlukla. Sadece Minho ile Teresa'nın kendilerini neden bu kadar kaybettiklerini merak ediyordu. Belki onların ameliyatları kendisininki kadar sorunsuz geçmemişti.

Dr. Paige ayağa kalkıp Thomas'ın kolunu sıvazladı. "Pekâlâ, genç adam. İlaçların seni yeniden uyutmasına izin ver. Birkaç gün boyunca bunu sık sık yapacaksın. Keyfini çıkar." Yürümeye koyulmuştu ki dönüp geri geldi. Eğilip Thomas'ın kulağına bir şey fısıldadı ama çocuğun gözleri çoktan kapanmıştı ve hızla uykuya dalıyordu. *Sürpriz* ve *özel* kelimelerini yakalayabildi.

Ardından ayak sesleri ve kadının arkasından yavaşça kapanan kapının sesini duydu.

9. BÖLÜM

224.10.07 | 12.43

Thomas'ın başı tahmin ettiğinden daha kısa sürede iyileşti. Çok geçmeden odasına dönmüş, hayatında hiçbir şey değişmemiş gibi derslerine girmeye başlamıştı. Ameliyat olduğu günden beri Teresa, Minho ya da Newt'i hiç görmemişti. Ya da başka bir çocuk. Bazen koridordan sınıflarına yürürken sesler duyuyordu. Hangi yönden geldiğini anlayamayacağı kadar uzaktan geliyordu ama çocuk oldukları kesindi. Diğerlerinin bu kadar etkileşim içinde olması kendisinde ne gibi bir sorun olduğunu düşündürüyordu. Kendi sırası ne zaman gelecekti?

Bunu her gün düşünüyordu. Bazen bunun deneylerin bir parçası olduğunu söyleyerek aklından savuşturuyordu. Belki bazı çocuklar birlikte, bazılarıysa yalnızdı. Belki yakında değiştirirlerdi.

Kulağının üzerinde, kestikleri yerde pürüzlü bir hat vardı ama saçları şimdiden çıkmaya başlamıştı bile ve artık pek üzerinde durmuyordu. Çok yakında onu hissetmeyeceğini fark etti. Bazen sanki sihirli bir el kafatasının içine girip sıkıyormuş gibi derinden,

çınlayan bir ağrı hissediyordu. Dr. Paige'e ya da öğretmenlerine implant hakkında ne zaman soru sorsa ona hep aynı cevabı veriyorlardı –sistemini inceliyordu– ve hemen artık ne kadar az test yapıldığını vurguluyorlardı. Bu gerçekten de minnettar olduğu bir durumdu.

Dr. Paige bugüne dek bu kadar yalnız kalmasının arkasında birtakım sebepler yattığı konusunda onu temin ediyor, ona iyi bakmak, güvende tutmak istediklerini söylüyordu. Dışarıdaki dünya çok korkunç bir yerdi, her yer radyasyon ve delilerle doluydu. Thomas diğerleriyle etkileşime geçmeden önce hastalığı anlamaları gerektiğini çünkü Thomas'ın özel bir durumu olduğunu söylüyordu ama bu konuda ayrıntıya girmiyordu. Thomas, iyiliğinden şüphe duymasın diye ona sık sık kitaplar ile taşınabilir eğlence tableti getiriyordu ve bu da kadının sırf onu yatıştırmak için bir şeyler uydurmadığı konusunda Thomas'ı rahatlatıyordu. Tuhaf hayatında kendisini iyi hissetmesini sağlıyordu.

Bir gün şiddetli bir baş ağrısıyla ve daha önce hiç olmadığı kadar sersemlemiş bir halde uyandı. Yataktan kalkıp sabah rutinini gerçekleştirmek için tüm iradesini kullanması gerekti. Öğle vakti odasında kestirdi ve biri kapıyı çaldığında gözlerini daha yeni kapamış gibi hissediyordu. İrkilerek hızlıca yataktan çıkıp kapıyı açmaya giderken uyuyakalıp öğleden sonraki dersini kaçırdığından endişelendi. Hareket edince başına yeni bir ağrı dalgası çarptı.

Işıkları yansıtan kel kafasıyla Dr. Leavitt'in koridorda durduğunu görünce morali bozuldu.

"Ah," diye tepki verdi kendisine engel olamadan.

"Selam, evlat," dedi Leavitt hiç olmadığı kadar neşeli bir ifadeyle. "Bu akşam sana büyük bir sürprizimiz var. Hoşuna gideceğini düşünüyorum."

Aniden başı dönen Thomas adama bakakaldı. Bu kelimeleri duymak o kadar güçlü bir dejavu yaratmıştı ki hâlâ uyuyor olabileceğini düşündü.

"Peki," dedi rahatsızlığını gizlemeye çalışarak. Günlük programında herhangi bir değişiklik olması hoşuna giderdi. "Nedir?"

Dr. Leavitt tuhaf ve gergin bir şekilde gülümsedi. "Biz... psikiyatrlar," diye başladı çarpık bir gülümsemeyle, "senin artık diğerleriyle iletişim kurma vaktinin geldiğine karar verdik. Şey, öncelikle Teresa'yla başlayacağız. Nasıl sence? Onunla tanışıp biraz zaman geçirmek ister misin? Belki ilk, ee, resmi olmayan karşılaşmanızdan daha iyi geçer." Gülümsemesi büyüdü ama gözlerine ulaşmadı.

Thomas o an içinde yanan duyguya benzer bir şey hissetmeyeli çok, çok uzun zaman oluyordu. Teresa'yla tanışmayı her şeyden çok istiyordu.

"Evet," dedi. "Kesinlikle. Bunu çok isterim."

Koridorda yürüdükleri sırada yine o tuhaf dejavu hissine kapıldı; sanki daha önce aynı amaçla aynı şekilde yürümüştü. Adam onu o kattaki küçük bir ofise götürdü, içeride yalnızca üzeri boş bir masa ve masanın iki tarafında da birer sandalye vardı. Sandalyelerden birinde oturan Teresa adındaki kız çekingen bir gülümsemeyle Thomas'a baktı.

Dejavuyu öncekinden de kuvvetli hissetti, neredeyse tökezleyecekti. O an içinde bulunduğu durumla ilgili –oda, Teresa, ışıklar– her şey o kadar tanıdıktı ki ilk kez olduğuna inanması imkânsız geliyordu. Aklı karıştı.

"Otursana," dedi Leavitt sabırsızca.

Thomas toparlanmaya çalıştı. Oturdu ve adam koridora çıkıp kapıyı neredeyse tamamen kapadı. "Artık biraz sohbet etmeniz

izin vermemizin vakti geldi diye düşündük," dedi ve hızlı bir gülümsemeyle, "keyfinize bakın," diye ekleyerek kapıyı kapadı. Yine tuhaf bir aşinalık hissi vardı.

Thomas adamın saniyeler önce durduğu yerden gözlerini alamıyordu, dikkatini Teresa'ya veremeyecek kadar utanmıştı. Çok garip hissediyordu; birkaç dakika önce heyecanlıydı, şimdiyse bu ani duygu seli karşısında afallamıştı ve her an kalkıp kaçabilirdi. Sonunda oturduğu yerde dönerek kendini kıza bakmaya zorladığında kızın da kendisine bakmakta olduğunu gördü. Gözleri kenetlendi.

"Selam." Elinden gelenin en iyisi buydu.

"Selam," diye karşılık verdi Teresa ve yine çekinerek gülümsedi. Thomas aynı gülümsemeyi o gün tam olarak bu odada gördüğüne yemin edebilirdi.

Ama şimdi olmuş olabilecekler üzerine kafa yormanın sırası değildi; bu tuhaf durumu düşüneceği bir sürü zamanı olacaktı. Etrafına baktı. "Bizi neden *buraya* getirdiler?"

"Bilmem. Sanırım tanışıp konuşmamızı istediler."

Teresa demek istediğini anlamamıştı; bunun kızın alay etme şekli olup olmadığını merak etti. "Ne zamandır burada yaşıyorsun?"

"Beş yaşımdan beri."

Thomas ona bakıp yaşını tahmin etmeye çalıştı ama pes etti. "Yani..."

"Yani dört senedir," dedi Teresa.

"Sadece dokuz yaşında mısın?"

"Evet. Neden? Sen kaç yaşındasın?"

Thomas bu sorunun cevabını tam olarak bilmiyordu. Dokuza yakın olduğuna karar verdi. "Aynı. Sadece daha büyük gösteriyorsun."

"Yakında on olacağım. Sen de aynı süredir burada değil misin?"

"Evet."

Teresa kıpırdanarak bacaklarından birinin üzerine oturdu. Thomas bunun çok da rahat olmayacağını düşündü ama kızın biraz daha rahat görünmesi hoşuna gitti. Aynı durum kendisi için de geçerliydi; kafasını karıştıran o dejavu hissi konuştukça zihninin geri planına çekiliyordu.

"Bazılarımızı neden ayrı tutuyorlar?" diye sordu Teresa. "Sürekli diğer çocukların bağırışlarını ve kahkahalarını duyuyorum. Ayrıca büyük kafeteryayı gördüm. Yüzlerce kişiyi doyuruyor olmalı."

"Senin de mi odana yemek getiriyorlar?"

Teresa başını evet anlamında salladı. "Günde üç kez. Çoğunun tadı tuvalet gibi."

"Tuvaletin tadını biliyor musun?" Nefesini tutarak şaka yapmak için çok erken olmadığını umdu.

Teresa sektirmedi. "Bize verdikleri yemekten daha kötü olamaz."

Thomas kendisini harika hissettiren içten bir kahkaha attı. "Hah. Haklısın."

"Bizde bir farklılık olmalı," diyen Teresa bir anda ciddileşerek Thomas'ı şaşırttı. "Sence de öyle değil mi?"

Thomas en iyi zeki ifadesini takınarak başını onaylarcasına salladı. Bunun aslında aklına hiç gelmemiş olduğunu fark ettirmek istemedi. "Öyle tahmin ediyorum. Bizi yalnız başımıza tutmalarının bir sebebi olmalı. Ama burada olma sebebimizi bile bilmezken bu konuda tahmin yürütmek biraz zor." İçten içe duyduğu hoşnutsuzluğun yüzüne yansımamasını diliyordu. *Tahmin* kelimesini iki defa kullanmıştı ve tüm söyledikleri kulağına aptalca geliyordu.

Teresa öyle düşünmüyordu. "Haklısın. Hayatın uyandıktan sonra yatma vaktine kadar okul işleriyle mi geçiyor?"

"Öyle sayılır."

Teresa başını onaylarcasına salladı, ardından dalgınca, "Bana sürekli ne kadar zeki olduğumu söylüyorlar," dedi.

"Bana da. Tuhaf."

"Bence tüm bunlar Işıl'la alakalı. İSYAN seni almadan önce ailen hastalığı kapmış mıydı?"

Thomas'ın, hissetmesine izin verdiği tüm neşesi aniden kaçtı. Aniden sarhoş ve öfkeli babası ile daha beş yaşında bile değilken ona veda eden annesi gözünün önüne geldi. Bu görüntüyü aklından çıkarmaya çalıştı.

"Bunu konuşmak istemiyorum," dedi.

"Neden?" diye sordu Teresa.

"İstemiyorum işte."

"Tamam. Ben de istemiyorum zaten." Kızmış gibi görünmüyordu.

"Hem niye buradayız ki?" Bir kez daha içinde bulundukları küçük odayı gösterdi. "Cidden, ne yapmamız bekleniyor?"

Teresa kollarını önünde birleştirip bacağını yere sarkıttı. "Konuşmamız. Test edilmemiz. Bilmiyorum. Benim yanımda olmak seni sıktıysa üzgünüm."

"Hı? Kızdın mı?"

"Hayır, kızmadım. Sadece pek kibar değil gibisin. Sonunda bir arkadaşım olacağı fikri hoşuma gitmişti."

Thomas kendine vurmak istiyordu. "Üzgünüm. Benim de hoşuma gitti." Bu buluşmanın daha kötü gidemeyeceğini düşünüyordu.

Teresa yeniden gülümseyerek onu rahatlattı. "Öyleyse belki testi geçmişizdir. Belki iyi anlaşıp anlaşmayacağımızı görmek istemişlerdir."

"Neyse ne," dedi Thomas gülümseyerek. "Bu konularda tahmin yürütmeyi uzun zaman önce bıraktım."

Uzun bir aranın ardından Teresa, "Peki... arkadaş mıyız?" diye sordu.

"Arkadaşız."

Teresa masanın üzerinden elini uzattı. "El sıkışalım."

"Tamam." Thomas da öne eğildi ve el sıkıştılar.

Teresa arkasına yaslandığında yüz ifadesi tekrar değişti. "Hey, senin de ara sıra beynin ağrıyor mu? Normal baş ağrısı gibi değil. kafatasının içinde, derinden bir ağrı?"

Thomas yüzündeki şok ifadesini hayal edebiliyordu. "Ne? Ciddi misin? Evet!" Tam sabahki korkunç baş ağrısından–hatta belki bunları daha önce yaptığına dair kapıldığı histen– söz edecekti ki Teresa bir parmağını dudaklarına götürdü.

"Sessiz ol, biri geliyor. Sonra konuşuruz."

Bunu nasıl bildiği hakkında Thomas'ın hiçbir fikri yoktu. Hiçbir şey duymamıştı ama kız konuştuktan kısa süre sonra kapı çalındı ve bir saniye sonra Dr. Leavitt aralıktan başını uzattı.

"Merhaba, çocuklar," dedi neşeyle. Bir Thomas'a bir Teresa'ya baktı. "Bugünlük bu kadar. Haydi sizi odalarınıza götüreyim. Gayet iyi gittiğini düşünüyoruz, yani ileride birbirinizi daha iyi tanımanız için çok daha fazla fırsatınız olacak."

Thomas, Teresa'yla bakıştı. Kızın gözlerindeki ifadeden tam olarak emin değildi ama gerçekten de yeni bir arkadaş edindiğine inanıyordu. Sandalyelerinden kalkıp Dr. Leavitt'in yanına gittiler. Thomas bu kısa süre için bile minnettardı ve iyi davranışın söz verildiği gibi daha çok buluşmayla sonuçlanmasını umuyordu.

Tam kapıya geldiklerinde Teresa durup Dr. Leavitt'e bir soru sordu. Aslında iki soru. Ve bu, adamın tavrını tamamen değiştirdi.

"Kıymık tetikleyici nedir? Ve implant ameliyatları sırasında yedi çocuğun öldüğü doğru mu?"

Sorular Thomas'ı afallattı. Doktor cevap bulmaya çalışırken o da Teresa'ya baktı.

"Nasıl..." diye başladı adam ve Thomas'la aynı anda fark etti: Teresa çok önemli bir şeyden söz etmişti. *Doğru olan* bir şeyden. "Bu saçmalığı da nereden çıkardın?"

Thomas da bunu merak ediyordu. Teresa böyle bir şeyi nasıl duymuş olabilirdi? Thomas hiçbir şey duymamıştı.

Teresa omuz silkti. "Bazen bizim duyamadığımızı düşünerek konuşuyorsunuz."

Leavitt bundan memnun değildi ama sesi kontrollüydü. "Ve bazen de kulak misafiri olduğunda tüm olan biteni duymazsın. Sizi ilgilendirmeyen şeylere odaklanmayalım, olur mu?"

Bunu söyledikten sonra dönüp koridorda yürümeye başladı. Peşinden gelip gelmediklerini umursamıyor gibi görünüyordu ama ikisi de hemen arkasındaydı.

"Bu eğlenceli," diye fısıldadı Teresa, Thomas'a. "Yeni arkadaşımla birlikte yürümek."

Thomas ona inanamayarak baktı. "Gerçekten mi? Çocukların ölmesiyle ilgili ortaya bir bomba atıyorsun ve önemli bir şey değilmiş gibi mi davranıyorsun? Çok tuhafsın." İkinci sorusundan dehşete düştüğünü gizlemek için şakayla geçiştirmeye çalışmıştı. Bu, yalnızca bir dedikodudan ibaretti, değil mi?

Teresa aniden onu yanağından öpüp koşarak Dr. Leavitt'in yanından geçince kendini daha iyi hissetti.

Arkadaşı olması Thomas'ın kesinlikle hoşuna gitmişti. Ama kızın koşuşunu izlerken yeniden paniğe kapıldı. Bugün ona ne olmuştu? Şiddetli baş ağrısı ve sonra yoğun dejavu dengesini bozmuş, düşme endişesiyle ayağa kalkmaktan korkmasına sebep olmuştu. Sanki dünyanın dönüşüyle uyumlu değildi.

Olası en kötü cevabı düşünmemeye çalıştı.

Işıl'ı düşünmemeye çalıştı.

10. BÖLÜM

224.10.14 | 11.37

Bir hafta sonra Bayan Denton'la oldukça zor bir bilmece seansının ardından Thomas kendini bir kez daha küçük odada Teresa'nın karşısında otururken buldu. Neyse ki bu kez son görüşmelerinde yaşadığı tuhaflıkların hiçbirini hissetmedi.

Yeni arkadaşını tekrar görüp göremeyeceğini merak ederek geçen, hayatının en uzun haftası olmuştu. Dr. Paige ya da diğer öğretmenlerinden aldığı tek cevap, yakında yeniden buluşacaklarıydı. Koca bir haftanın geçmesi duyduğu en etkili işkence yöntemiydi. Birçok defa düşünmesine rağmen hiçbir zaman o güçlü dejavuyu sorma cesaretini gösteremedi. İnsanların, kendisinde bir sorun olduğunu düşünmelerinden endişeleniyordu.

Teresa, "Seni tekrar gördüğüme sevindim," diyerek konuşmayı başlattı. Leavitt birlikte ne kadar vakit geçirecekleri sorusuna yanıt vermeden odadan çıkmıştı.

"Evet, kesinlikle," diyerek ona katılan Thomas kendini toparladı. Geçen sefer hissettiği tuhaf duyguları sorarsa aptal gibi görüne-

çeğini düşündüğünden başka bir yol izledi. "Sana şu... öldüğünü söylediğin çocukları sormak için sabırsızlanıyordum. Bu geçekten doğru mu? Ve bazen Dr. Paige bizi yalnız bırakmaları bir şekilde bizim iyiliğimizeymiş gibi konuşuyor. Konuşmak istediğim daha milyonlarca şey var."

"Hey, sırayla," dedi Teresa sırıtarak. Ardından endişeyle tavanın köşelerine –dördüne de teker teker– baktı. "Söylediklerimiz konusunda biraz dikkatli olsak diye düşünüyorum. Yani bizi izledikleri kesin. Ya da en azından dinliyorlar."

"Muhtemelen ikisi de," dedi Thomas yüksek, alaycı bir sesle. "Merhabaaaaa! Merhaba yaşlı insanlar!" Bu ani neşesinin nereden geldiğini bilemeyerek geçit törenindeymişçesine her yöne ellerini salladı. Teresa kahkahalara boğulunca Thomas da gülmeye başladı. Tam duracakken birbirlerini yeniden tetikledikleri birkaç dakika boyunca devam ettiler. Aslında Thomas bunun, söz konusu ölümleri düşünmeyi engellemeye çalıştığı için olduğunu bilecek kadar zekiydi.

Gülmeleri sona erdiğinde, "Buna çok takılmayalım," dedi Teresa. "Bu bizim vaktimiz ve ne istersek konuşabiliriz. Bırakalım da keyfini çıkarsınlar."

"Amin." Thomas masaya vurdu.

Teresa şaşkınlıkla yerinde sıçradı ve tekrar güldü. "Çocukların ölümüyle ilgili duyduğum şey... Bilmiyorum. Muhtemelen sadece bir söylentiydi. Umarım. Sanırım doğru düzgün duyamadım. Biz buraya gelmeden önce yaşanmış bir şeyden de konuşuyor olabilirlerdi. Ben sadece Leavitt'ten tepki almaya çalışıyordum."

Thomas durumun böyle olmasını o kadar diliyordu ki.

"Ee, hayatında yeni ya da heyecan verici bir şeyler var mı?" diye sordu Teresa.

"Olduğunu söyleyemem," diye cevapladı Thomas. "Bir bakalım, yemek yiyorum. Derslere giriyorum. Bir sürü ders. Bir sürü sağlık muayenesi. Ah, bir de uyuyorum. Özetle bu kadar."

"Benim hayatıma ne kadar da benziyor!"

"Gerçekten mi? Şoke oldum."

Gülümsediler ve sessizlik oldu. Ardından Teresa öne eğilip dirseklerini masanın üzerine koydu.

"Diğer çocuklarla ilgili bir şey ya da herhangi bir sır falan bilmiyorum ama dinle. Başlarımızın artık tamamen iyileşmiş olması gerek, öyle değil mi?"

Sorusu Thomas'ı şaşırttı. "Şey, evet, öyle olmalı." Sol kulağının üzerindeki saçlarının gizlediği yarasına dokundu. "Yani en azından öyle görünüyor. Mükemmel beyinlerimizin gayet iyi durumda olduğuna eminim."

"İSYAN'ın yok etme noktası dediği şeyi mi kastediyorsun?"

Thomas başını onaylarcasına salladı. Bu kelimeleri daha önce ara sıra duymuştu ama temel birkaç bilgi dışında ayrıntı bilmiyordu. "Evet. Sanki bir video oyunundan çalmışlar gibi. Ama Dr. Paige Işıl'ın tüm zararı oraya verdiğini söylüyor."

"Bağışık olmamız çok ilginç değil mi? Yani dünyanın en havalı şeyi olmalı; deliye dönüşme konusunda endişelenmek zorunda değiliz."

"Doğru."

"Ama bizi bu aptal yere getirmekten başka bir işe yaramadı. İsimleri bence İSYAN değil SIKICI olmalı. Tüm gün odada kilitli kalmaktan cidden delireceğim artık."

Thomas kapıya bakarak bir an düşündü. "Dışarısı o kadar kötü mü? Bu yüzden mi çıkmamıza izin verilmiyor?"

"Kötü olmalı. Radyasyonun azaldığım ama bazı yerlerde hâlâ çok yüksek olduğunu duyuyoruz. Tek hatırladığım beni buraya ge-

tiren Kayaç'ın dışındaki kör edici beyazlıktaki bina. Düz Geçiş'ten geçtim ve Kayaç'a bindim; üstelik daha beş yaşında bile değildim. Buna inanabiliyor musun?"

Thomas kendisinin de bindiği o büyük uçağı hatırlıyordu. O sırada ne kadar üzgün de olsa onun havalı olduğunu düşünmüştü. Kayaçlar delicesine zengin insanlar için tasarlanmıştı ama Düz Geçiş'in yanında hiçbir şeydi. Düz Geçiş'ten hiç geçmemişti ama İSYAN'da bir tane varsa, oldukça zengin olmalılardı.

"Düz Geçiş'ten ne zaman geçtin?" diye sordu.

Teresa'nın yüzündeki heyecanın yerini üzüntü aldı. "Çok az hatırlıyorum. Doğu tarafında bir yerde doğdum. Ailemi kaybettim ve kurtarıldım..." Aşağı bakarak sessizleşti. Belki de bunu başka zaman konuşmalıydılar.

"Hey," dedi konuyu değiştirmek için, "başımızdaki ağrıya gelince... Ben de bazen hâlâ hissediyorum."

Teresa'nın gözleri yeniden tavandaki köşelere kaydı. Görünürde bir şey yoktu ama ikisi de kameraların herhangi bir yere saklanmış olabileceğini biliyordu. Ve mikrofonların. İSYAN bu büyüklükteki odaya yüzlerce mikrofon sığdırabilirdi. Beyinlerine yerleştirdikleri şeyden bahsetmiyordu bile; kim bilir o şeyler neleri kontrol edebiliyordu.

Teresa ayağa kalkıp sandalyesini masanın diğer tarafına çekti ve Thomas'ın yanına olabildiğince yaklaştırdı. Oturup Thomas'a doğru eğildi, omzunu onunkine yasladı.

O kadar sessizce fısıldadı ki Thomas onu güçlükle duyabildi. Tenine çarpan nefesi her yöne tatlı ürpertiler gönderiyordu.

"Onlar bizi durdurana kadar bu şekilde konuşalım," dedi.

Thomas başını evet anlamında salladı ve sonra kulağına fısıldadı. "Tamam." Teresa'ya yakın oturmak hoşuna gitmişti.

"Başımdaki ağrı," dedi Teresa sessizce. "Aslında daha çok kaşıntı gibi. İçerideki bir şeyi kaşıma isteği uyandırıyor. Bazen beni delirtiyor. Onu kaşıyabilene kadar bir şeyle kazımak istiyorum, anlıyor musun?"

Thomas anlamıyordu. Bu kendi dejavusundan bile çılgınca geliyordu.

"Benimki de öyle sayılır," dedi ikna edicilikten uzak bir sesle.

Teresa kahkaha atarken bir an uzaklaştı. "Mükemmel cevap," dedi yüksek sesle. Ardından yeniden ona yaklaşarak fısıldadı: "Tuhaf olduğunu biliyorum ama beni bir dinle. 'Kıymık tetikleyici' kelimelerini anesteziden uyanırken duydum. Ve gerçekten de öyleymiş gibi hissediyorum. Sanki çekilmesi gereken bir tetik ya da basılması gereken bir düğme. Bir şey ifade ediyor mu?"

Thomas başını yavaşça evet anlamında salladı. Dr. Paige de bir şey söylemişti, değil mi? *Özel*, demişti. Bu kelimeyi belli belirsiz hatırlıyordu ama rüya da olabilirdi. Bu implantlar tam bir gizemdi.

Teresa ciddi bir ifadeyle devam etti. "Sanki beynim bir şeye bağlı gibi hissediyorum. Fazladan bir şey var gibi. Yatakta yatıp başım *ondan* ağrıyıncaya dek odaklanıyorum."

"Neye odaklanıyorsun?" diye sordu Thomas merak içinde.

"Beynimi araç olarak kullanıyorum. Sanki düşüncelerimde fiziksel bir şey oluşturuyorum ve bunu implant üzerinde kullanmaya çalışıyorum. O tetiği çekmek için bir kanca gibi. Bunlar sana biraz olsun anlam ifade ediyor mu?"

"Tabii ki hayır," dedi Thomas.

Teresa geri çekilip kollarını önünde birleştirdi ve hayal kırıklığıyla ofladı.

Thomas onun koluna dokundu. "Bu yüzden ilgimi çekti."

Teresa kaşlarını kaldırdı.

Thomas devam etti. "Bana aklın yerinde gibi göründün," Teresa güldü, "ve Dr. Paige'in bana bununla ilgili bir şey söylemeye çalıştığından oldukça eminim. Aklıma kurt düşürdü. Meraklandığıma inan."

Teresa başını onaylarcasına sallarken gözlerinde rahatlama ifadesi belirdi. Doğrularak yeniden fısıldamaya başladı.

"Çalışmaya devam edeceğim. Işıl'a yakalandığımı düşünmediğin için teşekkürler. Demek istediğim, bu insanlar çılgın bir teknolojiye sahip. Düz Geçişleri ve Kayaçları var..." Duraksayıp başını hafifçe iki yana salladı. "Yani demek istediğim, kafamıza yerleştirdikleri bu şeyler bir şekilde bizim gerçek bilincimizle bütünleşmiş olabilir. Gerçek düşüncelerimizle. Böyle düşünüyorum."

Thomas düşünmesi gereken bu ilgi çekici konu yağmurundan biraz bunalarak dudaklarını kızın kulağının dibine yaklaştırdı. "Ben de deneyeceğim. Farklı bir şey üzerinde çalışmak eğlenceli olur."

Teresa yüzünü aydınlatan içten bir gülümsemeyle ayağa kalktı. Sandalyesini masanın diğer tarafındaki eski yerine taşıyıp oturdu.

"Keşke daha sık görüşmemize izin verseler," dedi.

"Evet. Umarım fısıldaşmamıza kızmamışlardır."

"Onlar yalnızca bir grup ihtiyar." Kahkaha attı. "Bunu duydunuz mu İSYAN?" diye bağırdı. "Sizin hakkınızda konuşuyoruz. Uykunuzdan uyanın da gelip bizi durdurun!"

Thomas da gülüyordu ama kapı çalınca ikisi de donakaldı.

"Eyvah," diye fısıldadı Thomas.

Kapı aralandı ve Dr. Leavitt içeri girdi. Thomas adamın yüzünü görünce ceza korkusu uçup gitti; hiç de sinirli görünmüyordu.

"Bir görüşmenin daha sonuna geldik," diye duyurdu. "Ama normal programınıza dönmeden önce size göstermek istediğimiz bir şey var. İkinizi de çok şaşırtacak."

Görüşmelerinin nasıl geçtiğini düşününce Thomas ne düşüneceğini bilemedi ve şüpheye kapılarak ayağa kalktı. Yüzündeki endişeli ifadeye bakılırsa Teresa da aynı durumdaydı. Belki de azarlanmak için doğruca şansölyenin odasına gideceklerdi.

Fakat Dr. Leavitt gerçekten heyecanlı görünüyordu. Kapıyı biraz daha açtı. "Peki öyleyse! Büyülenmeye hazır olun."

11. BÖLÜM

224.10.14 | 13.48

Leavitt, Thomas ile Teresa'yı asansöre yönlendirdi ve üçü birlikte bodrum kata indiler –Thomas bu kata daha önce hiç inmemişti–, ardından yine bir sıra asansörle sonlanan uzun bir koridordan geçtiler. Burası tesisin tamamen farklı bir bölümüydü. Thomas ve Teresa yol boyunca tek kelime etmediler ama birbirlerine soran gözlerle bakıyorlardı. Sonunda doktor bir kez daha aşağıya inmek için düğmeye basarak asansörü çağırınca Thomas sorularını daha fazla tutamadı.

"Bize göstereceğiniz müthiş şey nedir?" diye sordu.

"Ah, sürprizi bozmak bana düşmez," diye karşılık verdi adam. "Bunun beni aşan bir iş olduğunu söyleyebilirim." Gürültüyle yankılanan bir kahkaha patlattı. "Oldukça önemli bazı kişiler size... projeyi gösterecekler. Bu konular hakkında ben de fikrimi belirtiyorum ama asıl uygulama sürecine dahil değilim." Konu hakkında konuşmaktan rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

Asansörün kata geldiğinde çıkardığı ses onu daha fazla açıklama yapmaktan kurtardı ve kapı açıldı.

İçerideki dört kişiyi görünce Thomas'ın nefesi kesildi. Şansölye Anderson ile Dr. Paige'i tanıdı. İkisi de oldukça resmi giyinmiş bir kadın ve bir de erkek vardı.

"Size emanetler," diyen Leavitt karşılık beklemeden arkasını dönüp geldikleri koridordan geri gitti.

Dr. Paige asansörün kapıları kapanmasın diye kolunu uzattı. "Haydi girin Thomas. Teresa. Bugün size göstereceklerimiz konusunda çok heyecanlıyız."

"Evet, öyleyiz," dedi Şansölye Anderson. Thomas ile Teresa asansöre binerken adam onların elini sıktı. "Psikiyatrların sizin hazır olduğunu söylemelerini bekliyorduk ve işte buradasınız."

"Neler oluyor?" diye sordu Teresa. "Tüm bu gizem de nedir?"

Asansörün kapıları kapandı ve Dr. Paige hareket etmeleri için bir tuşa bastı. Hafif bir uğultu duyuldu. Thomas yukarı çıkmak yerine ne kadar *aşağıya* inebileceklerini merak ediyordu; diğer asansörde bodrum kata indikleri yazıyordu. Az da olsa korkmaya başladı.

Şansölye Anderson onlara en sıcak gülümsemesiyle baktı. "Endişelenmenizi gerektirecek bir şey değil," dedi. "Planladığımız şeyi size açıklamanın en iyi yolunun size göstermek olduğunu düşünüyoruz. Birazdan neden bahsettiğimi anlayacaksınız."

"Ama neden biz?" diye sordu Teresa. "Burada bir sürü başka çocuğun daha olduğunu biliyoruz. Biz neden onlardan ayrıyız? Bize göstereceğiniz şeyi onlara da gösterecek misiniz?"

Thomas'ın daha önce görmediği kadın bir adım öne çıktı. Kısa boylu, koyu renk saçlı ve soluk tenliydi. "Öncelikle tanışalım, olmaz mı? Benim adım Katie McVoy, görmek üzere olduğunuz yapının özel yetkili başkan yardımcısıyım. Bu," kendisinden daha koyu

tenli, gri saçlı ve ciddi görünümlü adamı işaret etti, "Julio Ramirez, şimdiki güvenlik şefimiz."

El sıkışılıp gülüşüldüğü sırada Thomas kadının *şimdiki* kelimesine takıldı. Adamın görevini bu şekilde açıklaması tuhaftı. Sanki bu pozisyonda çok uzun süre kalmayacakmış gibi.

Bayan McVoy devam etti. "Sorularınıza cevap vereyim: Bazılarınız burada yürüttüğümüz derslerde ve testlerde diğerlerinden daha hızlı ilerleme gösteriyorsunuz. Tabii biz de, özellikle günümüz dünyasında oldukça pragmatiğiz ve sizin yeteneklerinizin ve zekânızın değerinin farkındayız. Bugün bir tür ödül sayılabilir. Bunu gören ilk denekler olacaksınız."

"Bu doğru," dedi Anderson geniş bir gülümsemeyle. "*Ödül*, uygun kelime. Siz ikiniz ve diğer birkaç kişi standartların üzerindesiniz ve başladığımız işi tamamlayacağımız iki senede ihtiyacımız olan şey için mükemmelsiniz. Birazdan geleceğiz... Ah, işte geldik."

Asansör durduğunda Thomas Dünya'nın çekirdeğine indiklerini düşünüyordu. Bu yolculuğun üstüne bir de az önce duydukları eklenince asansöre ilk bindiği zamankinden daha da huzursuz hissetti. Bahsettikleri "diğerleri" kimdi? Kendisine gösterilecek tüm bu yenilikler içinde onu en çok heyecanlandıran başka çocuklarla birlikte olmaktı. Daimi yalnızlık içini kemirmeye başlamıştı. Fakat aynı zamanda gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu. Buna inanabilir miydi?

Kendi düşüncelerinde kaybolmuştu ki kapılar açıldı ve herkes indi. Teresa eşikte durup ona ilerlemesini işaret etti. Sanki Thomas kendine gelip harekete geçmezse tüm plan iptal edilebilirmiş gibi bir ifadeyle bakıyordu. Thomas da aynı şekilde hissediyordu. Asansörden inip neredeyse spor salonu büyüklüğünde, geniş bir odaya girdi, açıktaki hava kanalları mavi ışıkla aydınlatılmıştı. Birbirine bağlanmayı bekleyen yüzlerce kablo ve boru, sayısız kutu ve yapı

malzemeleri dışında boştu. Ofis gibi görünen bir köşede birkaç ekran ile bilgisayarlar vardı ve alanı aydınlatıyorlardı.

"Planımız," dedi Şansölye Anderson, "burasının Labirent Deneyleri dediğimiz şey için komuta merkezi olması; bugüne dek açılmış tüm araştırma kurumları kadar gelişmiş bir tesis. Burası birkaç aya bitmiş olacak ve sonra iki labirent iki ya da üç senede tamamlanacak. Belki dört."

Odaya gururla bakıyordu ama Teresa ile Thomas'a dönünce şaşkınlıkla donakaldı. Thomas bunun sebebinin muhtemelen kendi suratındaki afallamış ifade olduğunu düşündü.

Teresa soruyu ikisinin yerine sordu. "Labirent deneyleri mi?"

Şansölye Anderson cevap vermek üzere ağzını açtı ama ne diyeceğini bilmiyor gibi görünüyordu. Bayan McVoy abartılı gülümsemesiyle imdadına yetişti.

"Şey, saygın şansölyemiz biraz aceleci davrandı ama olsun. Şu kapıyı görüyor musunuz? O kapının ardında bizi geçici gözlem platformuna götürecek merdivenler var. Size bir şey göstermek istiyoruz, sonra da ne için kullanılacağını açıklayacağız. Hazır mısınız?"

Thomas hazırdı. Hazırdan da öte, meraktan ölüyordu. Başını evet anlamında sallarken Teresa, "Kesinlikle," dedi.

Grup halinde McVoy'un gösterdiği kapıya ilerlerken ciddi Ramirez arkada kalarak sanki sorun çıkmasını bekliyormuşçasına etrafına baktı. Bir arabanın sığabileceği kadar aralıklı kurulmuş devasa güç ünitelerinin olduğu uzun bir duvarın yanından geçtiler.

"Bunlar ne için?" diye sordu Thomas. Büyük odanın yarısına gelmişlerdi.

McVoy cevap verecekti ki şansölye sözünü kesti. "Her şeyi sırayla halledelim," dedi kibarca ve McVoy'a Thomas'ın ne anlama geldiğini çıkaramadığı bir bakış attı. "Gelişme sürecinde olan ve henüz paylaşmaya hazır olmadığımız birkaç şey var."

Thomas bu açıklamanın üzerinde duramayacak kadar heyecanlıydı. Daha sonra bolca vakti olacağını düşündü; yatağına yatıp üzerine yığılan bilgilere kafa yoracaktı.

Anderson'ın peşinden çıkıştan geçti, dört kat merdiven çıktılar ve devasa büyüklükteki sağlam metal kapının hemen önündeki sahanlıkta yan yana durdular. McVoy bir ekrana güvenlik kodunu girdi. Yüksek sesli bir tıslamanın ardından kapı gürültüyle açıldı. Anderson ve McVoy kapıyı tamamen açmak için ittiler ve önce Thomas ile Teresa'nın girmesi için kenara çekildiler.

Thomas yüksek beklenti içindeydi ama ne beklemesi gerektiğini hayal edemiyordu. Ve karşısında gördüğü şeyin yaşattığı şokla az kalsın kalbi duracaktı. Açık kapı, arkasındaki geniş alandan kaçan hava için bir yol oluşturmuştu. Orada donakalmış bir halde etrafını incelerken rüzgâr üzerine vuruyordu.

Boyutunu algılamakta güçlük çektiği devasa bir mağaraya bakan bir platformun üzerinde duruyordu. Alanın kazılmış olduğunu fark etti; tavan açıktı, kabaca yontulmuş kayaların üzerinde tüm alanı aydınlatan kör edici ışıklar vardı. Etkileyici bir alandı. Fakat daha da etkileyici olan, alanı çevreleyen çelik kirişlerdi; Thomas onların geniş tavanı desteklemek için konulduğunu tahmin etti. Üzerlerindeki parlak spot ışıklarının yansımasıyla parlıyorlardı.

Ve yeraltındaydılar.

İmkânsız geliyordu ama gerçekten de *yeraltındaydılar*. Mağara en az birkaç kilometrekare büyüklüğünde ve gökdelen kadar yüksek olmalıydı. Geniş zemine inşaat malzemeleri –ahşap, çelik ve taş– saçılmıştı. Uzakta –iki ya da üç kilometre uzaklıkta gibi görünüyordu– devasa bir duvar inşa halindeydi; iskeleti neredeyse tavana değiyordu.

Thomas nefesini tuttuğunun farkında olmadan tepkisel olarak ani bir nefes aldı. Önündeki manzaraya anlam veremiyordu. Yerin

altında devasa bir oyuktu, o kadar büyüktü ki adeta fizik kanunlarına karşı koyuyordu. O tavan nasıl *çökmüyordu*?

Kocaman açılmış, hayretle parlayan gözlerle bakan Teresa'ya döndü.

"Bir sürü sorunuz olduğuna eminim," dedi McVoy. "Hepsine teker teker cevap verebiliriz. Bundan böyle hayatınız daha farklı olacak. Daha çok şey bileceksiniz ve çok ama çok meşgul olacaksınız."

"Neyle meşgul olacağız?" diye sordu Teresa.

Bu soruyu Şansölye Anderson cevapladı.

"Burayı inşa etmemize yardım edeceksiniz."

12. BÖLÜM

224.10.14 | 14.34

Birkaç dakika sonra küçük toplantı odasında, bir masanın etrafında Bayan McVoy, Dr. Paige ve henüz tek kelime etmemiş Bay Ramirez'le birlikte oturuyorlardı. Şansölye müsaadelerini istemişti ama gitmeden önce Thomas ile Teresa'yı bir sonraki aşamaya çıkarmaktan ne kadar heyecanlı olduğunu belirtmiş ve Bayan McVoy'un, onların tüm sorularını cevaplayacağını temin etmişti.

Sorun şu ki Thomas sorularını ayırabileceğinden emin değildi. Az önce üzerinde durduğu devasa mağaradan sonra küçük oda neredeyse klostrofobik hissettiriyordu. Şimdi düşününce müthiş bir ustalık gibi geliyordu.

"Pekâlâ," dedi McVoy, ellerini masanın üzerinde kibarca birleştirerek. "Tahmin edebileceğiniz üzere az önce gördüğünüz, yıllarca çalışmanın sonucu. Tek görüşmede muhtemelen her şeyi anlatamam ama şöyle yapalım: Bana sorularınızı sorun ve nasıl gittiğine bakalım. Ne dersiniz?"

Thomas ve Teresa başlarını onaylarcasına salladılar.

"Harika. Teresa, ilk sen başla."

Teresa, "Burası *nedir*?" diye açık soruyu dile getirdi.

McVoy tam da bu iki kelimeyi bekliyormuşçasına başını salladı. "Gördüğünüz şey bu bölgede bulduğumuz iki doğal mağaradan biri. Daha sonra içine yerleştirmeyi planladığımız şey için onları genişlettik."

"Peki, yerleştireceğiz şey nedir?" diye sordu Thomas.

"Bir labirent. Aslında iki labirent. Dediğim gibi, iki mağara var."

"Neden?" diye sordu Teresa. "Neden iki tane labirent inşa edesiniz ki?"

"Deneme alanı olarak kullanmak için. Çok sayıda fiziksel ve duygusal tepkiyi uyarmak için kontrollü bir ortam olacak. Bu alanların dışarıda olma riskini alamazdık ve bunun sebebi yalnızca bozulmuş tabiat ve olası Deli istilası değil. Şu anda dünya çok tehlikeli bir yer. Buna ek olarak, uyarıcıyı etkili bir şekilde kontrol edebilmemiz için deneme bölgesinin yakında olması gerekiyor."

Thomas kadının sözlerini dinledi fakat inanmakta güçlük çekiyordu. Belki de tek seferde algılayamayacağı kadar fazla gelmişti.

McVoy, "Thomas?" dedi. "Bir sonraki soruyu sormak ister misin?"

"Ben..." Doğru sözcükleri aradı. "Çok çılgınca. Labirent mi? *İki* labirent? Onların içinde neyi test edeceksiniz? *Kimi* test edeceksiniz?"

"Dediğim gibi, bu karışık bir durum. Ama temel olarak dışarıdan herhangi bir etki olmadan kontrol edebileceğimiz geniş ölçekli bir yere ihtiyacımız var. Doktorlarımız ve psikiyatrlarımız ihtiyacımız olan şeyi elde etmemiz için buranın mükemmel bir ortam olduğunu düşünüyorlar." Arkasına yaslanıp iç geçirdi. "Konuyu dağıtıyorum. Asıl cevap şu: Çoktan başladığımız şeyi yapmaya devam edeceğiz. Bağışıkları test edeceğiz, beyin fonksiyonlarını ve biyolojilerini inceleyerek Işıl virüsünün ağır etkilerine yakalanmadan onunla nasıl yaşayabildiklerini çözeceğiz. Kısacası tedavi bulmaya çalışı-

yoruz, Thomas. Etrafımızı saran tüm gereksiz ölümleri önlemeye çalışıyoruz."

"Burnın inşasına yardım edeceğimizi söylerken ne kastediyordunuz?" diye sordu Teresa.

"Tam olarak onu kastediyordum," diye yanıtladı McVoy içten bir gülümsemeyle. "Senin, Thomas'ın ve sizin yaşınızdaki iki çocuğun daha bize yardım etmesine karar verdik. Belki başkaları da. Ama dördünüz... bu kadar genç yaştaki insanlardan beklentimizin çok ötesine geçtiniz. Bundan istifade edeceğiz. Daha önce de söylediğim gibi, biz sınırlı kaynakları olan pragmatik insanlarız. Yeteneklerinizi boşa harcamaya niyetimiz yok. Bu labirentlerin planlanma, tasarım ve uygulama süreçleri... Hepsi de hayli çetrefilli olacak."

Thomas hâlâ ne diyeceğini bilemiyordu. Afallamış halde orada öylece oturuyordu. Teresa da sessizdi; belki o da aynı durumdaydı.

"Bize yardım etmek *istiyorsunuz*, değil mi?" diye sordu McVoy.

Görüşmeleri boyunca sessiz kalan Dr. Paige araya girdi. "Bu hem bir onur hem de mükemmel bir fırsat, çocuklar. Şu an dünyanın vahim durumda olduğunu biliyorum ama bu proje sizin için eğlenceli bile olabilir. Zorlu bir görev. İkinize de inancımız tam. Diğerlerine de öyle. Onların isimleri de Aris ve Rachel."

Uzun bir sessizliğin ardından McVoy, "Ee, ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Thomas zaten başka seçenekleri olmadığını biliyordu. Ve bunun çok sıkı çalışma gerektirebileceğini. Ama genel fikir heyecan vericiydi. Ve günlerini meşgul edecek *yeni* bir şeydi.

"Tabii ki istiyorum," diyen Thomas mutluluğunu güçlükle kontrol altına alabildi.

Teresa daha ciddi bir tonda, "Evet," diye ekledi.

McVoy ayağa kalkıp Thomas ile Teresa'yla el sıkıştı. "Eğlenceli bir proje olacak. Her geçen gün İSYAN'a daha da dahil oluyorsunuz!" Bunu sanki olabilecek en büyük iltifatmış gibi söyledi.

Toplantı odasından çıkıp tesisin koridorlarından, merdiven ve asansörlerinden odalarına döndükleri sırada McVoy'un son sözleri Thomas'ın zihninde yankılanıyordu. *İSYAN'a dahil olmak.*

Bu konuda ne hissettiğinden emin değildi.

Dr. Paige, Thomas'a günün kalanında dinlenmek ve düşünmek için serbest olduğunu söylemişti ve çocuk yatağına uzanmış tavam izliyordu. Asıl yapmak istediğiyse Teresa'yla vakit geçirip her şeyi konuşmaktı. Zihni bugün görüp duyduğu, hayatını değiştiren şeylerle doluydu ve kavrayabilmesi için Teresa'nın yardımına ihtiyacı vardı.

Kapısına baktı. Her zamanki gibi kapalıydı. Hatırladığı kadarıyla kapandığında otomatik kilitleniyordu. Ama en son ne zaman denediğini hatırlamıyordu. Aylardır, belki de bir ya da iki senedir kilitlendiğini farz ederek uğraşmamıştı. Bu kez denemek için bir sebebi vardı.

Yatağından kalkıp kapıya doğru ilerledi. Sanki dokunduğunda elektrik çarpabilirmiş gibi yavaşça uzandı. Kolu kavradı ve çevirdi.

Kapı açıldı.

Thomas hemen kapayıp yatağına koşarken kalbi deli gibi atıyordu. Etrafına bakıp onu kaç farklı şekilde gözetlediklerini merak etti. Kameralar, mikrofonlar, sensörler ve daha kim bilir neler vardı; bazıları görünürdeydi, bazılarını ise hiç göremiyordu. Aniden hissettiği korku mantıklı değildi; tek yaptığı kapıyı hafifçe aralamak ve sonra kapamaktı. İSYAN ona iyi davranmıştı... yani çoğu zaman. Randall'ı bile çok uzun zamandır görmemişti. İliklerindeki bu ani ürpertinin sebebi neydi?

Her hareketini izliyorlardı; bundan emindi. Belki de bu yüzden kapıyı kilitlemeyi bırakmışlardı. Belki de çıkmasını istiyorlardı, onu incelemek, neler olacağını görmek istiyorlardı. Yoksa Teresa

ve diğer iki çocukla birlikte yükselmesini sağlayan şey bunca yıldır itaat ederek dışarı çıkmaması mıydı? Bu olabilir miydi?

Biraz zaman aldı ama sonunda kalp atışları yavaşladı ve yüzüyle kollarını ıslatan ter buharlaştı. Kapıya bakarken, dışarı çıkarsa gerçekleşeceklerin kesin olmadığına dair kendisini kandırıyordu. Halbuki kesindi ve bunu biliyordu. Onun etrafı araştırmasını engellemek için onu öldürmeleri gerekirdi ancak.

Akıllı davranmak zorundaydı. Gece yarısına kadar bekleyecekti.

Korkunun yerini beklenti aldı.

Saatler geçmek bilmiyordu.

Planladığı geziye çıkabilmek için uyuyup dinlemek istiyordu ama uykuya dalması çok uzun zaman aldı ve sonra da akşam yemeğinin gelmesi her şeyi mahvetti. Yemeğini yedi, dinlendi ve sonunda tekrar uyudu.

Karanlık odada aniden uyandı. Tüm geceyi uyuyarak geçirdiğinden endişe ederek saate baktı: gece yarısını sadece birkaç dakika geçmişti. Sersemliğini üzerinden atmak için hızlıca duş aldı, giyindi ve kendini tereddütlü ve şüphe dolu halde bir kez daha kapının önünde dikilirken buldu. Koridorlarda gezinerek her şeyi mahvedebilirdi. İSYAN'ın yeraltında devasa labirentler inşa edeceği çılgın, delice projesinde çalışma fırsatını mahvedebilirdi. Teresa ve diğerleriyle birlikte olma fırsatını mahvedebilirdi.

İç geçirerek heyecanının azalmasına kızdı. Belki de zaman mekanizması vardı ve kapı *kilitliydi*. Ah, neyse. Aptal kapıyı açtığı ya da koridorda gezdiği için onu cezalandırmayacaklardı. Biraz göz atıp ters giden bir şeyler hissederse geri dönebilirdi.

Klik sesi geldi ve kapı kendisine doğru birkaç santim açıldı.

Thomas başta neler olduğunu anlamadı; hatta ellerinin kendi başlarına hareket ederek kapıyı açıp açmadıklarına baktı. Ama iki

eli de avuç içleri terli bir şekilde iki yanındaydı. Hayır, biri kapıyı diğer taraftan açmıştı.

Başını aralıktan uzattı ve daha önce hiç görmediği birinin kendisine baktığını görünce kalbi tekledi. Kendi yaşlarında bir çocuktu. Hayır, onu daha önce *görmüştü.* Kumral saçları bandajla sarılı olmadığı ve biraz daha büyük göründüğü için farklı gelmişti.

"Selam, ben Newt," diye fısıldadı çocuk. "Ve senin kim olduğunu gayet iyi biliyorum. Bu yüzden seni sonunda kaçırmaya karar verdik. Hadi gel, sana bir şey göstermek istiyorum."

13. BÖLÜM

224.10.15 | 00.58

Thomas daha önce hiç bu kadar hızlı düşünmek zorunda kalmamıştı. Newt'e cevap vermeden önceki iki ya da üç saniyede aklından binlerce şey geçti. Çocukla gitmeli miydi yoksa kapıyı suratına mı kapamalıydı? Tam da Thomas'ın kapının kilitli olmadığını keşfedip dışarı çıkmayı planladığı gece Newt nasıl olmuştu da odasına gelmişti? İSYAN gibi bir yerde tesadüflere inanmıyordu; her şey bir tür test olabilirdi. Bu çocuk ona ne göstermek istiyordu? Bu bir tuzak mıydı? Onu odasına çağırıp sorgulamalı mıydı? Ya...

"Tamam," dedi sonunda koridora çıkarak. Kapıyı arkasından kapadı ve hemen kilitlenip kilitlenmediğini kontrol etti. Kilitlenmemişti. Newt'e dönüp, "Teresa'yı da alabilir miyiz? Hemen yanımdaki odada," dedi.

Newt homurdandı. "Pijama partisi yapmıyoruz." Ama sonra haylazca gülümsedi. "Aslına bakarsan onu sana gelmeden önce uyandırdım. Giyiniyor. Çağır da gelsin. Sadece bir ya da iki saatimiz var."

Thomas 31K'nin önünde durup kapıyı açtığında hâlâ şaşkındı. Hiçbir kapı kilitli değil miydi? Gerçekten mi? İçeri girdiğinde Teresa giyinmişti ve masasında oturuyordu. Kız derhal ayağa kalkıp mücadeleye hazır bir pozisyona geçti ama sonra gelenin Thomas olduğunu fark etti.

"Ne..." diye başladı ama bitirmedi. "Sen biliyor muydun..." Bu cümleyi de tamamlamadı.

"Tek bildiğim dışarıda Newt diye bir çocuğun beklediği," dedi Thomas. "Bize bir şey göstereceğini söylüyor. Bence gitmeliyiz." Thomas daha cümlesini bitiremeden Teresa onun yanına gelmiş, kapıyı açıyordu bile.

"Peki öyleyse," dedi Thomas onun peşinden koridora çıkarken.

Teresa, Newt'e, "Tekrar merhaba," dedi ve çocuk da sıcak bir baş selamıyla karşılık verdi.

"İkiniz hakkında bir şeyler duyduk," dedi yeni çocuk, "Aris ve Rachel hakkında da." Yüzündeki sevecen ifade olmasa Thomas onun net cümlelerinden şüphelenirdi.

"Neler oluyor?" diye sordu Thomas. "Bunun sorun olmayacağından emin misin? Ya yakalanırsak?"

"Bu kadar evhamlı olma," diye karşılık verdi Newt. "Bizi yakalarlarsa ne yapacaklar? Odaya mı kilitleyecekler?"

Thomas tam olarak ne yapabileceklerini biliyordu; labirentlerle ilgili proje fırsatını ellerinden alırlardı. Belki de bu berbat bir fikirdi.

"İyi bir noktaya değindin," dedi Teresa, Thomas'a kendisine karşı gelmesi için meydan okurcasına bakarak. "Hadi gidelim." Duraksadı. "Bir dakika, nereye gidiyorduk?"

Newt genzinden kahkaha attı. "Her şey sırayla. Önce Alby ve Minho'yla tanışın."

Thomas buna hayır diyemedi.

Newt onları çeşitli koridorlardan, kapılardan ve merdivenlerden götürürken Thomas'ın ensesinden ter damlıyordu. Böylesine karmaşık bir tesis varken kimin labirente ihtiyacı olurdu ki? Thomas, Dr. Leavitt ya da daha kötü birinin her an bir yerden çıkarak onları suçüstü yakalamasını bekliyordu. O gün işler iyiye gitmeye başlamıştı ve bunu mahvetmeyi gerçekten istemiyordu. Ama yine de eğlenceli vakit geçiriyordu. Risk almak iyi hissettirmişti.

Bodrum katındaki loş ışıklı koridorun sonundaki kapıya geldiler. Üzerinde MALZEME ODASI yazıyordu.

"Burası en sevdiğimiz saklanma yeri," dedi Newt gururla. Kapıyı açıp onları ahşap masalar, temizlik malzemeleri, kutular ve her yere saçılmış milyonlarca başka şeylerle dolu odaya soktu.

"N'aber beyler?"

Onları selamlayan Minho'ydu; Thomas'ın implantların yapıldığı gün koridorda gördüğü çocuk. O zamanki korkmuş, dünyanın sonu gelmişçesine çığlık çığlığa bağıran halinden çok daha mutlu görünüyordu. Thomas onun o günkü işkenceyi hatırlayıp hatırlamadığını merak etti.

"*Beyler* demeyi keser misin?" dedi koyu tenli, yaşça daha büyük görünen ve Thomas'ın gördüğü en bilge bakışlara sahip başka bir çocuk. "Komik değil ve sinirimi bozuyor."

Azarı Minho'yu etkilemedi bile. Yüzünde koca bir gülümsemeyle yaklaşıp önce Thomas'a, sonra Teresa'ya sarıldı, ki bu ikisinin de en son beklediği şeydi. Yine de Thomas bunun oldukça iyi hissettirdiğini kabul etmeliydi. Dr. Paige iyi bir kadın olabilirdi ama Thomas yıllardır böyle bir sıcaklık hissetmemişti. Belki de annesine veda ettiğinden beri.

Teresa da onun kadar afallamış görünüyordu ama yüzünde ufak bir gülümseme vardı. *Eğleniyorlardı.*

"İkiniz sandığımdan daha havalı görünüyorsunuz," dedi Minho geri çekilirken. "Ben yağlı saçlı, dişlek, Shakespeare'den alıntı yapan ve elime matematik problemleri yazan iki ucube bekliyordum. Oysa siz yarı normal görünüyorsunuz!"

"Teşekkürler?" dedi Thomas soru sorarcasına.

Diğer çocuk öne çıkıp Minho'yu itti. "Ben Alby," dedi. "Sizinle tanıştığıma sevindim. Minho ilk defa doğru bir şey söyledi. Siz önemli çocuklarla ilgili tüm o söylentilerden sonra ne beklememiz gerektiğini bilmiyorduk. Bu yüzden sizi buraya getirdik. Bir görmek için. Görünüşe bakılırsa çok da kötü değilsiniz. Sevindim."

Bu kez soru sorarcasına teşekkür eden Teresa oldu. Herkes kahkaha attı ve aradaki buzlar biraz daha eridi.

"Ee," dedi Thomas, nereden başlayacağını bilemeyerek. "Ne zamandır böyle gizlice dolaşıyorsunuz? Belli ki bu ilk değil."

"Evet," diye yanıtladı Alby. "Tüm kurallara uymak, her söyleneni yapmak çok sıkıcı. Ve evet, ne yaptığımızı biliyor olabilirler; biz aptal değiliz. Ama onlar bizi durdurana kadar durmayacağız." Minho ile Newt'e döndü. "Haksız mıyım, çocuklar?"

Minho tezahürat etti ve Newt başparmaklarını kaldırarak bıkkınca onayladı.

"Şu bahsettiğiniz, bizimle ilgili söylentiler nedir?" diye sordu Teresa. "Ve bizi niye sizden ayrı tutuyorlar? Görünüşe bakılırsa siz üçünüz birbirinizi yıllardır tanıyorsunuz. Thomas ve ben *daha yeni* tanıştık." Thomas'a baktı ve gözlerinde bir ifade az kalsın labirentlerden bahsedeceğini ama kendini durdurduğunu söylüyordu. Labirentler şimdilik sır olarak kalmalıydı.

Duvarın önündeki bir taburede oturan Newt cevap verdi. "Açıkçası sizin ve diğer iki kişinin ne farkı olduğunu bilmiyoruz. Kalanımız bir seneyi aşkın süredir aynı kafeteryayı paylaşıyoruz,

aynı derslere giriyoruz. Anladığım kadarıyla siz bizden ya daha akıllısınız ya da daha aptalsınız."

"Daha akıllıyız tabii ki," dedi Teresa. Küstah tepkisi bir an herkesi afallattı ama sonra Alby kahkaha atarak alkışlamaya başladı ve buzlar biraz daha eridi.

"Dostum, sizi sevdim," dedi.

"Bakın," dedi Minho. "Sizi buraya sırf kibarlıktan davet ettiğimizi söylemek istesem de, sanırım bir sebebimiz olduğunu anlamışsınızdır."

"Elbette," diye cevapladı Teresa hemen.

Minho övgü dolu bakışlarla başını onaylarcasına salladı. "Güzel. Güzel. Bazı fikirlerimiz var. Planlarımız. Kesin değil. Çok çılgınca da değil. Ama bilgi edinmek önemlidir ve ikinizi tanımadığımız için bilgilerimizin eksik olduğuna karar verdik. Gerçi tam güveni oturtmak biraz zaman alacak. Uygun mu?"

"Uygun," diye karşılık verdi Thomas. "Siz bize bildiklerinizi anlatırsanız biz de size bildiklerimizi anlatırız."

Minho gülümsedi. "Güzel. Ama aceleci davranmayalım. Daha bir sürü konuşma fırsatımız olacak. Öncelikle sizi tanımak istiyoruz, belki size etrafı gezdiririz. İyi vakit geçirelim. Ciddi konular için birkaç hafta kadar bekleyebiliriz. Bu sürede sizi daha iyi tanımış oluruz. Ne dersiniz?"

Thomas ile Teresa birbirlerine bakıp omuz silktiler. İkisi de çocuğa bakıp tamam dedi.

Newt taburesinden kalkıp kapıya gitti. "Hadi burada sıkıntı basmadan çıkalım," dedi. "Tura başlamak için uygun bir yer biliyorum; onlara B Grubu'nu gösterelim."

14. BÖLÜM

224.10.15 | 02.03

Thomas daha önce *B Grubu* kelimelerini hiç duymamıştı ama meraklanmıştı. Ayrıca bunu söylerken Newt'in yüzünün asıldığını. Minho ile Alby'nin yüzünde ise sıkıntılı bir ifade belirdiğini fark etti.

Tuhaf bir şeyler dönüyordu ve bu, Thomas'ı daha da meraklandırmıştı.

Newt küçük gruba liderlik ederek bodrum katındaki koridordan ilerledi ve Thomas'ın beline gelen küçük, isimsiz bir kapının önünde durdu. Kapının mandalı ve asma kilidi vardı ama kilit uzun zaman önce kırılmış, yüzeyi pasla kaplanmıştı; İSYAN'ın bu kısmı belli ki pek ziyaret edilmiyordu. Newt eğilip küçük kapıyı açtı ve emekleyerek içeri girdi. Thomas, Alby'ye soru sorarcasına bakınca Alby kulağına bir şey fısıldamak için ona yaklaştı.

"Bu bizim için ritüel gibi bir şey." Teresa da duyabilmek için yaklaşmıştı. "Newt bunu gerçekleştirmek için sebepler üretiyor. Kız kardeşi orada ve onu görmek istediğini söylediğinde... Şey, aylar önce ona uymamız gerektiğini öğrendik yoksa kıyamet kopuyor.

Anladın mı? Aile, dostum. Çoğumuzun artık sahip olmadığı bir kavram. Hadi."

Merdivenlerin ve Thomas'ın kalçasından çok az daha geniş kirli geçitleri içeren tozlu bir yolculuk oldu. Minho bunun yıllar önce gizli kaçış yolu olarak kullanıldığıyla ilgili bir şey söyledi. Binayı İSYAN ele geçirmeden önce ne amaçla kullanıldığını kimse bilmiyordu.

Sonunda varış noktalarına ulaştılar, lekeli pencerelerin ranzalarla dolu çok büyük bir yatakhaneye baktığı bir tür tavan arasındaydılar. Ve ranzaların hepsinde çocuklar uyuyordu. Thomas gözlerini kısarak bir aşağı bir yukarı ranzalara baktı. Saç uzunlukları ve loş ışıkta aydınlanan yüzlerden görebildiği kadarıyla odada hiç erkek yoktu.

Thomas ne düşüneceğini bilmiyordu. Teresa ile uyudukları özel odaların tam tersiydi.

"Bize A Grubu diyorlar," diye açıkladı Alby. "Bu da B Grubu. Bizde sadece erkekler var, onlarda ise sadece kızlar. Aris ile Teresa'nın neden farklı gruplarda olduğunu bilmiyorum. Sanırım bizi ayrı tutmak mantıklı. Kim bilir."

"Yani siz de böyle bir yerde mi yaşıyorsunuz?" diye sordu Teresa.

Cevap veren Minho oldu. "Evet. Gerçi B Grubu'nda da idare edebilirim bence. Unutturmayın da talepte bulunayım."

"Biz neden..." Thomas cümlesini tamamlamadı. Soru barizdi ve aniden, sorarsa sanki böbürleniyormuş gibi algılanabileceğini hissetti.

"Özelsiniz?" diye tamamladı Alby. "Biz de sizden bunu öğrenmeyi umuyorduk."

"Görünüşe bakılırsa siz bizden daha çok şey biliyorsunuz," dedi Teresa dalgınca. Thomas kızın zihninin hızla çalıştığını hissedebiliyordu. Beyninin içine bakıp orada neler döndüğünü görebilmeyi diledi.

Thomas, Newt'e baktı. Çocuk sessizce birkaç metre ilerideki pencereden bakıyordu. Thomas onun yanına gitti.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu bilmesine rağmen.

Newt burnunu çekince Thomas onun ağladığını fark etti.

"Görüyor musun?" dedi, işaretparmağıyla cama dokunarak. "En uçtaki sıra, soldan üçüncü."

Thomas battaniyenin altında, kollarını yastığına dolamış koyu renk saçlı kızı gördü. "Evet. Kız kardeşin mi?"

Newt ona şaşkınlıkla baktı. "Evet. Adı Lizzy." Duraksayarak başını eğip pencereye yasladı. "En azından eskiden öyleydi. Yeni isimlerimizi kabul etmemiz için beynimizi yıkadıklarını düşünüyorlar ama onunkini asla unutmam."

"Yeni ismini ne koydular?" diye sordu Thomas.

"Sonya," dedi Newt sertçe. "Buna inanabiliyor musun? Ona *Sonya* ismini verdiler." Öksürdü. Ya da hıçkırdı. Öyle bir şey. Loş ışıkta gözleri parladı. "İSYAN bu konuda çok gaddar. Onu görmeme izin vermiyorlar ve ben de unutmuşum gibi davranmak zorundayım yoksa beni... cezalandırırlar."

Thomas afalladı. Randall denen adam canını yaktığından beri ilk defa tüm bunların arkasındaki kişilere karşı ani ve sarsıcı bir öfke hissetti. İSYAN'a karşı. Burada bir çocuk, kardeşinin birkaç metre uzağında duruyor ve onu tanıdığını belli bile edemiyordu.

"İstediklerini yaptım; gerçek ismimi kullanmayı bıraktım," diye devam etti Newt. "Sanırım yeni ismini kullanmayı reddeden son birkaç kişiden biriydim. Ama onunkini asla unutmayacağım. Bunun için beni öldürmeleri gerek."

Ne diyeceğini bilemeyen Thomas, "Üzgünüm," diye fısıldadı. Annesini ve onun, hemen altındaki yatakhanede uyuyor olsaydı durumunun ne kadar zor olacağını düşününce içi sızladı. Newt nasıl olur da camı kırıp onun yanına gitmezdi? Nasıl?

Newt doğrularak gözlerindeki yaşları sildi. Ağladığını başkaları gördü diye hiç de utanmışa benzemiyordu.

"Durum bu, Tommy," dedi hafif titrek bir sesle. "Dışarıdaki dünya cehenneme döndü. Burada niye farklı olmasını bekleyelim ki? En azından orada huzur içinde uyuduğunu görebiliyorum. Kaybettikleri sevdikleri hakkında böyle bir şey söyleyebilmek için bir sürü insan kolunu keser. Durum bu işte."

Sanki yıllardır arkadaşlarmış gibi konuşmuştu.

Teresa, Thomas'ın arkasından yaklaşıp çocuğun sırtına doğru eğildi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Thomas. "Newt bana kız kardeşini gösteriyordu."

"Bu gece şansımızı zorlamasak iyi olur," dedi Alby. "Hadi gidip biraz kestirelim ve yarın aynı şeyi yeniden yapalım. Ne diyorsunuz?"

Herkes ona katıldı. Geri dönerlerken üzerlerine kasvetli bir sessizlik çöktü ve yolculuk öncekinden daha uzun gibi geldi. Thomas bildikleri ve bilmediklerini kıyaslayacak vakitleri olmasını ummuştu ama görünüşe bakılırsa bunun biraz beklemesi gerekecekti. Birbirlerine veda edip ayrıldılar.

Thomas sorun yaşamadan odasına döndü, Teresa'ya iyi geceler diledi –koridordan biri gelebilir diye endişelendiği için hızlı davrandı– ve içeri girip üzerini değiştirmeden yatağa girdi. Tüm olanlardan sonra hayal bile edemeyeceği kadar hızlı uykuya daldı.

Kısa gecesinde, rüyasında Newt ile Sonya'yı gördü.

Newt ile Lizzy'yi.

Sonraki gün ve geceler yeni keşifler ile bitkinlik arasında geçiyordu; Thomas her gece en fazla üç ya da dört saat uyuyordu. Sabah alarmı kafatasına saplanan bir hançer gibi hissettiriyordu ve bitmek bilmeyen derslerle geçen gün boyunca baş ağrısı hiç durmuyordu. Dr. Paige'in, Dr. Leavitt'in ya da öğretmenlerinden birinin gece maceraları hakkında yorum yapmasını ya da daha kötüsü, silahlı bir İSYAN korumasının onu hapishane hücresine atmasını bekledi. Ama kimse sıradışı bir şeyler oluyormuş gibi davranmıyordu.

İkinci keşif gecelerinde içleri buhar çıkan sıvıyla dolu en az iki düzine kötü kokulu varilin olduğu devasa bir laboratuvar keşfettiler. Koruyucu elbiseler giymiş çalışanlar gecenin bu saatinde bile tuhaf kapların başında bir sürü test yapıyorlardı. Thomas ve diğerleri birkaç kez buharların altında hareket eden büyük balıklar ya da dokunaç benzeri şeyler gördüler. İçlerinde yüzdükleri iğrenç sıvının yüzeyine çıkıyorlardı. Bu manzara karşısında burayı aylardır izlediğini söyleyen Newt bile şaşkına döndü.

Üçüncü gece yönetici ofislerini aradılar ve bu sırada çalışma saatleri bittikten sonra biraz özel vakit geçirmek için oyalanan bir kadın ile erkek bile gördüler. Alby, Minho'nun aniden önlerine çıkarak zavallı çifti ölümüne korkutmasını son anda engelledi. Thomas neredeyse buna izin vermesini diliyordu.

Dördüncü ve beşinci geceler yeni maceralarla doluydu: daha fazla laboratuvar, kafeterya, Thomas'ın daha önce hiç duymadığı kocaman bir spor tesisi. Her yatağın üzerine asılı komplike maskeler gibi cihazların; korkunç bir örümceğin kollarını andıran boruların ve kabloların ve her türlü gözetim ekipmanının olduğu bir hastane odası buldular. Thomas daha uzun süre kalıp cihazların ne işe yaradığını öğrenmeyi çok istiyordu ama Alby onları hemen oradan çıkardı. Thomas onu ilk kez kızarmış ve alnında ter damlacıkları birikmiş halde görüyordu. Bir şey kötü bir anısını tetiklemiş olmalıydı.

Eğlenceliydi. Heyecan vericiydi. Korkutucuydu. Canlandırıcıydı. İSYAN kendisini aldığından beri Thomas hiç bu kadar canlı hissetmemişti. Aralarında güven bağının oluştuğunu hissediyordu ama bu güvenin onları nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Sanki onları çağırmalarının asıl sebebi, filizlenen arkadaşlıkta kaybolmuştu.

Alby, Minho, Newt, Teresa.

Thomas'ın *arkadaşları* vardı.

15. BÖLÜM

224.10.20 | 00.15

Newt özel bir şeyi sona sakladığına dair onlara söz vermişti ve Thomas ya da Teresa bunun ne olduğunu her sorduklarında o sinir bozucu ağzını kilitleme hareketini yapıyor, birleştirdiği iki parmağını kapalı ağzının üzerinde kaydırıyordu. Gözlerindeki hafif parlaklıksa onlara çektirdiği işkencenin her anından keyif aldığını gösteriyordu.

Gece nereye giderlerse gitsinler, her zaman bodrumdaki malzeme odasında toplanıyorlardı. Tozlu, eski oda bir nevi mabetleri olmuştu. Üçüncü gecelerinden sonra Newt, Thomas ile Teresa'ya eşlik etmeyi bıraktı –yolu öğrenmişlerdi– ve İSYAN'ın karanlık koridorlarında gizlice gezinmenin hissettirdiği canlılık her defasında Thomas'a daha da eğlenceli gelmeye başladı.

Teresa'nın kapısını hafifçe tıklattı ve kız anında açtı. Temkinli bir ifadeyle başını kapıdan çıkarıp kimsenin olmadığından emin olmak için koridora baktı.

Dördüncü gece Thomas'ın yanına çıkıp kapısını kapatırken, "Tamam," dedi. Yüzündeki gülümsemeyi saklayamıyordu. "Sence bu gece ne var?" Yürümeye koyuldular.

Thomas, Newt'in ağız kilitleme hareketini yapınca karşılık olarak kaburgasına sert bir darbe aldı.

"Ah," dedi ifadesizce ve hızlandılar.

Malzeme odasına girdiklerinde Minho ile Alby güreşiyordu. Thomas bir an gerçekten kavga ettiklerini düşündü fakat sonra Alby, Minho'nun böğürerek sırtüstü yere düşmesine sebep olan bir hareket sergiledi ve bağırarak kahkaha attı.

"Bu kez değil, kalleş!" diye bağırdı Alby. Kolunu Minho'nun göğsüne bastırdı ve Newt yere üç defa vurdu.

Alby ayağa fırladı, kollarını kaldırıp zafer dansı yaptı.

Minho da ayağa kalkıp üzerindeki tozu temizledi. Thomas'ın eskiden babasından duyduğu birtakım sözler söyledikten sonra içten bir şekilde, "İyiydin," diye ekledi. Alby hepsini iltifat olarak almış görünüyordu. Bu, kazandığı anlamına geliyordu.

"Peki öyleyse," dedi Newt, kollarını başının üzerinden uzatıp esneyerek. "İşimize bakalım artık, ne dersiniz?"

"Bu geceki büyük sürpriz nedir?" diye sordu Thomas. "Nereye gidiyoruz?"

Newt tavana baktı. "Bu tesisi neredeyse bir ucundan diğerine kadar gezdik."

Thomas, Teresa'ya bakmamak için kendini zorladı. Gerçek şu ki, Newt ile arkadaşlarının ayaklarının altında gizlenen şeyden haberleri yoktu. Güven olsun ya da olmasın, Thomas ve Teresa labirent mağarasıyla ilgili asla bilgi veremezlerdi. Thomas onların, tüm bu keşifleri sırasında mağaraları keşfetmediklerine hayret ediyordu.

Üstelik *iki* labirent vardı. Newt ve arkadaşları nasıl olmuştu da onlardan birine denk gelmemişti?

"Tommy?"

Thomas Newt'in kaşlarını kaldırmış, kendisine baktığını fark etti.

"Pardon," dedi utanarak. "Bir an dalmışım. Ne diyordun?"

Newt sitem edercesine başını salladı. "Dikkatini vermeye çalış, Tommy. Muhteşem açık havayı görmeye hazır mısın?"

Beton bir duvarın arkasına gizlenmiş, Thomas'ın asıl kullanım amacını bilmediği merdivenden çıktılar. Bu bina İSYAN isimli kuruluş var olmadan önce inşa edilmişti ve merdiven sanki asıl planlamacıların ve sahiplerinin bilgisi dışında oraya konulduğuna dair meşum bir his uyandırıyordu. Sinsi planları gerçekleştirme amacıyla konulmuş gibiydi.

Basamaklardan çıkarken Thomas'ın genzine toz kaçıyordu. Bir şekilde en sona kalmıştı ve diğer dördü yıllar içinde orada birikmiş toprağı, çakılları ve her türlü şeyi aşağıya düşürüyorlardı. Hatta birkaç çivi bile düştü ve bir tanesi neredeyse sağ gözünü delecekti.

Gruba birkaç defa, "Biraz daha dikkatli olabilir misiniz?" diye fısıldayarak bağırdı. Aldığı tek karşılık kıkırdama oldu ve bunun sorumlusunun Minho olduğundan emindi.

Sonunda on kat gibi gelen bir mesafeyi tırmanmalarının ardından beşinin birden güçlükle sığdığı çelik sahanlığa çıktılar. Eğilmiş, paslanmış, ağır metal bir kapı sol taraflarındaki beton duvarda çürük diş gibi duruyordu. Kapıda yüz yaşında gibi görünmeyen tek şey pürüzsüz, parlak gümüş kulptu.

"Bunu daha önce kaç kere yaptınız?" diye sordu Teresa.

"On?" diye cevapladı Alby. "Belki on beş? Bilmiyorum. Biraz temiz hava almanın ne kadar güzel olduğunu tahmin bile edemezsin.

Şimdi bunu bizzat kendin yaşamak üzeresin. Ah, dostum, uzaktaki okyanusun sesi. Bundan daha iyi bir şey olamaz."

"Dışarıdaki dünyanın çöle döndüğünü sanıyordum," diyen Thomas hiç olmadığı kadar heyecanlıydı. "Radyasyon ve sıcaklık falan? Güneş ışınları dedikleri küçük şeyler?"

"Delileri saymıyorum bile," diye ekledi Teresa. "Dışarıda Deli olmadığını nereden biliyorsunuz?"

Minho onları yavaşlatmak istercesine bir elini kaldırarak, "Hey," dedi. "Sizce biz aptal mıyız? Her defasında bir parmağımızı bir Deli'ye kaptırmış olsaydık ya da bir yerlerimiz radyasyondan işlevsiz hale gelmiş olsaydı on beş kere çıkar mıydık? Hadi."

Newt, parmaklarını Thomas'ın suratına doğru salladı. "Hepsi duruyor. Alt kısım içinse henüz çok endişelenmiyorum." Thomas tükürükler saçarak kahkaha attı.

"Affedersiniz," dedi dudaklarını koluna silerek.

Alby konuşmayı biraz daha mantık çerçevesine taşıdı. "Dışarıda durum iyileşmeye başlıyor. Ayrıca biz kuzeydeyiz, burası diğer yerler kadar kötü etkilenmedi. Birkaç defa ağaçlarda kar gördük."

Teresa, Alby sanki *uzayluları* gördüğünü söylemiş gibi şoke olmuş bir ifadeyle, "*Kar mı?*" diye tekrarladı. "Ciddi misin?"

"Evet."

"Bu kadar gevezelik yeter," dedi Newt. "Minho, kapıyı aç."

"Emredersiniz efendim!" diye bağırdı Minho. Kapının kolunu kavrayıp sertçe aşağı bastırdı. Gürültülü metalik bir çınlamanın ardından menteşeleri gıcırdayarak dışarı doğru açıldı.

Basınçlı hava özgürlüğüne koşarcasına tesisten çıkarken merdiven boşluğunda sert rüzgâr esti. Thomas'ın üzerinden geçerken kıyafetlerini dalgalandırıp hafifçe ürpermesine sebep oldu. Dışarıda göreceklerinin beklentisiyle o kadar heyecanlıydı ki kendine güçlükle hâkim olabiliyordu. Önce Minho, ardından Alby çıktı.

Newt, Teresa'ya çıkmasını işaret etti ve Teresa çıkmadan önce Thomas'a son bir kez daha baktı. Gözleri Thomas'ın anlamadığı milyonlarca şey söylüyordu.

"Sıra sende, Tommy," dedi Newt. "Başını çarpmamaya dikkat et, tamam mı?"

Thomas küçük açıklıktan geniş, beton zemine çıktı. Hava ayaz ve soğuktu. İSYAN'dan önce, dışarıya çıkma izninin olduğu zamana dair anıları sıcaklık ve terle birlikte zihnine akın etti. Böylesine canlandırıcı havayı hissetmek –ve Alby'nin de tahmin ettiği gibi– uzaktaki okyanus dalgalarının kayalıklı uçurumlara vurduğunu duymak tuhaf ama muhteşem bir duyguydu.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Minho.

Thomas karanlıkta pek bir şey göremese de etrafına bakındı. Yukarıda bir yerde parlayan ışık, görüşünü daha da köreltiyordu. Tek çıkarabildiği platform, platformun kenarındaki tırabzanlar ve onun ilerisindeki karanlık deniziydi. Gökyüzündeki yıldızlar belli belirsiz görünüyorlardı.

"Pek bir şey göremiyorum," diye cevap verdi Thomas sessizlikle geçen birkaç saniyenin sonunda. "Ama harika hissediyorum dostum."

"Demiştim," dedi Alby. Thomas bunu söylerken gülümsediğini hissedebiliyordu.

"Şurada atık su borusu var," dedi Newt, platformun köşesindeki tırabzanın üzerine eğilerek. "İçinde çentikler var, gördün mü? Aşağı inmeyi kolaylaştırıyor ama geri tırmanmak biraz çaba gerektiriyor. Gerçi biraz terlemek senin için iyi olabilir."

"Hadi onlara ormanı gösterelim," dedi Minho. "Şanslıysak belki bir geyik görürüz. Hatta belki onu sevmemize izin verir."

Thomas, Minho'nun söylediklerinin şaka mı yoksa gerçek mi olduğundan asla emin olamayacağını düşünüyordu. Ağzından ne çıkarsa çıksın hep aynı tonda –eğlenir gibi– söylüyordu.

Alby tırabzanın üzerinden atlayıp aşağı inmeye başladı. Newt bu kez ikinci olarak Thomas'ı gönderdi. Borudaki çentikleri kavrarken parmakları ağrıyordu. Neyse ki binanın içinde çıktıkları merdiven kadar uzun değildi. Thomas'ın ayakları sonunda yumuşak toprağa değdiğinde kendini sanki yabancı bir gezegene inmiş gibi hissetti.

Alby'yle yan yana durup diğerlerinin gelmesini beklediler. Kar yoktu ama soğuk hava, yakın zamanda yağabileceğinin ipucunu veriyordu.

"Orada ne var?" diye sordu Thomas, karanlık ormanla sonlanan geniş açıklığı göstererek. "Gerçekten de böylece çekip gidebilir miyiz? Neden geri dönelim ki?"

"İnan bana bunu düşündük," dedi Alby. "Yanımıza bir sürü yiyecek alıp kaçmayı... Ama... ihtimali düşününce... Ne kadar süre dayanabileceğimizi bilmiyoruz. Dahası, içeride gayet iyi durumdayız. Yemeğimiz var, sıcak, Deliler yok... Ama yine de düşündüğümüz bir şey." Aklından daha fazlası geçiyor gibiydi ama paylaşmamayı tercih etti.

Su borusundan yere atlayan son kişi Teresa'ydı. Thomas, Alby'nin konuşmak üzere ağzını açtığını gördü ama henüz tek kelime edemeden sanki devasa şalterler indiriliyormuşçasma sesler eşliğinde her yönden kör edici parlaklıkta ışıklar yandı. Thomas ellerini gözlerine siper ederek kendi etrafında döndü ama ışık o kadar parlaktı ki hiçbir şey göremiyordu.

Gözlerini kısınca kör edici ışığı kesen üç karanlık siluet gördü. Ellerindeki silahlarının üzerine eğilmiş adamlar yaklaştıkça Thomas onların üniformalı ve kasklı olduklarını gördü. Arkalarından dördüncü adam da belirdi ve yakınlaştıkça Thomas adeta iç organlarının zehirlenerek eridiğini hissetti. Yeni ismini aldığı günden beri görmediği kişiydi bu.

Randall. Görünüşe bakılırsa yeşil önlükten terfi etmişti.

"Buraya kesinlikle çıkmamalıydınız," dedi. Sesi neredeyse üzgün geliyordu. "Ama bunu size söylemem gerektiğini sanmıyorum; kendi başınıza çözecek kadar akıllısınız. Anlaşılan size dışarıdaki dünyanın tehlikeleriyle ilgili bir ders vermemiz gerekiyor. İSYAN'ın sizin için yaptıklarına birazcık daha minnettar kalmanız için." Konuşurken ses tonunda tuhaf bir ahenk vardı; sanki önceden provasını yapıp ezberlediği şeyleri söylüyordu.

Newt'i işaret etti. "O bağışık değil; onu odasına götürün ve tahlil yapması için doktor çağırın. Hemen!"

Korumalardan biri Newt'e doğru ilerlerken Randall sesli bir şekilde iç geçirdi, ardından bir elini Thomas ve diğerlerine doğru salladı.

"Kalanları Deli çukuruna götürün."

16. BÖLÜM

224.10.20 | 02.09

Thomas ne zaman başladığını bilmiyordu ama Teresa'yla el ele tutuşuyorlardı. Yan yana durmuş, az sonra olacaklara dair ani korkularını paylaşıyor, cezalarıyla ilgili endişeleniyorlardı. Korumalardan biri, bir kadın, yanlarına geldi.

"Korkmayın," diye fısıldadı. "Randall burada olmanızın tehlikeleriyle ilgili size bir ders vermek istiyor sadece. Bu sizin kendi iyiliğiniz için ve güvende olacaksınız. Yalnızca söylediklerimizi yapın, çok kısa sürecek. Anlaştık mı?"

Thomas başını onaylarcasına salladı; *Deli* ve *çukur* kelimeleri hâlâ zihninde yankılanıyordu. Hayatında kaç defa Delilerle –Işıl'a yakalanıp kendini kaybeden insanlarla– ilgili bir şey duymuştu? Kanla beslenen hayvanlardan başka bir şey değillerdi.

Randall ne demek istemişti? *Nereye* götürülüyorlardı?

"Hadi gelin," dedi kadın koruma kibarca Thomas'ın kolundan tutarak. "İşbirliği içinde olursanız göz açıp kapayıncaya dek

güven içinde odanıza dönmüş olursunuz ve uyumak için yeterince vaktiniz kalır."

Teresa, Thomas'ın elini o kadar sıkıyordu ki çocuğun canı acıyordu. Ama kadın borudan uzaklaşarak İSYAN tesisinin sınırları içindeki yoldan yürümeye başlayınca başını onaylarcasına sallayıp onun peşinden gitti. Diğer koruma da en az Thomas'm hissettiği kadar afallamış görünen Alby ile Minho'nun yanında yürüyordu.

Üçüncü koruma binada kaldı, onun yanında durup yere bakan Newt'in yüz ifadesinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Thomas, Randall'a baktı ama adam arkadaşından birkaç metre uzakta telefonla konuşuyordu.

Köşeyi döndüklerinde Thomas artık onları göremiyordu ama Randall'ın Newt'le ilgili söylediklerini –bağışık olmadığını– aklından çıkaramıyordu. O ana dek bunun ne kadar önemli olduğunu algılayamamıştı. Peki, Newt bağışık değilse neden buradaydı?

Teresa'nm sesi düşüncelerini böldü.

"Nereye gittiğimizi söyleyemez misiniz?" diye sordu. "Deli çukuru nedir?" Küçük grup patikadan yürümeye devam etti. Ne kadın ne de birkaç adım gerilerinde Alby ile Minho'nun yanında yürüyen koruma cevap verdi. Okyanus sesi ile tuz ve çam kokusu sessizliği dolduruyordu.

"Cevap verin ona," dedi Thomas. "Lütfen. Yanlış bir şey yapmadık, sadece etrafı keşfediyorduk. Neyiz biz, tutsak mı?"

Bu sorusu da sessizlikle karşılandı.

"Bir şey söyle!" diye bağırdı Teresa.

Korumaları hızla onlara döndü. "Bunun hoşuma gittiğini mi sanıyorsunuz?" dedi sertçe. Ardından hırsızlık yaparken yakalanmış gibi etrafına bakındı. Sesini alçalttı. "Üzgünüm. Gerçekten. Sadece size söyleneni yapın; bu her şeyi kolaylaştırır. Tek yapacağımız,

içeride kalmanızın neden daha iyi olduğunu anlamanızda size yardımcı olmak."

Bu şüpheli cümlenin ardından dönüp binanın dışındaki yoldan ilerlemeye devam etti. Kimse tek kelime daha etmedi.

Bir yola çıktılar. Sağ taraf tarlaların arasından kıvrılıyor ve uzakta belli belirsiz görünen ormanın içinde kayboluyordu. Sol tarafta ise İSYAN tesisiyle kesişiyor ve binanın aşağısına inen dik bir rampaya dönüşüyordu. Koruma hiç duraksamadan asfalt yola çıkıp sola döndü ve on metre ilerideki karanlık tünele doğru ilerledi.

Thomas onu takip ederken başını kaldırıp etrafa bakındı. İSYAN tesisinin uzun, granit duvarlarını ve üzerindeki karanlık gökyüzüne saçılmış belli belirsiz görünen yıldızları gördü. Ayı görmeyi o kadar ummuştu ki.

Yol aşağıya doğru kıvrıldı ve çok geçmeden binanın altındaki ışıksız, geniş bir tünele girdiler. Biri ışıkları özellikle kapamış olmalıydı çünkü normalde böyle bir yeri karanlıkta bırakmaları imkânsızdı.

Thomas aniden durmasına sebep olan bir ses duydu. Ağlamakla inlemek arası, tüyler ürpertici bir insan sesiydi. Belki insan bile değildi. Tüyleri diken diken oldu ve göğsünde korku dolu bir ürperti hissetti.

O kadar karanlıktı ki korumaları durup onlara döndüğünde kadının siluetini zar zor görebiliyordu. Kadın fenerini çıkarıp açtı, önce yüzlerini, ardından sol tarafı aydınlattı. Külüstür bir demir kapı ile onu kapalı tutmak için demir parmaklıklara dolanmış zincir ve asma kilit vardı. Diğer adam tek kelime etmeden Alby ile Minho'nun yanından ayrılıp bir anahtar çıkardı ve kilidi açtı. Demirlerden çıkarılan zincirin gürültüsü tünelde yankılanıyordu.

Adam zinciri yere atıp kapıyı açtı.

"İçeri," dedi. "Bu yalnızca sizi korkutmak için; size zarar vermeyecekler. Söz veriyorum."

"İçeride ne var?" diye sordu Thomas.

Kadın koruma kelimeye aykırı bir şekilde uysalca, "Deliler," diye cevapladı. "Bazen sizlere bunun ne kadar berbat bir hastalık olduğunu hatırlatmamız gerekiyor."

"Size zarar vermeyecekler," dedi adam yeniden. Ses tonu ciddiydi. "Korkudan ödünüzü patlatacaklar ama size zarar vermeyecekler."

"Hadi çocuklar," dedi Minho, korumanın yanından geçerek. "Bu cehennem çukurunda ne varmış görelim."

Thomas görmek istemiyordu. Gördüğü her kâbus içinde birikmeye başladı. Teresa'nın cesareti onu kendine getirdi. Kız kapıdan girdi. Arkasından da Alby girdi. Thomas onları takip etti.

17. BÖLÜM

224.10.20 | 02.28

En korkutucu kısmı karanlıktı. Koruma, arkalarından feneri tutmaya devam ediyor olsa da ışığı karanlık sisin içinde kayboluyordu sanki. Küçük adımlarla çakıltaşlarının üzerinden ilerleyip iki yanı demir parmaklıklarla çevrili yola girdiler. Yerden yükselen parmaklıkların arası yaklaşık on santimdi; iki uzun parmaklık yukarıdan ve aşağıdan yanlamasına uzanıyordu. Diğer tarafta bir şey varsa bile Thomas seçemiyordu.

"Ürkütücü," dedi Minho sessizce ama durgun karanlıkta sesi yine de yüksek gelmişti. "Alby, elimi tut."

"Dostum, sakin ol," diye karşılık verdi Alby.

Çakıllara sürten ayakları adeta fısıltıyı andıran bir yankı yaratıyordu. İlerledikçe Thomas giderek klostrofobik hissediyordu. Arkasını dönüp kaçmamak için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı. Yürümeye devam ettiler.

Çok geçmeden bir tuğla duvarın önüne geldiler, iki yanlarındaki parmaklık duvarda son buluyordu. Bu, Thomas'ın içindeki panik alevlerinin daha da yayılmasına sebep oldu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sorarken sesindeki yakınmanın, korkusunu ele vermesinden nefret etti. "Geri mi döneceğiz?"

"Kesinlikle geri döneceğiz," diye cevapladı Teresa. "Belki de bu bizim ne yapacağımızı görmek için yaptıkları bir testti..."

Minho bir parmağını dudaklarına götürerek onu susturdu. Yere bakarak dinledi. Arkalarından gelen loş ışıkta hayalet gibi görünüyordu.

"Bir şey geliyor," dedi. Tuğla duvarın sol tarafındaki parmaklıkları gösterdi. "Oradan."

Thomas, Minho'nun gösterdiği yere döndü ve parmaklığın ilerisindeki karanlığa baktı. Kulak kesildi. Ve duydu. Dördü de kıpırdamıyor, hatta neredeyse nefes bile almıyor olmalarına rağmen ayak sürüme sesleri tünelin duvarlarında yankılanıyordu. Thomas sesin arkalarından da geldiğini sanarak dönüp baktı. Ama şimdi ses her yerdeydi, sanki her yönden geliyordu. Ve giderek yükseliyordu.

"Deliler," diye fısıldadı Alby. "Onları kendi binalarının altında tuhaf bir hapse atmışlar. Çok hoş."

Ayak sürüme seslerine uygun olarak siluetler de ortaya çıkmaya başladı. Bedenler.

"Aslında onları başka bir yerde tutuyor olmalılar," dedi Minho. "Yoksa biz buraya yürürken parmaklıklara yapışırlardı. Sanırım bizi ziyaret etmeleri için onları vahşi hayvanlar gibi saldılar."

Yaklaşan Delilerden inilti ve anlaşılmaz uğultular gelmeye başladı ve sesler hızla arttı. Thomas ve arkadaşlarını kesinlikle fark etmişlerdi.

Sanki düğmeye basılmış gibi içeride aniden sağır edici bir gürültü koptu. Çığlıklar ve ızdırap dolu bağırışlar. Kükremeler.

Parmaklıklara doğru hızlı bir şekilde ilerlerken çıkan ayak sesleri. Deliler parmaklıklara çarparken, ilk gelenlerin üzerine başka vücutlar binerken Thomas şiddetli bir korkuyla titredi. Thomas ve arkadaşlarını yakalamaya uğraşan kollar parmaklıkların arasından uzanıyor, eller açılıp kapanıyordu.

Thomas geçidin tam ortasında, Teresa da hemen yanında duruyordu; Alby ile Minho da birkaç adım ilerideydi. Alby sırtını tuğla duvara yaslamış, başını bir sağa bir sola çeviriyor, olanları anlamaya çalışıyordu. Minho onun önünde, sanki parmaklıklar kalabalığın baskısına dayanamayıp yıkılsa bir yararı olacakmış gibi savaş pozisyonunda duruyordu.

Thomas parmaklıkların arkasındaki insanlara baktı; hepsi deliliğin ötesine geçtiği için bir yanı dehşete kapılsa da diğer yanı onlara acıyordu. Yaratıkların gözlerinde daha önce hiç görmediği kadar boş bir ifade vardı, yüzleri ve kolları çizik ve parçalanmış deriyle kaplıydı. Kıyafetleri pis, kanlı ve yırtıktı. Bazıları çığlık atıyor, bazıları ağlıyor, yüzlerinden yaşlar akıyordu. Bazılarıysa hızlı hızlı ve hararetle konuşuyordu fakat ne söylediklerini anlamak imkânsızdı. Sanki zihinlerini mahveden bu korkunç hastalıktan kurtulmalarında Thomas ve diğerleri tek umutlarıymış gibi uzanıyorlardı.

Aniden bir kadın kalabalığı yararak öne çıktı. Yüzü diğerlerine kıyasla daha temizdi ve ne söyleyeceğini bulmaya çalışıyormuşçasına dudakları kıpırdıyordu. Konuşmaya başladığında sesi titriyordu.

"Bebeklerim bebeklerim bebeklerim bebeklerim bebeklerim." Aynı kelimeyi tekrar tekrar söylüyordu. Bu süre boyunca ağlıyordu, ardından kuduz bir goril gibi parmaklıklara atıldı ve sonunda düştü. Görünüşe bakılırsa bilincini kaybetmişti. Diğer Deliler kadının üzerine çıkarak onun yerine geçtiler. Thomas ani bir üzüntü hissetti, göğsüne karanlık bir umutsuzluk çöktü.

"Bence dersimizi aldık!" diye bağırdı Alby. "Geri dönelim! Şimdi!"

Thomas başını iki yana salladı. Etrafındakilerin dehşeti onu adeta hipnotize etmişti, gördüklerine inanamayarak donakaldı. Babasının öfke küpüne dönüşmesini izlemesi, yıllardır duyduğu hikâyeler bile, hiçbir şey onu buna hazırlayamazdı. Kendi gözleriyle görene dek buna asla inanmazdı.

"Thomas, hadi!" diye bağırdı Minho. Hepsi onun yanına dizilmiş, kollarını uzatan Delilerin ulaşamayacağı şekilde yolun ortasında duruyorlardı.

Thomas başını onaylarcasına sallarken önceki kadar korkmuyordu. Sadece o karanlık hissin daha derinlerine gömülüyordu. Bu annesinin başına da gelmiş miydi? Deliliği sırasında bebeği için tekrar tekrar haykırmış mıydı? Ayakları, altındaki çakıltaşlarına yapışmıştı sanki. Kıpırdayamıyordu.

"Thomas," diye fısıldadı Teresa onun kulağına. "Sorun yok. İşte bu. *Bu yüzden* buradayız. Tedavi bulmalarına yardım edeceğiz. İnsanları bundan kurtaracağız."

Sesi Thomas'ın içinde bir ateş yaktı. Bir şeyler hissettirdi. Dönüp, geldikleri yoldan yürümeye başladı. Teresa'nın arkasında olduğunu bilmesi için bakmasına gerek yoktu. Kızın eli, onu itiyormuşçasına belindeydi. Tünelin iki yanı da sayıları oldukça fazla olan Delilerle doluydu; onları bir sonraki yemeklerinden ayrı tutan tek şey ise demir parmaklıklardı.

Thomas sol taraftakilere baktı. Sağdakilere baktı. Hepsi farklıydı ve her birini birey yapan bir şeye odaklanmaya çalıştı: yüz, saç rengi, vücut tipi... Çünkü diğer yönlerden hepsi aynıydı. Hareketlerinin bilincinde olmayan, gözü dönmüş kaçık sürüsü.

Thomas karşıya bakınca sadece birkaç metre ileride birinin durduğunu gördü. Soluğu kesilerek aniden durunca Teresa ona çarptı. Boğazına yerleşen korku onu boğuyordu.

Bir adamdı. Parmaklıkların arkasındaki Delilere hiç benzemiyordu ama iyi de görünmüyordu. Kumral saçları kirli ve dağınıktı, kıyafetleri yıpranmıştı ve gözleri kan çanağına dönmüştü. Fakat Thomas'ın görebildiği bir yarası da yoktu ve dimdik, gayet sakin bir şekilde duruyordu. En tuhafı da kıvırdığı kolunun arasında ufak bir yazı tahtası taşıyordu. Hiç konuşmadan tahtayı kaldırdı ve diğer elindeki tebeşirle üzerine bir şeyler yazdı, ardından çocukların okumaları için kaldırdı. Loş ışıkta iki kelime adeta parlıyordu:

İSYAN iyidir.

18. BÖLÜM

224.10.20 | 03.14

Adam ciddi bir ifadeyle başını sallayarak tahtayı işaret ederken her an ağlayacakmış gibi dudakları titriyordu. Tahtayı yeniden koluna yatırdı.

Thomas tam konuşacaktı ki adam arkasını dönüp yürümeye başladı. Onu takip etmekten başka ne yapabileceğini bilmiyordu; diğer tek seçenek Deli çukurunun derinlerine geri gitmekti. İki yanında da Deliler inliyor, çığlık atıyor, dişlerini gıcırdatıyor, kollarını uzatıyorlardı. Thomas önündeki yabancıya o kadar odaklanmıştı ki Deliler neredeyse arka plan sesi halini almışlardı.

Thomas hastaların korkunç seslerinin azaldığını fark edene dek adamın peşinden tünelde ilerledi. Sonunda adam ana tünele açılan giriş kapısına ulaştı, kapıyı açıp çıktı. Thomas ve diğerlerinin de çıkmasını bekledi, ardından kapıyı kapadı. Korumalar hâlâ bıraktıkları yerde duruyorlar, önlerinde gerçekleşen olayları izliyorlardı. Daha sonra bir tanesi öne çıkarak zinciri yerden alıp

kapıyı tekrar kilitledi. Delilerin sesi artık o kadar uzak birer yankıydı ki, başka her türlü ses de olabilirdi.

Thomas ile arkadaşları birbirlerine yakın duruyorlardı; içgüdüsel olarak yarattıkları koruma çemberiydi bu. Alby ile Minho hiç olmadıkları kadar sessizlerdi ve Teresa da Thomas'ın hissettiği kadar sarsılmış görünüyordu. Thomas gözlerini tuhaf uyarıda bulunan adamdan alamıyordu: *İSYAN iyidir.*

Thomas bu mesajı düşünürken adam küçük gruba yaklaşarak birkaç adım önlerinde durdu. Teker teker her birinin bakışlarına ikinci kez karşılık verdikten sonra konuştu.

"Muhtemelen kim olduğumu merak ediyorsunuz," dedi. Sesi rahatsız ediciydi. Duruma göre fazla... neşeliydi. "Etmelisiniz de. Üzerime almam gereken sorumluluğu, taşımam gereken yükü gördünüz. İki kelime, dostlarım. Sadece iki kelime. Fakat umarım bu gece, size bu iki kelimenin dünyanın en önemli iki kelimesi olduğunu öğretmiştir."

"Kimsiniz?" diye soran Alby, hepsinin aklındaki soruyu dile getirdi; Thomas'ın kesinlikle aklındaydı. "Burada mı... çalışıyorsunuz?"

Adam başını onaylarcasına salladı. "Adım John Michael. Ben..." Bir elini göğsüne götürerek öksürmek için duraksadı. "Bu örgütün çok önemli bir üyesiydim. Bir zamanlar. Bendim. Hayatta kalanları... bir araya getiren... bendim. Liderleri. Onları burada topladım. Bu fikri ben düşündüm, dostlarım. Bu... *fikri*... ben düşündüm!" Son kelimeyi söylerken ağzından tükürükler saçtı.

Thomas bir adım geriledi ve diğerleri de onunla birlikte hareket etti.

"Ama sonra, gördüğünüz gibi," diye devam eden John Michael'ın gözlerindeki ifade daha vahşi, davranışları daha hırpani bir hal aldı. "Sonra Işıl'a yakalandım. Bu... lanet... Işıl'a. İnsanlığa yardım

etmek için çok mücadele ettim." Yanaklarından yaşlar süzülürken başı öne düştü. "Benim bu hastalığa yakalanmam hiç adil değil. Çok yakında onlarla yaşayacağım..." Bakışları çocukların üzerinden geçip tünelin diğer tarafındaki kafeslere kaydı. Çukurlara.

"Ama sonra... Hayır," dedi. "Hayır, benim böylesine onursuz bir son yaşamama izin vermeyeceğiz. Benim için olmaz. Işıl Sonrası Koalisyonu'nu kuran, onun devam etmesi için mücadele veren, önemini anlatan kişi için olmaz. Böyle birini o çukurlara atar mıydınız? Size soruyorum. Atar mıydınız?"

Kendini kaybetmeye başlayan adam doğruca Thomas'a baktı. "Sen... atar mıydın?"

Thomas sertçe başım iki yana sallarken gün boyunca hissettiğinden de fazla korktuğunu fark etti.

John Michael gruba doğru yarım adım daha attı; hafifçe dengesiz bir kıpırtıydı yalnızca. Tüm yüzü yaşlarla kaplıydı.

"Buraya sizden ricada bulunmaya gelmedim," dedi. "Buraya bu konuda başka seçeneğiniz olmadığını söylemeye geldim. Benim gibilere yardım etmek sizin... zorunluluğunuz. *Gelecekte* benim gibi olacaklara yardım etmek. *Anlıyor musunuz?*" Son cümleyi yürek parçalayan üzgün bir ifadeyle vurguladı.

Korumalar balmumundan heykellermişçesine hiçbir şey yapmadan orada duruyorlardı. Gölgeler, gözlerinin görülmesini imkânsız kılıyordu.

"Anlıyoruz," dedi Teresa, Thomas'ın asla başaramayacağı kadar kendinden emin bir tonda. "Hastalığa yakalandığınız için üzgünüz. Bizim ailelerimizin çoğu da hasta oldu, bu yüzden nasıl olduğunu biliyoruz."

Adamın suratı bir anda öfkeden titreyen çirkin kırmızı bir maskeye dönüştü. Sinirden kudurup öfkesini kusmaya başlarken gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok!" diye bağırırken sesi kısıldı. "Nasıl olur da tedavi bulma şansımızdan kaçmaya çalışırsınız!"

Adam kendine zor hâkim oluyordu. Thomas bu krize daha ne kadar katlanabileceğini bilmiyordu. Minho, Thomas'ın yanından geçip John Michael'ın karşısına dikildi. İnanılmaz bir şekilde, korumalar onu engellemek için hiçbir şey yapmadılar.

"Bir yere gittiğimiz yoktu," dedi Minho, sesini kendinden emin çıkarmaya çalışarak fakat başarılı olamadı. "Ayrıca bize bu şekilde davranman doğru değil."

"Sen kim olduğunu..." Cümlenin ortasında adam kollarını uzatarak Minho'nun boğazına atıldı. Minho'nun hareket etmeye fırsatı olmadan adam onu yakaladı ve yere düştükleri sırada iki eli de çocuğun boynundaydı. John Michael çabucak onun üzerine çıktı ve tüm ağırlığını boğazına vererek çocuğu yere bastırdı.

Minho tekmeler savuruyor, öne eğiliyor, adamın ellerini tırmalıyordu ve bu süreç boyunca boğulur gibi sesler çıkarıyordu. Thomas ne yapacağını bilmemesine rağmen yardım etmek üzere harekete geçti ama Alby onu itti ve John Michael'ın üzerine atlayıp onu Minho'nun üzerinden düşürdü. Minho oturup nefes almaya çalıştı.

Thomas, Alby ile John Michael'ın birkaç kez yuvarlanmasını izledi. İkisi de üste çıkmaya çalışıyordu. Ardından adam tıpkı Minho'ya yaptığı gibi Alby'yi de boğmaya çalıştı. Minho kalkıp arkadaşını kurtarmaya koşana dek Thomas yerinden kıpırdayamadı. Minho, John Michael'ın üzerine atlayarak adamı yere düşürdü.

Korumalar kendilerine gelerek aniden çıkan olayı durdurmak üzere harekete geçtiler.

"Pekâlâ," dedi kadın koruma sakin bir tonda. "Bu kadarı yeter. Belli ki iyi değil."

Ne Minho ne de Alby kadının söylediklerini duymuş görünüyordu.

Kadın silahını kaldırıp daha yüksek sesle bağırdı. "Herkes dursun!"

Thomas ile Teresa arkadaşlarını göğüslerinden yakalayıp yerdeki adamdan uzaklaştırmayı başardılar. Kısa süre sonra hepsi ayakta durup soluklanarak yerde çocuk gibi güçsüzce yatan, burnu kanayan ve dudağı şişmiş adama bakıyordu. Adam herkesi tekrar şoke ederek –bakışlarından anlaşıldığı kadarıyla korumaları bile– dizlerinin üzerinde kalkıp ellerini göğsünün önünde birleştirdi. Parmakları birbirine o kadar sıkı geçmişti ki eklemleri beyazlamaya başladı.

"Lütfen," dedi titrek sesle. "Lütfen beni yargılamayın. Lütfen beni *kurtarın*. Lütfen, lütfen, lütfen." Kelimeleri inilti halini aldı ve gözlerinden, arkasında musluk varmışçasına yaşlar boşanmaya başladı. Omuzları sarsılıyor, kolları ve elleri sarsılıyor, göğsü güçlü hıçkırıklarla kalkıp iniyordu.

"Lütfen, lütfen bizi kurtarın. Lütfen tedavi bulun." Artık neredeyse fısıldıyordu. Gözleri yavaşça kapandı; aniden çökerek kalçasının üzerine oturdu. "Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen." Her kelimeyi hıçkırıklarının arasında söylüyordu. Vücudu sarsılıyordu.

Daha sonra Randall başından beri gölgelerin arasından olanları izliyormuş gibi karanlıkta belirdi. Onlara doğru ilerledi ve John Michael'ın tam karşısında durana dek tek kelime etmedi.

"Dünya işte *bu* hale geldi," dedi Randall. "Tabii bağışık olmayanlar için. Ve biz tedavi bulana dek. Aksi takdirde sadece iki seçenek var. Kafeslerde gördüğünüz... *şeyler* gibi olursunuz ya da deliliğin ötesine geçmeden hayatınıza son verirsiniz. Bu iyi adam da uygun zamanda bunu yapmamı istedi. Bu gece tutarlı birkaç cümle kurabilmek için sarf ettiği çabayı takdir edersiniz umarım."

Başını korumalara doğru salladı. "Onları içeri götürün. Sanırım eski dostumuzun zamanı geldi."

Randall belinden silahını çıkardı.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Thomas.

Randall karşılık vermedi ki bu da yeterli bir cevaptı.

19. BÖLÜM

224.10.20 | 04.01

Kimse konuşmadı. Tek kelime bile etmediler. İSYAN'm binasına götürüldüler. Thomas ile arkadaşlarının üzerine ölüm sessizliği çökmüştü. İki koruma onları asansörle birkaç kat yukarı çıkardı ve birkaç koridordan geçirdi. Sonunda başka bir asansöre binip onunla da yukarı çıktılar. Minho ile Alby'ye erkek koruma eşlik ediyordu. İkisi de gözlerinde üzgün bir ifadeyle asansörden inerken yalnızca başlarını sallayarak veda etti. Thomas ve Teresa da başlarım sallayarak sessizce kapının kapanmasını beklediler.

Sonunda hiç bitmeyecekmiş gibi gelen uzun yolculukları sona erdi ve Thomas ile Teresa odalarının önünde durdu. Kadın koruma da yanlarındaydı.

"İşte geldik," dedi kadın. Tünelden beri sarf ettiği tek cümleydi ve Thomas'm sinirlenmesine yetecek kadar tasasızdı.

"Bunu nasıl yapabildi?" dedi ve koridorda sesinin bu kadar yüksek çıkması karşısında yüzünü buruşturdu. "Adamı öylece

başının arkasından vurmak..." *Ve daha beş yaşında bile olmayan çocuğa tokat atmak*, diye eklemek istedi ama yapmadı.

Kadın anlaşılmayacak kadar karmaşık gelen derin bir hüsranla iç geçirdi. "Bay Michael, bugün hepimizin burada olmasını mümkün kılan adam, bunu kendisi *istedi*." Thomas'ın kapısını açtı. "Hadi bakalım. Uyku vakti. Arkadaşlarınızla yeniden buluşmanız biraz zaman alabilir. Şimdi biraz uyuyun."

"Ne kadar zaman?" diye sordu Thomas, bu ani duyuru karşısında şaşırarak. Tüm bu olanlar içinde arkadaşlarını yakın zamanda tekrar göremeyebileceği hiç aklına gelmemişti.

"Birkaç yıl dediler," diye cevapladı kadın. "Yapılacak çok iş var ve herkesin güzel bir uyku çekmesi gerekiyor. Sadece... bu süreçte daha fazla parti yapılmayacak. Sizin güvenliğiniz için." Arkasını dönüp aceleyle uzaklaştı.

Thomas odasına girip kapıyı kapadı ve kapıya yaslanıp İSYAN'a geldiğinden beri yaşadığı sıkıcı odaya baktı. Gece yaşadıkları tüm dehşete rağmen, en dayanılmaz olanı korumanın gidişiydi.

Birkaç yıl, demişti kadın. Önceki endişesi yeniden kendini gösterdi. Ya Teresa'yla buluşmalarını da elinden alırlarsa? Ya da onlar için ayarladıkları işi? Labirentin inşasını? Bayan McVoy İSYAN'ın ihtiyaç duyduğu tüm yardımı kullanabileceğini söylemişti. Bu gece yaşananlar bu gerçeği değiştirmiş olamazdı.

Yatağına uzandı fakat uyuyamadı. Saatine bakınca kahvaltı vaktinin yaklaştığını gördü ancak zihni hâlâ gördükleriyle doluydu. Gözlerini kapayıp İSYAN denen bu yerin tüm iyi ve kötü yanlarını düşündü. Sadece birkaç saat önce yanlarına zorla götürüldüğü Delileri düşündü; onların boş bakan gözlerini, parçalanmış kıyafetlerini, ızdırap dolu nafile çığlıklarını. John Michael'ı ve acınası sonunu düşündü.

Işıl'ı düşündü. Aptal Işıl'ı.

İSYAN buna tedavi bulmak istiyordu. Onun yardımını istiyordu. Thomas'ın da bunu istemesi gerekmez miydi? Kahvaltı için kapısı çalındığında başı zonkluyordu. Gelen Dr. Paige'di.

Thomas ona dün gece yaşananlardan haberi olup olmadığını sordu.

Kadın yalnızca çok üzgün bir ifadeyle gülümsedi.

20. BÖLÜM

225.05.11 | 06.13

Birkaç ay sonra Thomas en kötü günlerinden birini geçirdi.

Bir süredir hiç olmadığı kadar fazla tıbbi tahlille başladı. Kanı alındı –elbette– fakat plazma da alındı, ardından vücuduna bağlanmış yüzlerce alıcıyla koşu bandında tam kırk beş dakika geçirdi. Tüm bu süreçte karnı ağrıyordu. Sanki karnına bıçak darbeleri alıyormuş gibi hissediyordu ve saatler geçtikçe ağrısı da kötüleşti. Kısa süre sonra eğlenceye bir de baş ağrısı eklendi ve Bay Glanville'in dersinde izin istemek zorunda kaldı. Adamın onaylamayan bakışlarından hoşlanmadı. Ardından Bayan Denton ona dersini kaçırdığı için üzgün olduğunu belirten bir not gönderdi, altında yatan anlam açıktı.

Sözde "kaçış" teşebbüsünden beri öğretmenleri ve çalışanlar ona karşı biraz daha mesafeli davranmaya başlamışlardı. Ona karşı her zaman nazik olan Dr. Paige bile öyleydi; gülümsemesi eskisi gibi içten değildi. Ve gözlerinin ardında hep bir şey saklıyor

gibiydi; sanki Thomas'ın bilmediği binlerce şey biliyor ve bir yanı bunları onunla paylaşmak istiyordu.

Thomas arkadaşlarını görebilecekse karın spazmlarını ve şiddetli baş ağrılarını seve seve çekerdi. İsimlerini ne zaman düşünse göğsü sıkışıyordu. Birlikte geçirdikleri o değerli birkaç gecede ne kadar çok eğlenmişti. İSYAN'ın deneği olmanın verdiği yalnızlık bir süreliğine de olsa azalmıştı. Son zamanlarda Teresa'yla görüşmeleri bile kesildiği için mağaralardaki işinin de iptal edildiğinden ciddi anlamda endişeleniyordu.

Bodrumda buluştukları günlerin üzerinden çok, çok uzun zaman geçmişti. Kozmik bir felaket zamanın akışını yavaşlatmış olmalıydı.

Thomas o gece yatağına uzandığında bitirmediği akşam yemeği masanın üzerinde duruyordu. Saatler önce bir lokma almıştı ve midesi içeride bir şey bırakmadığını garantilemişti. Thomas her bakımdan boştu.

Aynı zamanda bitkindi fakat uykuya dalamıyordu. Bunun yerine gözlerini kapayıp nefes alıp verme sesini dinledi.

Kafasında bir şey titredi.

Doğrulup etrafına bakındı. Sabahtan beri kafasında kendisini rahatsız eden ağrının derinlerinde bir titreşim duymuştu... ya da daha çok... *hissetmişti*. Başını iki yana sallayıp parmaklarını şakaklarına bastırdı. Ayağa kalktı, uyuyabilmesine yardımcı olacak bir ilaç vermesi için Dr. Paige'i arayacaktı ki titreşimi bu sefer daha güçlü bir şekilde hissetti.

Yatağa düştü, dizlerini karnına çekti ve ellerini başının iki yanına koydu. Titreşim aslında canını yakmıyordu; sadece çok tuhaf, çok yabancı bir histi.

Vızz. Vızz. Vızz.

Her defasında daha yüksek sesli ve daha güçlüydü. Vücudu istila ediliyormuş gibi hissediyordu; bu durum onu korkutuyor,

Delileri düşünmesine sebep oluyordu. Deliriyordu. Olmayan şeyleri görüyor ve duyuyordu.

Belki bize yalan söylemişlerdir, diye düşündü. *Belki bağışık değilizdir.* Newt'in bağışık olmadığını söylemişlerdi. Yoksa...

VIZZ.

Sırtüstü dönüp tavana bakarken ellerini hâlâ –sanki işe bir işe yarayabilirmiş gibi– başının iki yanında tutuyordu. Dr. Paige. Dr. Paige'i aramak zorundaydı.

Thomas.

Bu kez sesti. Ama aynı zamanda ses *değildi.* Titreşim, zihninin vızıltısı, titreşim kelimeye dönüşmüş gibi hissettiren bir rahatsızlık. Yavaşça ayağa kalktı ve dengede durabilmek için ellerini iki yanına uzattı.

Thomas, benim, Teresa.

Deliriyordu. Gerçekten de deliriyordu. Bu en bilinen ve en yaygın belirtiydi: kafanızın içinde sesler duyardınız.

"Ee..." dedi yüksek sesle.

İşe yarıyor mu? İşe yarıyor mu?

Son kelime gözlerinin arasında şimşek gibi çaktı. Acıdan dizleri tutmaz hale geldi ve yere yığıldı. Daha önce altındaki zemini hiç bu kadar akışkan hissetmemişti; sanki katı değildi, bir biçimi yoktu.

Kafası karışmış halde, "Teresa?" diye seslendi. "Teresa?"

Cevap yoktu. Tabii ki olmazdı. Delirmişti çünkü. Işıl'a yakalanmıştı, çok geçmeden Deli'ye dönüşecekti. Hayatı sona ermişti.

Beni dinle, dedi ses yeniden. Kelimeler, sanki zihninde dörtnala koşan bir at varmış gibi hissettiriyordu. *Eğer beni duyabiliyorsan kapına vur. Seni duyabilirim.*

Thomas dizlerinin üzerinde kalktı. Kaybedecek bir şeyi kalmadığını varsayarak kapıya doğru emeklerken dünya etrafında dönüyordu. Ne kadar tuhaf geliyor olsa da kafasındaki ses daha

çok bir varlık gibiydi, bunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu ama Teresa olduğunu *hissettiriyordu.*

Kapıya ulaştı. Dizlerinin üzerinde durup baktığında neredeyse bir dağ kadar uzun görünüyordu.

Thomas? dedi ses. *Thomas, lütfen. Lütfen bana işe yaradığını söyle. Bunu çözmem aylar aldı. Eğer beni duyuyorsan* kapına vur!

Son sözlerini bağırarak söyledi ve Thomas kafatasına buz kıracağıyla art arda vuruluyormuş gibi şiddetli bir acı hissetti.

Kendini toparlayarak ellerini kaldırıp kapının yüzeyine koydu, ardından yumruklarını sıktı. *Yapmak üzere olduğun şey,* dedi kendi kendine, *akıl sağlığının yok olduğuna dair son kanıt olabilir. Eğer yanılıyorsan, gerçekten delirdiğini anlayacaksın.*

Sesi yeniden duydu. Teresa.

Thomas? Thomas? Kapıya vur.

Thomas kapıya vurdu. İki yumruğunu geriye çekerek hız aldı ve vurdu. Özgürlüğünün önündeki son engelmiş gibi. *Battı balık yan gider.* Bunu deyimi kendisine verdikleri bir klasikte okumuştu. Tam on saniye boyunca, eklemleri ağrıyıp acı kollarına yayılana dek yumruklarını sert yüzeye vurdu.

Ardından yere çöküp soluklanmaya çalıştı. Koridorda bağırışlar, ayak sesleri duydu. Biri onu kontrol etmeye geliyordu. Ama kimse gelmeden, zihninde son bir cümle belirdi.

Tamam, duydum, dedi Teresa, heyecanlı bir tınıyla. *Sana daha sonra nasıl yapıldığını öğreteceğim.*

Bunu söyledikten sonra gitti. Sadece sesi değil, varlığı da. Gitmişti. Tıpkı ışığın sönmesi gibiydi.

Kapı ardına dek açıldı ve Dr. Paige odanın girişinde durdu.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordu.

21. BÖLÜM

225.05.12 | 19.44

Ertesi gün Thomas için işkence gibiydi. Teresa'yı on dakikalığına –*beş* dakikalığına– karşısında görmek için sabırsızlanıyordu. Tek ihtiyacı olan kızın gözlerinin içine bakıp ona sormaktı. *Sen miydin?* Cevabını anında öğrenirdi ve bu doğrulamaya o kadar ihtiyacı vardı ki. Kahvaltısını yaparken, sağlık muayenesinden geçerken, bir dersten diğerine giderken kafasında aynı soru dönüp duruyordu.

Ben deli miyim?

Sabah Dr. Paige kendisini almaya geldiğinde korkuları hakkında ona soru sormayı bile denemişti.

"Benim bağışık olduğumu nereden *biliyorsunuz?*" diye sordu ve kadın cevap verirken onun yüz ifadesini dikkatlice izledi.

Koridorda yanında yürüyen Dr. Paige, "Bu gayet açık," diye yanıtladı. "Kan yapında, DNA'nda ve beyin omuriliği sıvında bunu çok net gösteren ve diğer bağışıklarınkiyle tutarlı olan belirtiler var. Bu bilgiye ulaşmamız uzun zaman aldı ama artık kesin."

Thomas bunu düşündü. Kesinlikle doğruyu söylüyor gibiydi.

"Ayrıca," diye ekledi kadın, "burada topladığımız bağışıklarda bu bilgi iki misli kanıtlandı."

"Nasıl yani?"

"Beyin taramalarıyla virüsün içine yerleştiğini, kendine yuva edindiğini doğrulayabiliyoruz. Fakat senin fiziksel durumunu, zihinsel kapasiteni ya da vücut fonksiyonlarını etkilemiyor. Üstelik sen yıllardır hiçbir değişiklik göstermeksizin bu virüsü taşıyorsun. Virüs çok ciddi bir mutasyona uğramadığı sürece –ki araştırmalarımızda buna dair bir kanıt yok– senin bağışık olduğundan bilimsel ve tıbbi açıdan kesinlikle eminiz."

Thomas başını onaylarcasına sallarken kadının ona karşı dürüst olduğundan emindi. "Peki aniden, mesela yarın, Işıl belirtileri göstermeye başlasam ne kadar şoke olurdunuz? On üzerinden değerlendirirseniz?"

Dr. Paige, Thomas'a baktı. "On, Thomas. Şoke olmanın da ötesi. Üçüncü kulağını çıkarırsan nasıl şoke olacaksam, o kadar. Nereden çıktı bu?"

Thomas koridorda durup ona baktı. "Dr. Paige. Bağışık olduğuma dair hayatınız üzerine yemin eder misiniz? Bunun bir tür... bilmiyorum, bir tür test olmadığına? Sizin deneylere meraklı olduğunuzu biliyorum. Newt gibi olmadığımı nasıl bileceğim? Bağışık *olmadığımı*?"

Dr. Paige, Thomas'a kendini her zaman biraz daha iyi hissettiren gülümsemesiyle baktı. "Sana yemin ederim, Thomas. Hayatını kaybetmiş sayısız sevdiğimin üzerine yemin ederim ki... sana hiç yalan söylemedim. Bilimin ve tıbbın da kanıtladığı gibi, bağışıksın. Hayatını tehlikeye atacak bir durum olsaydı, buna izin vermezdim."

Thomas onun gözlerinin içine baktı. Ona gerçekten inandığına karar verdi ve bu kendisini daha iyi hissettirdi; sanki kendini korumak için inşa ettiği duvarın küçük bir parçası çökmüştü.

"Bunları neden soruyorsun?" diye sordu kadın. "Sorun ne?"

Thomas az kalsın ona gerçeği söyleyecekti. Kafasının içinde ses duyduğunu. Az kalsın.

"Rüyalar," diye cevap verdi. "Rüyalarımda hep delirdiğimi görüyorum. En kötü kısmı da bunun farkında bile olmuyorum. Deliler akıllarını kaybettiklerini biliyorlar mı? *Bizim* Deli olmadığımızı nasıl biliyoruz?"

Dr. Paige bu gayet yerinde bir soruymuş gibi başını onaylarcasına salladı. "Bu, felsefe dersine uygun bir soruya benziyor. Gelecek aydı sanırım."

Yeniden yürümeye başladı ve konu kapandı.

Thomas odasında oturmuş, sabah Dr. Paige'le yaptığı konuşmayı düşünüp duruyordu. Uyandığından beri Teresa'nın kendisiyle yeniden konuşmasını umarken bir yandan da bunu yapmamasını umuyordu. Aslında belki bu da aklını virüse kaybettiğinin bir belirtisiydi.

Ama üzerinde düşündükçe Dr. Paige'e daha çok inandı. Kadın ya dürüsttü ya da gördüğü en iyi oyuncuydu. Sonunda Thomas daha fazla endişelenemeyecek kadar yoruldu ve ışıklarını kapayıp uykunun imkânsızı başarıp kendisini uzaklara götürmesini umdu.

Yaklaşık bir saat sonra tam dalıyordu ki Teresa tekrar konuştu.

Thomas, orada mısın?

Thomas ilk seferki kadar afallamadı. Bu defa titreşim yoktu ve aslında bunu beklediği için o kadar kafa karışıklığı yaşamadı. Yine de kızın kelimeleri üzerine uykusu tamamen kaçtı, yataktan çıktı ve gidip masasına oturdu.

"Buradayım," dedi yüksek sesle ve bunu yaptığı için kendini bir kez daha aptal gibi hissetti. Ona zihninden nasıl cevap vereceği hakkında kesinlikle bir fikri yoktu.

Cevap vermeye çalıştığını hissedebiliyorum, dedi Teresa. *Başımıza yerleştirdikleri bu implantlar... o günden beri farklı hissettiren şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum ve zorlayıp seninle iletişim kurmayı başardığımdan beri her şey yerine oturdu.*

Thomas budala gibi kendi kendine başını sallayarak oturuyordu. Birinin kendisiyle telepati yoluyla konuşmasının şimdiden normal gelmesinin tuhaflığı dikkatinden kaçmadı.

Odaklanmak zorundasın, diye devam etti Teresa. *Yabancı nesneyi bulmak için zihnini derinlemesine yokla ve sonra ona odaklan. Onu zorla. Denemezsen neden bahsettiğimi anlayamazsın.*

Sözleri bu kez aceleciydi, artık acı vermiyordu ama hâlâ kafasını karıştırıyordu.

"Tamam," dedi, Teresa'nın duyamayacağını bildiği halde.

Bu gece uyumadan önce dene, dedi Teresa. *Seni duyana kadar her gece deneyeceğim. Pes etme!*

Thomas onun son iki kelimeyi vurguladığını algılayabiliyordu. Söylediklerinin önemini.

"Tamam," dedi tekrar. Ardından bunların kızın son sözleri olduğunu düşünerek yatağına yattı ve kendi zihnini kurcalamaya başladı.

Birkaç gün ve gece uğraştı ve bu, hayatı boyunca yaptığı en sinir bozucu şeydi. Elinde yalnızca zihinsel araçlar vardı, fiziksel hiçbir şey yoktu. Bir neşter alıp kendi kafasının içini açabilse çevirmesi gereken eski tip ışık düğmesine benzer bir şey bulana dek incelemesi daha kolay olurdu. Ama hayır, gözlerini kapaması ve yalnızca kendi hayal dünyasında var olan parmaklarla araması gerekiyordu.

Her şeyi siyah-beyaz düşünmeyi bıraktıktan sonra kendi düşüncelerini ve bilincini zihninde manipüle edebileceği şeyler olarak görmeye başladı. Düşüncelerinin kaybolmasını sağladı ve hiçbir şeye

odaklanmadı, ta ki her şeyi açıkça görene dek: oraya ait değilmiş gibi gelen bir bölge vardı. Baskı uyguladı, onu engellemeye çalıştı ve göndermek istediği tek kelimeyi düşündü: *Teresa.*

Sonunda bir gece Teresa'nın, mesajını aldığını duymaktan çok hissetti. Sanki kızı sopayla dürtmüş gibiydi.

Yaklaştığının farkında olarak sevinçle haykırdı ve canını fazla yakmadığını umdu.

Devam et, dedi Teresa zihninde. *Neredeyse olacak. Bir sonrakinde gözbebeklerime elektrik akımı vermemeye çalış.*

Bunun ne demek olduğu hakkında Thomas'ın hiçbir fikri yoktu ama yine de gülümsedi.

Ve denemeye devam etti.

22. BÖLÜM

226.03.09 | 20.12

Uyuyamıyorum, dedi Thomas, Teresa'ya. Sonunda beynindeki telepati implantını kullanmayı öğrenmesinin üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti.

Belki de saat daha sekiz olduğu içindir, diye karşılık verdi Teresa. *Ayrıca seni son gördüğümde yetmiş yaşında değildin.*

Hey, güzellik uykunu seviyorum. Bu güzel yüzü nasıl koruyorum sanıyorsun?

Teresa homurdandı. Onunla bu şekilde konuşmaya ilk başladığında hissettiği titreşimlere benziyordu. *Evet, seni her gördüğümde kendimden geçiyorum.*

Yani hiçbir zaman.

Kesinlikle.

Uzun bir duraksama oldu ama bu yeteneklerinin güzel yanı, ikisinin de konuşmadığı zamanlarda zihinlerinde ne tür bir bağ varsa, birbirlerinin varlığını hissetmelerini sağlamasıydı. Aylar süren alıştırmaların sonunda Teresa'nın neredeyse kendisiyle odada

olduğuna inanabilirdi. Her gece bu anı iple çekiyordu ve gündüzleri bir şey yapmadığı zamanlarda özlüyordu. Ne zaman boş vakti olsa.

Sonunda, *Plan ne durumda?* diye sordu, bunun onu kızdıracağını bile bile. Sırf onu kızdırdığı *için* haftalardır her gece bunu sormaktan neredeyse keyif alıyordu. Fakat bu kez her zamanki gibi sinirli bir karşılık almadı.

Sanırım buldum, dedi.

Thomas oturdu. *Gerçekten mi?*

Hayır, tam olarak değil. Hadi sen güzellik uykuna yat.

Thomas gözlerini devirmekle yetindi. Teresa'nın, cevabını aldığını hissedebiliyordu.

Thomas ile Teresa'nın kapıları kilitli olmamasına rağmen Thomas gözetlendiklerini ve hâlâ o gece dışarı çıkmalarının sonuçlarına katlandıklarını biliyordu. O geceden sonra arkadaşlarıyla buluşmak için birkaç defa daha kaçmayı denemişlerdi ama odalarından çıktıkları anda karşılarında bir koruma beliriyor ve kibar ama kesin bir dille, "Lütfen odanıza dönün. Bu sizin iyiliğiniz için," diyordu. Her zaman her şey *onların iyiliği içindi.*

Dünyanın en iyi aşçısına sahip olmasalar da Thomas'ın hayatta iple çektiği birkaç şeyden biri yemekti. En azından İSYAN niceliği niteliğin önünde tutuyordu ve Thomas bu durumdan memnundu. Çok hızlı gelişiyordu ve sürekli açtı.

Ama çok kısa süre sonra yemek dışında heyecanlanacağı başka şeyler de olabilirdi belki.

Bilgisayar ve bilgi sistemleriyle ilgili giderek daha fazla bilgi edinen Teresa'ya –son zamanlarda çalışma alanları ayrılmış, uzmanlaşmaya yönelik olmuştu– labirentlerin inşasının neredeyse tamamlandığı ve İSYAN'ın yakın zamanda sahte gökyüzü ve optik illüzyon sistemini denemeleri için onların yardımına ihtiyaç

duyacakları söylenmişti. Hâlâ tanışmadıkları Aris ile Rachel da çalışma programındaydı.

Teresa bilgisayar sistemlerinde iyiydi, bu yüzden eğitiminin büyük kısmı bu alandaydı. Tanıdıkları herkesten çok daha iyiydi.

Hem de çok.

Bir sabah, *Yapabiliriz*, diyerek Thomas'ı derin uykusundan uyandırdı.

Thomas sersemlemiş halde gözlerini ovarken ona ne demek istediğini sormadı. Birazdan açıklayacağını biliyordu. Her zaman açıklardı.

Güvenlik kamerası sistemini artık avcumun içi gibi biliyorum. Gece tekrarlamak için ihtiyacımız olan tüm kayıtları topladım ve geriye sarıp hareketlerimi sildim. Her şey hazır.

Thomas o an tamamen kendine geldi. Heyecandan az kalsın sevinçle kahkaha atacaktı ama aynı zamanda ölümüne korkuyordu. Odalarından son çıktıkları zaman yakalandıklarında verilen ceza –Deli çukuru– hâlâ kâbuslarına giriyordu ama arkadaşları olmadan o kadar uzun süre geçirmişti ki çaresizce her şeyi denemeye hazırdı.

Yakalanmayacağımızdan emin misin? diye sordu.

Fazlasıyla eminim. Korumaların ne zaman yerlerine geçtiklerini biliyorum ve gece ışıklandırma o kadar az ki birinin görüntülerin tekrarlandığını fark etmesi oldukça zor olacak. Sorun çıkmayacak.

Yüzde yüz emin misin?

Doksan dokuz.

Benim için yeterince iyi.

Öyleyse bu gece keşfe çıkıyoruz.

Yirmi saniye sonra kapını aç, dedi Teresa Gece yarısından hemen sonra. *Olabildiğince hızlı bir şekilde odana gelmek istiyorum.*

Thomas kızın dediklerini harfiyen uyguladı ve otuz saniyeden kısa süre sonra Teresa onun yaşam alanına girdi. İlk kez İSYAN çalışanları dışında biri bu kapıdan geçiyordu. Kıza sıkıca sarılarak onu da kendisini de şaşırttı, sanki bırakırsa kaybolacakmış gibi sıkıyordu. Neyse ki Teresa da onun kadar güçlü sarılarak karşılık verdi.

Tanrım, seni görmek güzel, diyen Thomas hâlâ zihninden konuşuyordu.

Teresa onu daha da sıkı kucaklayarak karşılık verdi.

Sonunda, üzülerek de olsa birbirlerinden ayrıldılar. Thomas yatağa, Teresa da masaya oturdu.

"İlk tekrarın çalıştığından emin olmak için beş dakika bekleyelim," dedi Teresa beklenti dolu bir ifadeyle gülümseyerek. Thomas onu daha önce hiç bu kadar enerjik ve heyecanlı görmemişti.

"Bizi yakalarlarsa ne yapacağız?" diye sordu Thomas, onunla yeniden kendi sesini kullanarak konuşabildiği için rahatlayarak. "Bizi geriye götürebilir. Yani labirentler üzerinde daha çok çalışıyor olacağız. Bunu riske atmak istediğimizden *emin miyiz?* Ya bu fırsatı elimizden alırlarsa?"

Bunları sorma zahmetine neden girdiğini bilmiyordu. Teresa yalnızca gözlerini devirerek karşılık verdi. Keşfe çıkacaklardı, hepsi bu kadardı.

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından Teresa onunla zihninden konuştu.

Gidelim, dedi. *Ne olur ne olmaz diye telepati yoluyla konuşalım. Video sorunsuzca çalışacak ama birileri konuştuğumuzu duyabilir. Sadece arkadaşlarımızla karşılaşırsak konuşabiliriz, o da fısıltıdan ibaret. Ne diyorsun?*

Gayet iyi plan, diye karşılık verdi Thomas.

Kapıyı açtılar, iki yöne de baktılar ve çıktılar.

Her şeyin zamanını ayarladım, dedi Teresa. *Bir sonraki bölgeye geçmek zorunda olduğumuzu söylediğimde karşı çıkmak yok. Yoksa görüntü tekrarları bittiğinde yakalanırız.*

Thomas belli belirsiz bir şekilde başım onaylarcasma salladı ve koşmaya başladılar. Göğsü adeta alev almıştı.

Birkaç dönüş, asansör, birkaç dönüş daha... Her defasında köşelerde duraksayarak koridorlarda gezinen kimsenin olmadığından emin olmak için etrafa göz atıyorlardı.

İlk durakları B Grubu'nun bölgesiydi. Amaçları Rachel ve Aris'le tanışmaktı; onların odalarının kapısında da kendilerindeki gibi plakalar vardı. Ama Teresa, Aris'in kapısını çaldığında içeriden cevap gelmedi. Rachel'ınkini denediler. Ondan da cevap yoktu.

Teresa özel yeteneklerini kullanarak konuştu. *Ya uykuları çok ağır ya kurallara fazlasıyla uyuyorlar ya da bizim gibi dışarı çıkıp kuralları çiğniyorlar.*

Thomas başını onaylarcasma salladı. *Ah, neyse. Gidip Newt ve diğerlerine selam verelim mi?*

Teresa başını onaylarcasına sallayıp koridorlardan ve merdivenlerden ilerlemeye devam ettiği sırada loş ışığa minnettardı. Sonunda A Grubu'na gelmeden önceki son köşeyi de döndüler ve donakaldılar. Thomas nefesini tuttu. Koridorda küçük bir çocuk vardı; en fazla yedi ya da sekiz yaşında olmalıydı ve biraz tıknazdı. Sırtını duvara yaslayarak oturmuş, kollarını dizlerine dolamıştı. Yüzü yaşlarla ıslaktı. Thomas ve Teresa'yı görünce yüzü kireç gibi oldu ve ayağa fırladı.

"Ö-ö-özür dilerim," diye kekeledi. "Lütfen kimseye söylemeyin."

Thomas aralarındaki mesafeyi yavaşça kapadı ve çocuğu rahatlatmak için bir elini omzuna koydu. "Sorun yok, dostum, biz de senin gibiyiz. Endişeleneceğin bir şey yok."

"Adın ne?" diye sordu Teresa. O an tüm planları tehlikedeydi ama çocuk o kadar küçük, o kadar masum ve korkmuş görünüyordu ki...

Yeni bir gözyaşı seline boğulan çocuk, hıçkırıklarının arasından cevap verdi.

"İsmimin Charles olduğunu söylememi istiyorlar."

Thomas başını iki yana salladı. "Ah, bu çok sıkıcı. Sana Chuck diyeceğiz."

23. BÖLÜM

226.05.17 | 02.42

"Yatakhanede mi kalıyorsun?" diye sordu Thomas çocuğa.

"Yatakhane mi? Hayır. Kendi odam var. En azından şimdilik."

Teresa, Thomas'a baktı ve Thomas telepati yoluyla konuşmasına gerek kalmadan onun ne düşündüğünü anladı. Bu çocuğun neden ayrı odası vardı? "Yakında mı?" diye sordu Teresa çocuğa. "Gidip orada konuşabiliriz belki." Tekrar Thomas'a baktı. "Çağırabileceğimiz arkadaşlarımız var. Kendini daha iyi hissetmeni sağlar mı?"

Chuck rahatlamış bir ifadeyle başını onaylarcasına salladı. Muhtemelen bir daha hiç arkadaş edinemeyeceğini düşünmüştü. Dönüp onları odasına götürdü. Thomas masanın yanındaki sandalyeye oturdu; Teresa da Newt, Alby ve Minho'yu almaya gitti. Kamera ayarlarına göre odalarına dönmelerine daha birkaç saatleri vardı.

Chuck yatağına uzandı ve Thomas da sandalyeyi yatağın yanına yaklaştırdı.

"Seni buraya ne zaman getrdiler?" diye sordu Thomas.

"Birkaç hafta oldu. Ailemin haberi olup olmadığını bilmiyorum. Işıl'a yakalanıp yakalanmadıklarını bile bilmiyorum!" Yeniden hıçkırmaya başladığında Thomas ne yapacağını bilmiyordu.

Çocuğun kendini daha iyi hissetmesi için başarısız bir girişimle, "Üzülme," dedi. "Teresa ile ben senelerdir buradayız. Kısmen alışıyorsun. Yeni isim verme konusunda pislik gibi davrandıklarını biliyorum ama sonrasında her şey çok daha iyiye gidiyor. Sana söylenenleri yaptığın sürece."

Chuck pek de yatışmış görünmüyordu. Gözünden birkaç damla daha yaş aktı.

"Bana ne yapacaklar?" diye sordu çocuk, daha fazla yaş akmasını engellemek için burnunu çekerek. "Şimdiye dek neredeyse milyon tane iğne yaptılar."

"Şey, evet. Buna senelerce devam edecekler. Alışacaksın." *Henüz implantlardan haberin olmadığına şükret,* diyecekti ki kendini tuttu. "Ama günler çoğunlukla okulla geçiyor. Derslere gireceksin, bir sürü şey öğreneceksin. Aslında eğlenceli. Ayrıca yeni arkadaşlar edineceksin." Chuck'ın neden A Grubu'yla yatakhanede değil de tek kişilik odada kaldığını bir kez daha merak etti.

Chuck yatağının kenarına oturdu, Thomas'ın kendisine neler anlatacağını merak ederek sorular sormaya başladı.

"Sence biz neden bağışığız? Ailen Işıl'a yakalandı mı? Onların delirdiğini gördün mü? Kardeşin var mı?" Birkaç soru daha sıralayan Chuck, Thomas'ın hiçbirine cevap vermesine fırsat tanımıyordu. Neyse ki kapı açılarak Thomas'ı cevap vermekten kurtardı. İçeri önce Alby, ardından Minho, Newt ve son olarak da Teresa girdi.

"N'aber Tommy?" diye sordu Newt. Yüzünde bu hoş sürprize gerçekten sevindiğini gösteren içten bir ifade vardı. Thomas onu son görüşünün üzerinden tam olarak ne kadar süre geçtiğinden emin değildi. "Sabahın üçü için müthiş görünüyorsun."

"Yeni çocuk kim?" diye sordu Minho.

Alby biraz daha düşünceli davranarak Chuck'ın elini sıktı. "Adın ne? Ben Alby."

"Chuck. Buraya yeni geldim."

Alby başını onaylarcasına salladı. "Güzel. Muhtemelen seni yakında bizim yanımıza, yatakhaneye gönderirler. Eğlenceli olacak, endişelenme. Burası eğlence ve oyunlarla dolu bir yer."

Thomas daha önce hiç böylesine şefkatli yalanlar duymamıştı.

Sonraki birkaç saati sohbet ederek, sık sık kahkahalar atarak ve kimsenin aslında gerçekleşeceğini beklemediği gelecek hayallerinden konuşarak geçirdiler. Ama bir süreliğine de olsa numara yapmak, rahatlamak, gelecekleri *olduğunu* ve istediklerini yapabileceklerini düşünmek güzeldi.

Thomas'ın, arkadaşlarıyla tanıştığından beri geçirdiği en güzel geceydi. O ilk gece hatırladığından çok daha fazla güldü. Aynı zamanda konuşurken –aynı anda konuştukları için çoğu zaman sesleri bastırıldığından, söylediklerini tekrarlamaları gerekiyordu– kendini huzurlu hissediyordu. Chuck'ın buğulu ifadesi ve yaşlarla ıslanmış yüzünde neşeli ve doğum günü partisindeki bir çocuk gibi şaşkın bir ifade belirmişti ve bu, Thomas'ın kendini iyi hissetmesini sağladı.

Bu yeri, İSYAN'ı düşündü. Daha kötü milyonlarca senaryo olabilirdi. Annesinin Işıl'a yenilmesini izlemek, dışarının sert gerçeklikleriyle yüzleşmek zorunda kalmamıştı. Bir Deli'nin elinden ölümü yaşamak zorunda kalmamıştı. Hayatında birçok acı ve dehşeti yaşamaktan kurtarılmıştı.

Peki, bunun bedeli neydi? Can sıkıntısı mı? Birkaç test mi? Çocuklara nasıl davranacağını her zaman bilmeyen birkaç tuhaf yetişkinle uğraşmak mı? Thomas şimdi arkadaşlarıyla oturmuş

şakalaşıyor, gülüyor ve kendini iyi hissediyordu. Bir de tedavi mi? Neden olmasın?

"Tommy?" Onu düşüncelerinden uyandıran Newt'ti. "Beynindeki çarkların döndüğünü hissedebiliyorum." Şakağına hafifçe vurdu. "Paylaşmak ister misin?"

Thomas omuz silkti. "Bilmiyorum. Biz... yani *ben*... İSYAN'ın bizi ailelerimizden çalmakla korkunç bir şey yaptığını düşünüp duruyorum."

"Evet," dedi Alby fakat yüzündeki yarım gülümsemeye bakılırsa muhtemelen Thomas'ın bir sonraki cümlesini bekliyordu.

"Ama bunun doğru olduğundan o kadar da emin değilim."

"Yani İSYAN kötü değil mi?" diye sordu Chuck, meraklanarak. Çocuğun sesi o kadar umutlu çıkmıştı ki Thomas'ın biraz da olsa içi burkuldu.

Thomas arkadaşlarına ve sonra Chuck'a baktı. "Bir keresinde bir adam bize asla unutmayacağımız bir mesaj vermişti," dedi. "'İSYAN iyidir.' Bizim tahmin bile edemeyeceğimiz bir amacımız olabilir. Bence büyük resme bakmayı unutmamamız gerekiyor."

Oldukça derin bir düşünce, dedi Teresa telepati yoluyla. *Seni şirin gösteriyor.*

Hayır, diğerlerinin önünde olmaz! Bağırmak için elinden geleni yaptı ve Teresa'nın hafifçe irkildiğini görünce biraz gururlandı.

"Thomas, dostum," dedi Alby, "bak yine daldın. Aptal gibi boşluğa bakıyorsun."

Aklında o kadar çok şey vardı ki cümlelere dökmekte zorlanıyordu. "Bence olaylara bütün olarak bakmalıyız. Güvendeyiz, sıcaktayız, karnımız tok. Hava koşullarından ve Delilerden korunuyoruz."

"Sanki tatildeymişiz gibi anlatıyorsun," diye homurdandı Newt.

"Çok daha kötüsü de olabilirdi," diye itiraz etti Thomas. "İnsan ırkını kurtarmalarına yardım ettiğimiz gerçeğini saymıyorum bile."

"Yani seni, Newt," diye ekledi Alby. "Bir gün yanımda delirdiğini izlemek istemiyorum."

Bu, Newt'i kendine getirdi. Teresa bile üzgün görünüyordu. Thomas zorlu süreçleri hakkında olumlu konuşmaya çalışmasına rağmen herkesin keyfini kaçırmıştı.

Thomas bir süredir sessiz olan Minho'ya baktı. Köşede, sırtını duvara yaslayıp oturmuş, yere bakıyordu. Thomas'ın bakışlarını yakalayınca ayağa kalktı.

"İSYAN'la ilgili istediğiniz kadar hayal kurun," dedi. "Bunun iyi bir amaç uğruna olduğunu, bize iyi davrandıklarını istediğiniz kadar söyleyin. Ben bunları yemiyorum. Görünüşe bakılırsa artık sadece ben..." Cümlenin ortasında durup başım iki yana salladı. "Ben odaya gidiyorum. Görüşürüz."

Diğerleri kendilerine gelemeden Minho gidip kapıyı açmıştı bile.

Çocuk odadan çıkmadan önce Alby konuşmayı başardı.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu.

Minho'nun onlara arkası dönüktü ve cevap verirken başını bile çevirme ihtiyacı hissetmedi.

"Thomas ve Teresa'yla tanışmadan önce kaçma planları yapardık," dedi. "Ben bunu düşünmeyi hiç bırakmadım. Ya da planlamayı. Burada kendi isteğimizle kalmalıyız, onların isteğiyle değil. Bize tutsak muamelesi yapılmamalı. Hazır olduğum zaman umarım siz de benimle gelirsiniz."

Bunu söyledikten sonra odadan çıktı ve kapıyı kapadı.

24. BÖLÜM

226.11.12 | 11.21

Sonraki altı ay boyunca Thomas, Minho'nun büyük kaçış planıyla ilgili hiçbir şey duymadı. Bu süre zarfında hayat heyecanlı ve eğlenceli bir hal almıştı. Neredeyse haftada bir gün Teresa güvenlik kameralarında hünerlerini sergiliyor ve içlerinden birinin odasında ya da genellikle diğer her yerin altındaki eski malzeme odasında buluşuyorlardı.

Hep aynı gruptu: Alby, Minho, Newt, Thomas, Teresa. Bazen de küçük Chuck. Çocuk onların yeni favorisi olmuştu. Şaşkın, masum ve saftı. Tüm şakalarını ciddiye alıyordu. Kaybettikleri ya da Thomas'ın hiç sahip olmadığı kardeşlerinin yerini almıştı adeta.

Bazen gizlice çaldıkları yemekleri getiriyorlar ve konuşup gülüşürken yiyorlardı. Bu şekilde geçen birkaç ayın sonunda hepsi de hissettikleri o korkuyu büyük ölçüde unutmuşlardı: Randall'a ya da Ramirez'e yakalanma korkusu. Deli çukuruna gönderilme korkusu. Belki bu defa onları koruyacak parmaklıklar da olmazdı.

Korkmayı unutmuşlardı ve kendilerini güvende hissediyorlardı. Hayatlarının en güzel günleriydi.

Tamam, dedi Teresa, Thomas'ın zihninde. *Tavanın tam ortasında kırmızı ışık yanıp söndüğünü gördüğünde bana haber ver.*

Anlaşıldı, diye karşılık verdi Thomas.

Şunu söylemeyi keser misin lütfen?

Thomas kahkahasını tuttu. Çevresi inşaat ekibinin çelik ve fiberglas iskeletlerin etrafına inşa ettiği devasa taş duvarlarla sarılıydı. Labirentin yarısından fazlası tamamlanmıştı ve muazzam görünmeye başlamıştı. Teresa'mn sinyalini beklerken bittiğinde nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştı; özellikle de burada kullanılan optik-illüzyon sistemiyle. Bu teknolojinin yanı sıra bir de deneklerin beyin implantları her şeyin olduğundan üç kat uzun, geniş ve büyük görünmesini sağlayacaktı. Üstelik şimdiden yeterince *büyüktü*.

O ve Teresa yapım aşamasına yardım etmelerine rağmen İSYAN yöneticileri labirent hazır olduğunda tam olarak nasıl çalışacağıyla ilgili pek bilgi vermiyorlardı. Thomas *Değişken* kelimesini çok sık duyuyordu ve psikiyatrların yıllardır bu yok etme noktası deneylerini planladıklarını biliyordu.

Biraz şiddet olacağını da biliyordu. Thomas ve Teresa aptal değildi ve üzerinde çalıştıkları proje hakkında daha fazla bilgi edinmek için bulabildikleri her fırsatı kullanıyorlardı. Bir keresinde başlangıç niteliğindeki Değişkenlerle ilgili bir liste bulmuşlardı. *Zoraki acı, saldırı* ve *rahatlatıcı şeylerin elenmesi* gibi kelimeler yazılıydı. Bunlara ek olarak çoğu zaman anlamadıkları bilimsel birtakım yazılar vardı.

Fakat programın biraz gerisinde olmalarına rağmen aşama kaydediyorlardı. Bir gün, belki yoğun araştırma ve testlerle geçen birkaç senenin sonunda İSYAN, tedaviyi bulmuş olacaktı. Ve

Thomas bunun büyük bir parçası olduğunu söyleyebilecekti. Bunu kendi kendine çok sık söylemeye başlamıştı. Kolaydı ve kendini iyi hissetmesini sağlıyordu.

Gerçekten hâlâ görmedin mi? diye sordu Teresa, kelimelerini öfkeyle vurgulayarak.

Ah! Pardon. Son zamanlarda sürekli kendi düşüncelerine dalıyordu. *Evet, evet, burada neredeyse tam üstümde parlak kırmızı bir nokta.*

Neredeyse mi? Yoksa tam olarak doğru yerde mi?

Şey... Aslında birkaç metre kenarda olabilir. Bir de şey, yaklaşık bir düzine kadarı bulanık ve dağınık. Üzgünüm.

Bir tane olmalıydı. Tam ortada, bir tane kırmızı nokta.

Tom, diğer projeye geçmemiz için bunu doğru yapmamız gerekiyor. Ve ben bundan çok sıkıldım.

Bir de bana sor. Yukarıdaki tüm bu hatalara bakmaktan boynum ağrıyor.

Teresa onu duymazdan geldi; Thomas'ın imalı cümlelerine verebileceği en iyi karşılığın bu olduğunu öğrenmişti.

Bir kere daha deneyeyim, dedi.

En az iki haftadır bu iş üzerinde çalışıyorlar, uğraşıyorlar ve başarısız oluyorlardı. Bayan McVoy onları Gökyüzü Projesi'ne atamıştı ve görevleri gökyüzünün aşağıdan bakanlar için normal görülmesini programlamak ve ayarlamaktı. Mavi gökyüzü, gece gökyüzü, yıldızlar, güneşin hareketleri, her şey... Thomas tüm ihtişamıyla sonucu görmek için sabırsızlanıyordu.

Fakat öncelikle Teresa'yla dengeyi ayarlamaları gerekiyordu. Thomas İSYAN'm, onlara "resmi" olarak açıklamadan ve nasıl kullanacaklarını "öğretmeden" önce telepati yoluyla iletişim kurduklarını bildiğinden şüpheleniyordu ama kimse bir şey söylememişti. Bu yetenekte uzmanlaşmalarının İSYAN'm işine yarayacağına karar

vermişti çünkü anında iletişim kurabilmeleri oldukça fazla olan bu tür projelerde çalışmaları için onları ideal kılıyordu.

Teresa labirentin engin iç alanındaki binlerce farklı kaynaktan tek bir kırmızı ışık yaratmaya çalışıyordu ve Thomas belirlenen yerde tek bir nokta oluştuğunu görünceye dek teknisyenler projektör yazılımında ilerleyemiyorlardı.

Yarım saat sonra Teresa bir daha denedi. Bu defa yalnızca altı tane kırmızı nokta vardı ve en büyükleri merkezden sadece bir ya da iki metre uzaktaydı. Çok yaklaşmışlardı.

Bu işi yarın tamamlayalım, dedi Thomas, denemeden sonra. *Bu gece çocuklarla buluşmadan önce biraz uyumam lazım.*

Anlaştık.

Sesli dile getirilmeyen tek bir kelimeydi ama yine de Teresa'nın bitkin olduğu anlaşılıyordu.

Gece bir sularında malzeme odasında toplandılar. Thomas üç ya da dört saat uyumuştu ama Minho boğazını yakan bir sıvı karışımını elden ele gezdirirken hâlâ uykuluydu. Alby devasa bir paket cips getirmişti; kimse nereden çaldığını bilmiyordu ve sorma girişiminde bulunmamıştı. Tuzlu, çıtır çıtır yiyeceğin bir ısırığı bile böylesine geç saatte fazlasıyla etkiliydi. Chuck payına düşenden çok daha fazlasını yedi.

Oturup yiyeceklerini yemelerinin üzerinden on dakika geçmemişti ki Minho, "Bu gece yeni biri gelecek," dedi.

Thomas'ın ısırılmayı bekleyen baştan çıkarıcı cipsi ağzına götürdüğü eli havada donakaldı. Teresa öne eğildi. Newt kaşlarını kaldırdı. Alby yalnızca, "Ne?" dedi. Chuck bir saniye bile durakşamadı. Işıl'ın tedavisi buna bağlıymışçasına yemeye devam etti.

Duyurusunun ne kadar beklenmedik olduğunu fark eden Minho ayağa kalkıp çok önemli bir şey değil dercesine elini sal-

ladı. "Endişelenecek bir şey yok, çocuklar. Yeterince iyi bir çocuk." Başka bir şey demedi ama gözleri, söyleyecek çok daha fazla şeyi olduğunu gösteriyordu.

"Yeterince iyi mi?" diye tekrarladı Teresa. "Yeni birine güvenme kriterimiz bu mu artık?"

Minho'nun saniyeler önceki kasıntılı, kendinden emin havası aniden kayboldu. "Adı Gally ve o... şey... Size bahsettiğim planı hatırlıyor musunuz? Kaçış planım?"

Thomas bu sözler üzerine moralinin çöktüğünü hissetti. Minho'nun o sözlerinin anlık olduğunu ve sonsuza dek unutulduğunu düşünmüştü; *ummuştu*.

"Evet, hatırlıyoruz," dedi Alby. "Aynı zamanda Deli çukurunu, yataklarımızı, burada yediğimiz yemekleri ve bizi dünya dedikleri tımarhaneden koruyan duvarları da hatırlıyoruz. Ne demeye çalışıyorsun?"

"Gally bana yardım edecek," diye cevapladı Minho süklüm püklüm bir ifadeyle odaya göz gezdirerek. "Her an burada olabilir."

Mükemmel bir zamanlamayla, Minho cümlesini bitirir bitirmez kapı çaldı.

25. BÖLÜM

226.11.12 | 01.34

Gally odaya adımını attığı anda Thomas ona acıdı. Çocuğun göze çarpan bir özelliği yoktu; siyah saçlı, uzun boylu, zayıf ve solgundu. Birkaç dişi çarpıktı ama bu çok da garip bir durum değildi. Thomas da dişçiye gittiğini hiç hatırlamıyordu.

Yine de Gally bir şekilde... acınası görünüyordu. Belki de sorun gözleriydi. Gözlerine baktığınızda içinde bir şeylerin uzun zaman önce koptuğunu anlayabiliyordunuz.

"Millet, Gally'yle tanışın," dedi Minho. "Gally, milletle tanış. Bazılarınız onu tanıyorsunuz ya da en azından görmüşsünüzdür. Gayet iyi geçineceğimizden eminim."

"Güzel," dedi Newt.

Gally hepsine yeterince kibar bir şekilde başıyla selam verdi ve içten bir şekilde gülümsemeye çalıştı. Thomas ve diğerleri de aynı şekilde karşılık vermek için ellerinden geleni yaptılar.

Uzun, tuhaf bir sessizliğin ardından Alby tam da Thomas'ın merak ettiği şeyi sordu.

"Peki, Gally'nin bu aptalca kaçış planında nasıl bir yardımı dokunacak?"

Minho, "O anlatsın," diye karşılık verdi ve yeni çocuğun sırtına hafifçe vurdu.

Gally boğazını temizledi. "Ben birkaç kişiyle birlikte dışarıda çalışıyorum. Daha çok çevre düzeni yapıyoruz; otları kesmek, arada fırtına çıktığında kar küremek, çalıları ve çiçekleri yetiştirmek. Ama elektrikle alakalı işler, bakım falan da yapıyorum. Üçümüz Chase diye bir adamın emrinde çalışıyoruz."

"Peki, bu nasıl yardımcı olacak?" diye üsteleyen Alby, kaçış planıyla ilgili ne düşündüğünü açıkça belli etti. "Minho'yu el arabasıyla ormana mı atacaksın?"

Newt güldü ama sonra ne yaptığını fark ederek, "Pardon," diye mırıldandı.

Gally gücenmek yerine güldü. "El arabasıyla atılacak biri varsa o da benim. Minho bana borçlu."

"Neden?" diye sordu Teresa.

Minho cevap verdi. "Çünkü bunun işe yaramasının tek yolu Gally."

Herkes açıklama bekleyerek Gally'ye baktı. Chuck dışında herkes... Çocuk yerde uyuyakalmıştı ve yastığı gibi kirli bir paspası andırıyordu.

"Öncelikle şunu söyleyeyim; Chase İSYAN'ın en zeki çalışanlarından değil." Thomas, Gally'nin konuşurken yere bakmasını nasıl yorumlayacağını bilemedi. "Haftalardır küçük birtakım şeyler ayarlıyorum, İSYAN'ın güvenlik önlemlerini aşmamıza yardım edecek şeyler. Gerçek şu ki İSYAN bizim bir şey yapmamızı önlemek için Deli tehdidine ve dünyanın içinde bulunduğu duruma güveniyor. İSYAN'a *girmek*, çıkmaktan daha zor."

"Peki, Alaska yabanlarına çıkınca ne yapmayı planlıyorsunuz?" diye sordu Teresa. "Araba kiralayıp Juneau'da güzel bir ev mi tutacaksınız?"

"Tanrım, siz cidden iğnelemekten hoşlanıyorsunuz," dedi Gally. "Sizce ben aptal mıyım? Sırf sizin gibi kaçıp temizlik malzemeleriyle parti yapmıyorum diye mi?"

"Gally, sakin ol," diye uyardı Minho.

Gally kollarını kaldırdı. "Büyümesi gereken onlar!"

"Hey!" diye bağırdı Alby. "Buraya gelip kendini beğenmiş tavırlara girme. Seni biz davet etmedik."

"Bu kadar. Ben yokum," dedi Gally kapıya doğru yürürken. Minho onun önüne atlayıp bir elini göğsüne koyunca Gally durdu.

Minho etrafına bakındı. "Hadi ama çocuklar. Biraz olumlu bakar mısınız? Tetiği çekmek için neden aylarca bekledim sanıyorsunuz? Çünkü sabırlıyım ve aptal *değilim*. Gally, Kanada'daki kuzeniyle iletişim kurmanın bir yolunu buldu; sınıra yakın bir bölgede yaşıyor. Chase'in verici kodlarını kullandı. Ormanın birkaç kilometre içinde bizi bekleyen birileri olacak; çoktan hazırlar."

Thomas duyduklarına inanamıyordu. Minho ciddiydi. Dünyanın geri kalanından çok daha iyi durumda olmalarına rağmen dışarıya çıkmak istiyordu.

"Neden?" diye sordu. Bu tek kelime herkesin dikkatini çekti. "Bize sadece *nedenini* söyle, Minho. Aptal olmadığını biliyoruz ve Gally'nin de aptal olmadığına eminim. Ama neden buradan gitmek istiyorsunuz?"

"Çünkü tutsağız," diye cevapladı Minho. "Çünkü burada kendi isteğimiz dışında tutuluyoruz. Bunlar benim için yeterli sebepler."

Teresa, "Ama dışarıda, burada olduğumuzun yarısı kadar bile rahat olmayacaksınız!" diye neredeyse bağırdı. "Ayrıca dünyaya yardım etme fırsatına nasıl arkanızı dönebilirsiniz?"

Tanıştıklarından beri Minho ilk defa sanki onları o kadar da sevmiyormuş gibi baktı.

"Sanırım dünya görüşlerimiz farklı," dedi. "Anlamıyorsanız anlamıyorsunuzdur. Kimse önce bana sormadan özgürlüğümü elimden alamaz."

"Kötü bir başlangıç yaptığımız için üzgünüm," diye araya girdi Gally. "Sanırım burada olduğum için gerginim. Ama sizi temin ederim ki başarabiliriz." Gruba bakıp, "Bizimle gelen var mı?" diye ekledi.

Sözleri ölüm sessizliğiyle karşılık buldu.

Newt sessizliği bozarak, "Ne zaman?" diye sordu.

Minho ve Gally aynı anda cevap erdi.

"Yarın gece."

26. BÖLÜM

226.11.14 | 03.17

Şafak sökmeden Thomas'ı almaya geldiler.

Randall, Dr. Leavitt ve Ramirez. Üç silahşorlar. Thomas uyku sersemiyken bile üçünün bir arada olmasının kötü bir anlama geldiğini biliyordu. Ya da kötü bir şey olmak üzereydi. Onu sarsarak uyandırdıktan birkaç saniye sonra ayakları yerdeydi.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Neler olduğunu bildiğini düşünüyorum," dedi Randall. Gecenin sessizliğinde sesi sert ve yüksek çıktı. "Bu yüzden de bizimle geliyorsun. Hemen şimdi. Yardımına ihtiyacımız var."

Thomas bir soru daha soracaktı ki Dr. Leavitt anında sözünü kesti.

"Hadi, Thomas. Her şey yoluna girecek. Sadece sana söyleneni yap."

"Çabuk ol," diye ekledi Ramirez. Thomas güvenlik şefinin konuştuğunu ilk defa duydu.

• • •

Üç adam Thomas'ı götürürken çoğu zaman koridorda dönüşlerde ya da asansörden inerken gerek olmamasına rağmen çocuğun kolundan tutuyorlardı. Kaba davranmıyorlardı ama aceleleri olduğu aşikârdı.

Yüksek güvenlik önlemli bir kapıya ulaştıklarında Ramirez cam panele parmağını bastı ve ismini söyledi. Kapı açıldı. Randall içeri girmesi için Thomas'ı hafifçe dürttü.

Thomas birtakım cevaplar istiyordu ama sözlerini dinleyip sessiz kalmaya karar verdi. Randall Deli çukurundaki geceye göre daha kibar davranıyordu ve Thomas onu henüz geçmek istemediği sınırın ötesine sürüklemek istemiyordu.

Thomas girdiği odaya bakındı. Burayı daha önce görmemişti; güvenlik için kontrol merkezine benziyordu. Revirden yatakhanelere, labirentin inşasına kadar her yeri gösteren ekranlarla dolu büyük bir duvar vardı. Tuhaf bir şekilde labirentin videoları sanki kameralar oldukça kızgın kedilerin sırtlarına bağlanmış gibi hareketliydi. Odanın ortasında daha fazla ekranın ve arkasında da birkaç sandalyenin olduğu teçhizatlarla dolu, ekranlara dönük bir kısım vardı. Orada oturan iki korumanın da bakışları duvarın sağ tarafındaki bir ekrana kilitlenmişti.

Thomas yakından baktı ve morali bozuldu. Küçük bir odada sandalyeye bağlanmış –ipler derisine batıyordu–, yüzünde kan ve yaralar olan Minho'yu gösteriyordu. Tavrından ödün vermeden doğruca kameraya bakıyordu, yüzündeki kararlı ifade Thomas'ı biraz gururlandırdı. Ve biraz da utandırdı. Minho'nun kaçmasını istememişti ve bunu gerçekten deneyeceğinden şüpheliydi.

"Bunu söylemek beni üzüyor," dedi Randall, "ama arkadaşın en son dışarı çıkma teşebbüsünden dersini almamış gibi görünüyor.

Sanırım ona karşı hafif davranmışız, hepinize karşı. Artık sertleşmekten başka çaremiz yok, sence de öyle değil mi?"

Thomas, Minho'ya baktı. Minho da Thomas'a. Kamera çift yönlü olabilir miydi? Thomas aniden kendine geldi.

"Sessiz kalmak şu an pek de akıllıca bir seçim olmaz," dedi Dr. Leavitt. "Otur. Konuşacağız. Minho ve Gally gibi insanları –bize yardım etmekten daha üstün olduğunu düşünen insanları– idare etmek gerekiyor. Senin de izleyerek bir şeyler öğreneceğini umuyoruz."

Ramirez bir elini Thomas'ın omzuna koydu ve iki koruma arasına oturttu.

"Çıkabilirsin," dedi Randall.

Thomas bir saniyeliğine Randall'ın kendisini kastettiğini sandı ki onu oturttukları için bu fazlasıyla tuhaf kaçardı. Fakat korumalar ayağa kalkıp odadan çıkınca yanıldığını hemen anladı.

Ramirez, Thomas'ın solundaki, Dr. Leavitt de sağındaki sandalyeye oturdu. Randall kontrol düğmeleri ile ekranların arasındaki boşlukta durdu ve ders anlatacakmış gibi ellerini arkasında birleştirdi.

"Thomas," diye başladı, "dürüst olalım. Geceleri arkadaşlarınla buluşmalarınızı izlediğimizi biliyordun, değil mi? Küçük olabilirsin ama bizi atlattığını düşünmeyecek kadar akıllısın."

Thomas ağzını açtı ve kapadı. Onları zekâlarıyla alt ettiklerini ummuştu en azından. Toplanmalarına neden izin verdiklerini bilmiyordu ama düşününce bunun yalnızca bir umuttan ibaret olduğunu fark etti. Başını onaylarcasına salladı.

Randall ellerini kontrol düğmelerinin olduğu kısmın kenarına koydu ve Thomas'a yaklaştı. "Dinle," dedi. "Minho'nun hatası yüzünden seni cezalandıracak değiliz. Zaten senin onu vazgeçirmeye çalıştığını da izledik. Ama bu olaydan çıkarılacak çok önemli dersler var ve biz de bu durumdan istifade edeceğiz."

Thomas adamın artık sadede gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

"Bizimle birlikte oturup Minho'ya dersini nasıl vereceğimizi izleyeceksin. Açık söylemek gerekirse şahitlere ihtiyacımız var. Bu olayın duyulması gerekiyor. Bir daha böyle bir şey olmasına izin veremeyiz. Deneklerimiz, hareketlerinin sonuçları olduğunu bilmeliler."

"Ona ne yapacaksınız?" diye bağıran Thomas arkadaşı için gerçekten korkuyordu.

Randall bu ani yüksek ses üzerine irkildi, ardından Thomas'ın sorusunu duymamışçasına devam etti. "Bu sona erdikten sonra Teresa'yı getirip ona da göstereceğiz. Aynısı B Grubu'nun kontrol odasındaki Aris ile Rachel için de geçerli. Ama hepinizin bu sırada yalnız olmasını istedik, tamamen kendi tepkileriniz olmalı, arkadaşlarınızdan etkilenmeyeceksiniz."

"Bu başka bir açıdan da büyük bir adım," diye ekledi Dr. Leavitt. "Labirent Deneyleri şu anki hızımıza göre sadece bir ya da iki sene içinde başlayacak. Peki ya bu?" Odayı işaret etti. "Bu, ilk denek grubunu labirente gönderdiğimizde sıkça göreceğin bir şey. Bu yüzden bu ufak egzersizi pratik gibi düşün. Tamam mı?"

Thomas sessiz kaldı. Bazen oldukça küçümser bir ifade takınabiliyorlardı.

"Thomas? Tamam mı?" diye tekrarladı Leavitt.

Thomas öylesine güçlü bir öfke hissediyordu ki zar zor kontrol altında tutabiliyordu; tıpkı oksijene aç bir yangın gibiydi. Nasıl olduğunu anlamasa da bir şekilde içinde tutmayı başardı.

"Tamam," diye mırıldandı.

Randall, Minho'nun göründüğü ekrandan başka bir ekranı işaret etti. Bu yeni ekranda Thomas oval bir tür konteynır gördü. Bir yanında bir bağlantı yeri uzanıyordu, diğer tarafında ise menteşeler vardı. Oldukça şişman ve iri bir uzaylının tabutu gibi görünüyordu.

Thomas, "Bu nedir?" diye sorarak tam da tuzaklarına düşmüş oldu. Sık sık merakına yeniliyordu.

"Bunlar kapsül," diye cevapladı Randall. "Ordunun tasarlamamıza yardım ettiği biyomekanik yaratıkların kapsülü. Şu an onlara Izdırap Verenler diyoruz. Hâlâ gelişimlerinin ilk aşamasındalar ama son aşamada çok büyük ilerleme kaydedildi. Sanırım birkaç değişiklikle mükemmel labirent canavarını yaratmış olacağız."

Thomas bu basit açıklama karşısında o kadar afallamıştı ki suratında beliren saçma ifadeyi tahmin edebiliyordu. Ağzını kapadı ve kendini birkaç defa göz kırpmaya zorladı.

"Bunu beklemiyor muydun?" diye sordu Randall.

"Ben... Ben... Beklemek mi?" Ne diyeceğini bilemiyordu. "Siz neden bahsediyorsunuz? Biyomekanik yaratıklar mı? Labirentte canavarlar mı? Bir de onlara ne diyorsunuz? Izdırap Verenler?"

Ramirez konuştu. "Tüm ayrıntıları çok yakın zamanda öğreneceksin. Dürüst olmam gerekirse bunları bir süre daha sizinle paylaşmayı planlamıyorduk ama bu fırsat çıkınca... bu canlı silahların geliştirme sürecini yöneten komiteden biri olarak şunu söyleyebilirim ki onlar her bakımdan bir başarı."

"Kısacası," diye ekledi Randall, "bağışıkların beyinlerinin Işıl'ı kapmalarına rağmen nasıl çalıştıklarını anlamak için onları insanlara özgü her türlü his ve beyin faaliyetiyle uyarabilmemiz gerekiyor. Labirent Deneyleri'ne başladığımız zaman bu yaratıkların önemli yardımı dokunacak. Psikiyatrların raporlarını görmelisin. Oldukça ilgi çekici."

Thomas üzerinden karanlık bir gölge geçmiş gibi hissetti. Havadan yaşamı ve ciğerlerinden de havayı emen bir şey. Bu adamların kendisine söylediği her şey, her geçen dakika daha kötü hissettiriyordu.

"Hadi başlayalım," dedi Randall. Uzanıp bir düğmeye bastı. "Hadi Alice. Kapsülü aç."

Thomas oval kapsülün kenarındaki bağlantı yerinin açılmasını izledi. Açıklıktan sızan buhar kapsülün net görülmesini engelliyordu. Ekranda görülen oda girdap gibi dönen sisle doldu. Thomas, Minho'yu gösteren ekrana hızlıca bir göz attı ve gerçekleşmek üzere olan şeyin asıl dehşeti ortaya çıktı. Minho sonunda bakışlarını kameradan çekmiş, gergince sağ tarafına bakıyordu. Sis, ekranın o tarafından yerde süzülüyordu.

Thomas ayağa kalktı. Bedeni buz gibi olmuştu.

Minho açılan kapsülle aynı odadaydı.

27. BÖLÜM

226.11.14 | 05.52

"Durun!" diye bağırdı Thomas. "O... şeyi durdurun!" Hayal gücü deli gibi işliyor, ortaya çıkmak üzere olan korkunç şeyi zihninde canlandırmaya çalışıyordu. "Demek istediğinizi anladım, tamam mı?"

Ramirez, Thomas'ın arkasından, "Otur!" diye bağırdı ve çocuğun iki omzunu kavrayarak onu yeniden yerine oturttu. Thomas onun ne zaman yerinden kalktığını bilmiyordu.

Randall sisle dolu ekrandan başını çevirdi.

"Tehditlerimizi uygulamazsak bu deneyde nasıl kontrol sahibi olabiliriz?" dedi. "İnsanların kaçmalarına –ya da bunu denemelerine– müsaade edersek diğer denekler ne düşünür? Minho kararını verdi. Bundan sonra işler olması gerektiği şekilde ilerlemek zorunda."

"Lütfen," diye fısıldadı Thomas. Mücadele etme arzusunun tükendiğini hissediyordu. Minho'nun –sert, umursamaz, her zaman esprili Minho'nun– yüzünde öyle bir dehşet ifadesi vardı ki Thomas daha fazla izlemeye katlanamayacaktı. Dikkatini kapsüle çevirdi.

Sis, konteynırın yerde duran iki yarısının görülmesine yetecek kadar dağılmıştı. Bir şey kapsülden çıkmaya başlarken Thomas sessizce izledi.

Her ne bekliyse, sonra gördüğü şeyi asla hayal edemezdi. Şeklini tarif etmesi imkânsızdı; yaratık ıslaktı ve parlıyordu, yüzeyinde yer yer saç öbekleri vardı. Ama metal de vardı; titrek kütleden çelik uzantılar ve keskin levhalar çıkıyordu. Thomas iğrenç yaratığın kendini konteynırın kenarından iterek yere düşmesini ve küçük bir inek boyutlarındaki sümüklüböceği andıran vücudunun ortaya çıkmasını izledi.

İğrenç yaratığı izlerken ürperdi. Yeniden Minho'ya bakınca çocuğun bağlı olduğu sandalyede kıvrandığını, sessiz çığlıklar attığını gördü. Sis onu da kaplamıştı. Geri planda süzülüyor, tavana doğru dağılıyordu.

Thomas kendini kaybetti.

Ayağa kalkıp, "Durdurun şunu!" diye bağırdı. Ramirez onu anında yerine oturttu. "Bunu yapamazsınız!"

Randall omzunun üzerinden baktı –dikkatlice Minho'yu izliyordu– ve Thomas'a bitkince baktı.

"Başka seçeneğimiz yok," dedi yalnızca.

Teresa! diye bağırdı zihninde. *Bir şeyler yapmak zorundasın! Minho'yu bir sandalyeye bağlamışlar ve... bir... şey... bir* canavar *ona saldırmak üzere!*

Zihnindeki kelimeleri bu kez daha farklı hissetti, boştu. Sanki görünmez bir bariyer çekilmişti ve söylediği her söz ona geri dönüyordu.

Tabii ki, diye düşündü. *İSYAN tabii ki bunu kapayabiliyor. İstedikleri her şeyi yapabilirler.*

Minho debelenip bağırmaya devam etti. Sandalyesini hareket ettirip Izdırap Veren'e en uzak duvara kadar kaydırmayı başardı.

Ekranın sol tarafında bir şey görüntüye girdi, bir kütle sivri uçlarını yerde sürükleyerek ilerledi. Minho'ya çarpacakken durdu. Metal uçlar yaratığın derisine geri çekildi ve yaratık yassılaştı.

Thomas artık çaresizdi; birkaç arkadaşından biri ciddi bir tehlikenin eşiğindeydi, hatta muhtemelen ölümün.

"Randall!" diye yalvardı. "Beni dinle! Lütfen şu şeyi durdur. Durdur! Beni dinle! Konuşmama izin ver ve sonra fikrini değiştirmezsen yeniden başlatabilirsin. *Lütfen.*"

Yaratığın vücudunun bir kısmı yükselmeye başladı ve sivri uçların olduğu yerden birkaç tane uzun metal çıktı. Birbirlerine bağlılardı ve ölümcül nesnelerle kaplılardı; bıçaklar, testereler, açılıp kapanan pençeler. Silahlar çok yavaş bir şekilde Minho'nun bedenine doğru uzanırken Thomas neredeyse ağlayacaktı.

Daha sakin bir tavır takınmaya karar verdi. Derin nefes aldı. "Randall, lütfen. Minho bunun için fazla değerli. O şeyi durdurmazsanız size daha fazla yardım etmeyeceğim. Hiçbir konuda. Bana ne yapacağınız umurumda değil."

Yaratık arka ayakları üzerinde yükseldi ve şimdi Minho'nun başından birkaç metre yukarıda duruyordu. Derisinden çıkan metal kollar Minho'nun etrafını sarmış, onu çevreliyor, yaslandığı duvara sıkıştırıyordu.

"Randall," dedi Thomas sakin kalmak için mücadele vererek. "Dr. Paige'i getirin. Psikiyatrları. Şansölyeyi. Hepsini getirin! Bana ihtiyaçları var. Minho'ya da ihtiyaçları var. Deneyinize yardım etmek için fazlasıyla potansiyele sahip, onu burada harcayamazsınız."

Yaratık testereli uzantısını kaldırdı, bıçak dönmeye başladı ve Minho'nun alnına yaklaştı. Minho başını duvara yaslamıştı bile. Thomas arkadaşının suratının saf korkuyla kasılmasını izledi.

"Son şansınız!" diye bağırdı Thomas. "Eğer o ölürse ben de..."

Randall arama düğmesine basınca Thomas bir anda durdu.

Adamı biraz daha uzatırsa çok geç olacakmış gibi biraz aceleyle, "Durdur," diye emir verdi.

Yaratık donakaldı. Thomas titreyerek nefesini bıraktı. Tekrar koltuğuna çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. Ağlamamak için tüm iradesini kullanması gerekti.

"Lütfen ona bak," dedi Randall sessizce. "Ekrana bak."

Thomas başını kaldırıp Minho'nun ekranına odaklandı.

"Görüyor musun?" diye sordu Randall. O da Minho'yu izliyordu. Yaratık adeta battaniye gibi çocuğun üzerini sarmıştı. "Çok az kaldığını, gelmiş geçmiş en iyi askeri neredeyse tamamladığımızı söylememiş miydim?"

Thomas ölümden gerçek anlamda birkaç santim uzaktaki arkadaşı ve gerçeklikle bağlantısını koparmış gibi görünen –tabii en başından beri böyle değilse– adamdan başka bir şey görmüyordu.

"Sanırım bunu söylememe gerek yok," diye devam eden Randall'ın sesinde hâlâ şaşkınlık tınısı vardı. "Bugün burada gördüklerini asla unutmaman gerekiyor. Bu yaratıkların gücünü ve yarattıkları tehlikeyi anlaman gerekiyor. Senin empatinin örneği yapbozumuzun en büyük parçalarından biri olabilir."

Thomas adamın sözlerine odaklanmakta güçlük çekiyordu. Tek yapabildiği Minho'ya ve terle kaplı yüzüne bakmaktı. Bıçak olduğu yerde durmasına rağmen hâlâ aynı hızda dönmeye devam ediyordu. Thomas nefes almakta güçlük çekiyordu; Minho'nun hayatının Randall'ın tek bir sözüne bağlı olduğunu biliyordu.

Adam sihirli düğmeye yeniden basarak, "Tamam, geri çekin," dedi.

Saniyeler sonra Izdırap Veren'in metal kolları geri çekildi, Minho'dan uzaklaştı ve nemli, yağlı vücuduna girdi. Yaratık kalın bir et parçasına dönüştükten sonra yuvarlanarak top halini aldı, taşıma uçları çıktı; sonunda kendini kaldırdı ve yuvarlanarak ek-

randaki görüntüden çıktı. Thomas dikkatini diğer ekrana verdi ve yaratık orada göründü. Kapsüle ulaşana dek dönmeye devam etti, uçlarını geri çekti ve sürünerek içeri girdi. Yaratık evinde henüz gözden kaybolmadan kapsülün kapağı kapanmaya başlamıştı bile. Birkaç saniye ve birkaç buhar sızıntısının ardından kapsül kapandı.

Thomas arkadaşının isyankâr tavrının geri dönmüş olmasını umarak Minho'ya tekrar baktı.

Fakat bu kez öyle değildi.

Minho'nun başı eğikti ve vücudu hıçkırıklarıyla sarsılıyordu. Thomas üzgünce başını eğdi. Az önce izlediklerini anlamaya çalışıyordu.

"Hadi seni odana götürelim," dedi Randall. "Az önce gördüklerine şahit olacak üç denek daha var. Yerinde olsam bugün öğrendiklerinin önemini bir yere yazardım."

Thomas bir şeyi kaçırmıştı. "Bir dakika... ne?"

Randall onu duymazdan geldi. "Izdırap Veren'in Minho'yu öldürmesini bırak, ona zarar vermesine bile izin vermezdik, bunun farkındasın değil mi? Sadece önemli bir ders almam istedik: kurallara uyulmak zorunda. Dışarı çıkmak, hatta İSYAN bölgesini terk etmek... Artık sonuçları biliyorsun."

"Ama..." Thomas o kadar sarsılmıştı ki sormak istediği soruyu kelimelere dökemiyordu.

Dr. Leavitt konuştu. "Bugünkü tepkin hakkında endişelenme Thomas. Beklediğimize oldukça yakındı ve arkadaşını kurtarmak için gösterdiğin tutku da dikkatimizden kaçmadı. Sana şunu söyleyeyim, psikiyatrlar yarın bununla iyi vakit geçirecekler. Analiz edilecek bir sürü veri var."

Thomas sonunda adamın ne dediğini anladı. "Bunu üç kişiye daha göstereceğinizi söylerken neyi kastediyordunuz?" Önündeki, kontrol masasındaki, tavandaki ekranları gösterdi. "Bunun bir

kaydını kastettiniz, değil mi?" Sonraki yarım saniye sonsuzluk gibi geldi. *Lütfen, lütfen, lütfen,* diye düşündü. *Lütfen öyle olduğunu, bunu kaydettiğinizi söyleyin.*

"Üzgünüm ama cevabım hayır," dedi Randall. "Minho'nun bunu yeniden yaşaması daha etkili olur." İç geçirdi. "Birçok bakımdan, Thomas."

28. BÖLÜM

228.04.03 | 07.00

Thomas uzanıp alarmının erteleme tuşuna bastı ve kolunu yatağının kenarından sarkıttı. Malzeme odası buluşmalarının ardından sabah uyanmaktan nefret ediyordu, muhtemelen o alarmdan bir ev dolusu Deli'den daha çok nefret ediyordu. *Aç* Delilerden.

Fakat alarm yeniden bangır bangır çalmadan önce, ertele tuşuna basmasının ardından geçen o on dakikanın tadını çıkardı. Bu her sabah kendine verdiği ufak bir ödül gibiydi.

Kısa süreliğine de olsa halinden memnun bir şekilde dizlerini göğsüne çekti.

Minho, Izdırap Veren cezasından sonra hayatta kalmış olmasına rağmen onu bir seneden uzun süredir görmemişti. En azından fiziksel olarak hayattaydı. Alby ruhsal ve duygusal açıdan Minho'nun... farklı olduğunu söylemişti. Eskisi kadar konuşkan ya da umursamaz değildi ve *kaçmak* kelimesini bir daha kesinlikle ağzına almamıştı. Zaman birçok yarayı iyileştirebilirdi ama Alby'nin anlattıklarına bakılırsa Minho'nun yaklaşık yirmi seneye ihtiyacı vardı.

Malzeme odası grubunun diğer üyeleri haftada bir kez buluşuyorlardı. Minho dışında. O vahim günden sonra bir daha hiç gelmemişti ve Newt arkadaşlarının bunu aklından bile geçirmediğini söylemişti. Bu Thomas'ı inanılmaz üzüyordu. Minho'yu gerçekten sevmişti ve içinde bulundukları durumu her bakımdan haksız buluyordu. İSYAN'ın *ceza* dediği o korku gösterisinden sonra bu şekilde davranmasına kim ne diyebilirdi ki?

Thomas tedaviye inanıyordu; en azından kendi kendine inandığını söylüyordu. Ama İSYAN onlara laboratuvar fareleriymiş gibi davranıyordu ve bu durum bazen üzüntüsünü öfkeye çeviriyordu. Çoğu zaman yatağının kenarında diz çöküyor, bitkinlikten yığılana dek yatağa vuruyordu. Her şeyin sona ermesini istiyor, tedavinin bulunmasını istiyordu ve pozitif kalabilmek için elinden geleni yapıyordu. Dr. Paige sürekli bir sürü verinin toplandığını söylüyordu.

Belki, sadece belki, son yakındı. Ufuk ne kadar uzakta olsa da.

Teresa'yla labirentteki çalışmaları neredeyse bitmişti; B Grubu'nun yalnızca biraz gerisinde oldukları söyleniyordu. Ama o kadar. Thomas onlara *inanmakta* giderek güçlük çekiyordu. İSYAN Teresa ile onu ayrı tutmaya devam ediyordu, bu yüzden Thomas son gelişmeleri Alby, Newt ve en iyi kaynağı Chuck'tan alıyordu. Çocuğun beyni sünger gibiydi; duyduğu ya da kulak misafiri olduğu her yorumu aklına yazıyordu. Onunla hiç acımadan dalga geçiyor olabilirlerdi ama Chuck konuştuğunda herkes dinliyordu.

Thomas'ın on dakikalık sabah neşesi, alarmının ahenksiz klakson sesleriyle yeniden çalmasıyla son buldu. Bu sesten, güneş patlamasından daha çok nefret ediyordu.

Dr. Paige tam zamanında kahvaltısını getirdi. Bu kadını ne zamandır tanıyordu? Annesinden daha uzun süredir tanıdığı kesindi. Yıl farkıyla. Bugün kadının tavrında, gülümsemesinde bir farklılık

olduğunu fark etti. Her zaman zekâ parıltısı olan gözlerinin ardında acı vardı.

Ona sorunun ne olduğunu sormak istiyordu ama İSYAN'ın Minho'ya yaptıklarından sonra ilişkileri hiçbir zaman tam olarak düzelmemişti. Yine de burada çalışanlar içinde en sevdiği Dr. Paige'di ve aralarındaki duvarı sabit tutmak için mücadele etmesi gerekiyordu.

Dr. Paige kahvaltıyı masaya bıraktıktan sonra, "Bugün nasılız?" diye sordu. "Çalışma günü, değil mi?"

Thomas başını onaylarcasına salladı ve kahvaltısını yapmak için oturdu. Normalde testlerin, derslerinin, labirentin ilerleyişinin nasıl gittiği hakkında biraz konuşurlardı. Fakat Thomas yumurtasından bir lokma alamadan Dr. Paige kapıya yönelmişti bile. Kapıyı açıp tam koridora çıkacaktı ki Thomas onu durdurdu.

"Hey," dedi. "Bir saniyeliğine gelebilir misiniz?"

Kadın duraksadı ve iç geçirdi. Fakat sonra kapıyı kapadı ve masaya dönüp diğer sandalyeye oturdu. Thomas'a üzgün gözlerle baktı.

Thomas kendine hâkim olamadı; merak hep üstün geliyordu.

"Sormayacaktım," dedi, "ama... bir sorun mu var?" Uzun bir an boyunca korktu. Arkadaşlarından biri mi ölmüştü? Teresa değildi gerçi. Onun yokluğunu ya da son anlarını kesinlikle hissederdi. Bir şeyler biliyor olurdu.

"Thomas..." diye başladı Dr. Paige. Sanki kelimeleri duvarların üzerinde bulabilirmiş gibi odaya bakındı. "Denekleri labirente göndermemize çok az kaldı." Hafifçe güldü ve yeniden Thomas'ın gözlerine baktı. "Sen bunu herkesten iyi biliyorsun zaten. Orada işler nasıl gidiyor?"

Onun ve Teresa'nın labirent mağarasındaki çabalarını kastediyordu.

"İyi gidiyor. Gayet eğlenceli. Bilmiyorum."

"Hiç de heyecanlı görünmüyorsun."

"Sadece birtakım şeyleri geride bırakmakta zorlanıyorum. Birtakım sırlar var... bizden sakladığınız... Bazıları doğru gelmiyor. Ayrıca insanlar daha kibar olabilirler. Mesela Randall. Mesela Ramirez. Dr. Leavitt." İçindekilerin bir kısmını dökmek iyi hissettirdi.

Dr. Paige bacak bacak üstüne atıp ona içten bir endişeyle baktı.

"Buna inanır mısın bilmiyorum, Thomas ama ben de tam olarak bu konularla mücadele ettim. Sana bahaneler sunabilirim ama duymak istediklerinin bunlar olduğunu sanmıyorum."

Thomas başım iki yana salladı. "Bize denek demeniz bile. Yani biz insanız, fare değil." Sesi biraz sertleşmişti ama Paige sakinliğini korudu ve onu anlıyormuş gibi başını onaylarcasına salladı.

"Sanırım sonuçta iki noktaya geliyoruz," dedi. "Birincisi, şu an yaptığımız her şey Labirent Deneyleri için olsa bile bu psikiyatrların yok etme bölgesi modelleri bulmak için her fırsatı değerlendirmediği anlamına gelmiyor. Her günün her saniyesi önemli ve bunu senin de anladığından eminim. Biz bu sabah konuşurken dünyada kaç yüz ya da kaç bin kişi Işıl'a yakalandı? Kaç kişi öldü?"

"Sizin çözümünüz de... bunu çocuklardan çıkarmak mı?" diye sordu Thomas, ne kadar aptalca bir şey söylediğinin farkında olmasına rağmen. Bu insanlar onları ölümden kurtarmıştı.

Dr. Paige'in yüzünde anlık bir öfke belirdi. "Bu sert, acımasız virüse sert ve acımasız yöntemlerle yaklaşmak gerekiyor, Thomas. Keşke durumun kendin için ne kadar zor olduğunu düşünmeyi kessen. Hiçbir fikrin yok..." Duraksadı ve pişmanlık dolu ifade yüzünü gölgeledi. "Üzgünüm. Üzgünüm. Gerçeklerden konuşmak fazlasıyla zor."

Gözlerinde yaşlarla ayağa kalktı. Bir şey daha söylemek üzereymiş gibi görünüyordu ama sonra ona arkasını dönüp odadan çıktı ve kapıyı yavaşça kapadı.

29. BÖLÜM

228.04.03 | 08.04

Thomas onu can evinden vurmuştu. Kadının daha önce hiç yapmadığı kadar dürüst konuşmasını sağlamıştı ve ani duygu seli karşısında şaşırsa da bu fırsatı harcamayacaktı. Ayağa kalkıp onun peşinden gitti.

Dr. Paige koridorda hızlı adımlarla yürüyor, hatta neredeyse koşuyordu bu yüzden ona yetişmesi için Thomas'ın koşması gerekti. Durması için kadını kolundan yakaladı.

Kadın ondan kurtulup duvara değene kadar geriledi. Gözleri anlık bir öfkeyle parlıyordu. Ama sonra geçti ve her zaman tanıdığı Dr. Paige'e dönüştü. Şefkatli, kibar Dr. Paige'e. Fakat yüz hatlarını gölgeleyen üzüntü, neredeyse özür dileyip odasına geri dönmesine neden olacaktı.

"Neler oluyor?" diye sordu. "Bana söylemediğiniz şey nedir?" Kadın başını iki yana sallamakla yetinince Thomas üsteledi. "Her gün oraya gidip devasa labirentinizi test edilmeye biraz daha hazır hale getiriyorum. Sızlanmıyorum, şikâyet etmiyorum; sadece işimi

yapıyorum. Canımı dişime takıyorum, Teresa da öyle. Yani ikimiz de risklerin farkındayız."

Dr. Paige başını salladı. "Evet. Haklısın. Üzgünüm."

"Ama ben tam da bundan bahsediyorum işte," diye devam etti Thomas. "Hızlı olgunlaşmak zorunda kaldığımız *için* yetişkin gibi davranılmayı hak ediyoruz. Bebek gibi, kafesteki fareler gibi ya da aptalmışız gibi değil. Hepimiz aynı şeyi istiyoruz. Neden denek yerine ortakmışız gibi muamele görmüyoruz? Siz biraz saygılı davransanız Minho, Alby, Newt... burada tanıdığım herkes çok daha yardımcı olur."

Dr. Paige kendisini hazırlıksız yakalayan her ne ise toparlandı. Şimdi her zamanki gibi dik ve sakin duruyordu, kollarını önünde birleştirdi, keskin bakışları Thomas'a odaklandı. "Beni dinle. Odanda sana iki nokta olduğunu söyledim. Birincisi senin *sertlik* olarak adlandırdığın olayların bazıları psikiyatrlar tarafından planlanmıştı. Labirentlerdeki büyük testlerden önce beyin modellerinizi uyarmak için. Tamam mı?"

Hayır. Tamam değildi. Thomas'ın hoşuna gitmemişti ama en azından bir açıklamaydı. "Tamam. Peki ikincisi?"

"Bu insanlar ölümden döndü, Thomas. Senin o zaman küçük –fazlasıyla küçük– olduğunu biliyorum ama eminim virüs yayılıp da bize ulaştıktan sonra dünyanın halini hatırlıyorsundur. İşlerin bu şekilde yürümemesi..."

Duraksadı ve gözlerindeki bir ifade Thomas'a sanki söylememesi gereken bir şey söylediği izlenimi verdi. "Fakat benim söylemek istediğim... dünya korku, ölüm ve delilik dolu bir yere dönüştü. Doğası gereği... o ilk dehşet dalgasını atlatan herkes biraz sertleşmek zorundaydı. Normalden daha sert. Hayatta kalmalarında bu yardımcı oldu. Zayıf olanlar... ya öldüler ya da yakında ölecekler."

Kadının etkili sözleri karşısında biraz afallayan Thomas ne diyeceğini bilmiyordu.

"Yani evet," diye devam etti. "Burada tanıştığın insanların çoğu kibar değil. Duygular hakkında endişelenmeye ne zamanları ne de istekleri var. Tamam mı? Dünyada cehennemin en derin çukurlarını gördüler ve tedavi bulup bu dehşeti sona erdirmek için mümkün olan her şeyi yapmaya hazırlar. Ve senin de bunu kabullenmen gerekiyor."

"Peki," dedi Thomas, duyduklarıyla şaşkına dönerek. Paige'in coşkulu konuşması tartışmayı devam ettirme arzusunu tamamen yok etmişti.

"Şimdi canlan ve işinin başına geç," dedi Dr. Paige. Ağzının köşesi yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı ve Thomas bu sabah için en iyisinin bu olduğuna karar verdi.

"Tamam," diye cevap verdi olabildiğince tersçe.

Thomas son birkaç ayda kaydettikleri ilerlemeden gurur duyarak labirentin koridorlarında yürüyordu. Heybetli duvarlardan –pütürlü yüzeyli taş, üzerini damar gibi saran sarmaşıklar ve başlı başına muazzamlığı– kendisine pek pay çıkaramazdı. Özellikle de hareketli duvarlardaki ve labirentin değişen yapısında kullanılan ileri seviye teknikten. İzlemesi güzeldi ama nasıl çalıştığı hakkında hiçbir fikri yoktu; mühendisler çok da arkadaş canlısı değillerdi ve bilgi aktaramayacak kadar yoğun çalışıyorlardı.

Fakat etrafındaki birçok ince ayrıntı –labirenti canlı ve gerçek hissettiren ufak şeyler– kendisinin ve Teresa'nın bitmek tükenmek bilmeyen çabaları sayesinde ortaya çıkmıştı.

Bir köşeyi dönüp labirentin uzun koridorunda ilerlerken tüm yaptıklarını düşünüyordu. Doktorlar, psikiyatrlar ve İSYAN'IN teknisyenleri bile telepati yeteneklerinin bu kadar değerli olmasına

şaşırmıştı. Thomas ve Teresa yalnızca anında iletişim kurmakla kalmamış, birbirlerinin hislerini algılamakta, düşüncelerini tahmin etmekte ve ifade edilmesi imkânsız şeyleri anlamakta çok daha iyi hale gelmişlerdi. Bunu açıklamaya çalıştığında kimse ona tam olarak inanmamıştı, bu yüzden uzun zaman önce bu çabasına son vermişti.

Gittin mi? diye sordu Teresa, kontrol merkezinden.

Bir saniye, diye cevap verdi. *Eserimizin tadını çıkarıyorum.* Parlak mavi gökyüzüne baktı, güneş sol tarafındaki uzun taş duvarın üzerindeydi. Sırf gökyüzünü tamamlamak için bile günlerce itinalı çalışma gerektirmişti ama sonucu görmek –böylesine gerçek görünen bu güzel gökyüzüne bakmak– sürecin zorluğunu unutturuyordu.

Arkasından metalik tıkırtıların yaklaştığını duydu; bunun ne olduğunu biliyordu. Bıçak böcek kameralar artık tesisin her yerinde vardı ve denemeler süresince gerçekleşen her şeyi kaydetmeye hazırlardı. Böcek bacağının arkasına zıplayıp vücuduna tırmanmaya başlayana dek Thomas onu görmezden gelmeyi planlamıştı.

"Ahh!" diye bağırıp havaya sıçradı, yaratığa vurmak için dönüp sırtına ulaşmaya çalıştı. Böcek kıyafetlerinin üzerinde hızlıca yürüyüp keskin bacaklarını derisine batırırken Thomas kendi etrafında daire çiziyordu. Böcek boynuna ulaşıp orada durdu ve Thomas'ın canını yakana kadar bacaklarını batırdı.

Ne diyordun? diye sordu Teresa. Thomas onun şeytani neşesinin her bir zerresini hissediyordu. *Ne güzel dans ediyorsun Endişelenme, kaydettim. Bir sonraki buluşmamızda Newt ve diğerlerine izleteceğim.*

"Komik değil!" diye bağırdı Thomas yüksek sesle. Bıçak böcek, başını çocuğun kulağında deli gibi acıtan bir bölgeye vuruyordu. Thomas sonunda onun metal vücudunu yakalayıp attı. Böcek

bacaklarının üzerine düştü ve Thomas'ın sağındaki duvarın sarmaşıkları arasında hızlıca gözden kayboldu.

Sen kazandın, dedi Thomas. *Geliyorum.* Gülümsememeye çalıştı ama kendine engel olamadı.

Bir sonraki sefere Izdırap Veren göndereceğim, diye karşılık verdi Teresa. *Ya da Randall'ı.*

Thomas gülerken Teresa'nın da güldüğünü biliyordu; bu da nasıl olduğunu anlamasa da, bildiği ve hissettiği şeylerden biriydi.

Tamam geldim, dedi. Koridorun sonundaki, aşağıdaki siyaha boyanmış zemine inen yaklaşık altı metrelik uçuruma ulaştı. Burası labirentin içindeki optik-illüzyon teknolojisinin henüz tamamlanmadığı, insana aklını kaçırdığını düşündüren tuhaf alanlardan biriydi. Yukarı baktığında mükemmel gökyüzünü görüyordu. Uçurumun kenarından aşağı baktığında ise siyah duvarla biten siyah zemin görüyordu; labirent mağarasının kenarını. Ama karşıya baktığında gökyüzü ile duvar tam birleşmiyordu; ikisi arasındaki sınır çarpışıyor, birbirine karışıyor, ayrılıyor, girdap gibi dönüyordu. Thomas'ın başının dönüp midesinin bulanmasına sebep oluyordu.

Izdırap Veren bölmesini görebiliyor musun? diye sordu Teresa.

Thomas midesinin bulanmasını engellemek için gözlerini kapamıştı ama yeniden açtı. İllüzyonun ve gerçek dünyanın karışımından oluşan çılgın kaleydoskopun ortasında bir yerde, üstünde açık bir daire olan, zeminden yükselen bacayı gördü. Bu, Izdırap Verenlerin labirente girip çıkarken kullanacakları delikti.

Görebiliyorum, dedi Teresa'ya. *Ama illüzyonun içine girip çıkıyor. Kusacağım.*

Teresa şefkat göstermedi. *Tamamen kaybolduğunda haber ver.*

Thomas izlerken midesine iyi geleceğini umarak gözlerini kıstı. Karşısındaki görüntü parıldıyor, bulanıklaşıyor, sonra yine parıldıyordu. Fakat çok geçmeden Izdırap Verenlerin girişi görü-

nürden kayboldu ve Thomas aşağı bakmadığı sürece sonsuzluğa uzanan mavi gökyüzü illüzyonu karşısındaydı. Şimdi baş dönmesi yerine çok şiddetli yön kaybı hissi yaşadı, sanki düşüyormuş gibi hissetti. Bir adım gerileri.

Oldu! diye bağırdı. *Müthiş görünüyor.*

Teresa'nın sevinçle haykırmasını Thomas iliklerine kadar hissetti. Bu bölümde bir aydır çalışıyorlardı ve şimdi çok yaklaşmışlardı.

İyi işti, dedi Thomas. *Gerçekten. Biz olmasak bu insanlar ne yaparlardı.*

En az birkaç yıla daha ihtiyaçları olurdu.

Thomas karşısındaki görüntüye bakarken bu kadar gerçekçi durduğuna inanamıyordu. Sanki labirentin bu koridoru dünyanın, varoluşun sonundaki bir uçurumla bitiyordu.

Izdırap Veren'i ilk kimin göreceğini merak ediyorum, dedi. *Acaba korkudan altlarına yapacaklar mı? İddiaya mı girsek?*

Thomas, Teresa'nın sesindeki karamsar tona şaşırdı. Sözlerine daha da şaşırdı.

Ve ilk kim ölecek?

O kadar ileri götürmezler, diye karşılık verdi Thomas. *Kesinlikle.*

Teresa cevap vermeden bağlantıyı kesti.

30. BÖLÜM

229.06.12 | 10.03

Thomas masanın etrafındakilere inanamıyordu. Tanıdığı ya da duyduğu tüm önemli kişiler ve fazlası. Psikiyatrlar, doktorlar, teknisyenler. Randall, Ramirez ve Leavitt. Dr. Paige Teresa ile Thomas'ın yanında oturuyordu. Şansölye Kevin Anderson masanın başındaydı ve yanında Katie McVoy vardı. Odada kendileri dışında yalnızca iki genç daha vardı: Aris ve Rachel. Hiç tanışmamış olmalarına rağmen Thomas kim olduklarını biliyordu.

Onlarla takılmamıza izin verecekler mi acaba? diye sordu Teresa zihninden.

Thomas omuz silkme görüntüsünü gönderdi. *Ben bunu hep yarışma falan gibi düşünmüştüm. Belki iki grup da ilk bitiren olmaya çalışırsa daha iyi iş çıkarmalarını umuyorlardır. Ya sonunda ödül varsa!*

Hayat boyu yetecek miktarda İSYAN tişörtü!

Thomas sessizce güldü.

Şansölye Anderson toplantıyı başlatmak için hafifçe öksürdü.

"Öncü adaylarımıza Şansölye Heyeti'nin ilk toplantısına hoş geldiniz demek istiyorum. Bu, gelişmekte olan süreçlerinde önemli bir adım. Thomas, Teresa, Aris, Rachel... sizinle çok gurur duyuyoruz. Labirent projelerinde çıkardığınız işler fevkalade. Gerçekten fevkalade. Bu sürecin en başında sizin öne çıktığınızı fark ettik ve yanılmadık. Tebrikler." İçten olamayacak kadar sert bir ifadeyle gülümsedi ama Thomas adamın büyük bir stres altında olduğunu tahmin ediyordu.

Thomas, Aris'e baktı: esmer, kahverengi saçlı, keskin bakışlıydı. Ardından Rachel'a baktı: koyu tenli, kıvırcık saçlıydı, gülümsüyordu. Öne çıkan özellikleri yoktu ama sempatiklerdi. Yüzleri sevimliydi ve Thomas'ın beklediği gibi kibirli ya da gururlu değillerdi.

"Şimdi," diye devam etti Şansölye Anderson, "John Michael'ın İSYAN'ın temellerini atmasının üzerinden on yıl geçti ve Işık'a bağışık olanları toplamaya başladığımızdan beri araştırmamızda büyük yol kat ettik. İlk senelerdeki süreç yavaştı tabii. Hastalığı anlamaya çalıştık, deneklerimizin gerçekten bağışık olduklarından emin olmak için testler yaptık, virüsle ilgili ve vücutlarınızda ve beyinlerinizde nasıl etkileşim içinde olduğuyla ilgili bilgiler edindik. Yavaş ama emin adımlar attık. Önemli bir başarı elde etmediğimiz bir yılımız bile geçmedi ve bence sonuç, umduğumuzdan çok daha iyi."

On yıl, diye düşündü Thomas. Çok ama çok uzun bir süre gibi geliyordu. Ve çözüm bulmaya yaklaşmadıkları da ortadaydı, aksi takdirde tüm bu labirent olayıyla uğraşmazlardı.

"Thomas?" diye seslendi Şansölye. "Hayatımda gördüğüm en büyük şüphe ifadesiyle bakıyorsun." Bir kez daha beceriksizce gülümsedi.

"Ah... şey..." Thomas oturduğu yerde kıpırdandı. "Hayır, sadece... bunun üzerinde çok uzun zamandır çalışıyormuşsunuz gibi geldi. Bilmiyorum. Sanırım çok da iyi gitmediğini fark ettim."

Anderson başını onaylarcasına salladı ve Thomas yerinde bir gözlem yapmış gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Dr. Leavitt, buna siz cevap vermek ister misiniz?"

Kel adam da buna hevesli görünüyordu. "Tarihini öğren, evlat. Son birkaç yüzyılda on yılı bırak, *birkaç* on yılda tedavi edilmiş bir virüs bulman için sana meydan okuyorum. Soğuk algınlığından ebolaya, HIV'den belirli kanser türlerine kadar. Bu çok, çok, *çok* uzun bir süreç. Üstelik bu insanların dünyası ne akıllarını kaybetmiş Delilerle doluydu ne de yarısı tahrip edilmişti. Bizim uzun soluklu stratejiyle çalışacak sabrımız ve dayanıklılığımızın olması bile başlı başına bir mucize. Ama tedavi *bulduğumuzda* nüfusun sadece yüzde onu kalmış olsa bile en azından insan neslini tükenmekten kurtarmış olacağız."

"Peki ya bağışıklar?" diye sordu Aris. "Sadece onlar hayatta kalırsa insan ırkı devam edemez mi?"

Dr. Leavitt dudak büktü, ardından bunu yaptığına utanmış gibi göründü. "Onların kaç tanesi Delilerle dolu bir dünyada hayatta kalacak?"

Ondan hiç hoşlanmıyorum, dedi Teresa.

Evet, ben de.

"Dr. Leavitt önemli konulara değindi," dedi Anderson. "En zeki insanları, en gelişmiş kaynakları, en iyi denekleri bir araya getirmek için elimizden geleni yaptık ve sonrasında dış dünyadan korunduğumuzdan emin olduk. İlk başladığımız andan itibaren bunun uzun bir süreç olacağını tahmin etmiştik ve bu hastalığa tedavi bulup bunu dünyaya sunmadan durmak gibi bir niyetimiz de yok. İlk günden beri testlere tabi tutup denemeler yaptırdığımız adaylarımız için bu durum şaşırtıcı olmamalı. Haksız mıyım?"

Thomas test ettikleri kişilere bu sorunun sorulmasını tuhaf bulsa da başını onaylarcasına salladı. Aslında tüm bu durum –

toplantıya getirilmeleri– tuhaf geliyordu. Kim bilir belki bu da bir testti; sürekli bahsettikleri şu Değişkenlerden biriydi.

"Labirent Deneyleri'nin başlamasına çok az kaldı," diye devam etti Anderson. "Bir süredir bunun için hazırlanıyorduk. Fakat yok etme noktasının nihai taslağını çıkarmak üzere son birkaç senedir kaydettiğimiz süreç..." Doğru kelimeleri bulmakta güçlük çekti. "Sanırım deneklerimize uyguladığımız ufak testler ve deneylerle sağlam bir zemin oluşturduk. Ufak bir ihtimal ama Labirent Deneyleri tamamlandığında bir taslak elde edebiliriz. Kim bilir? Belki İkinci ya da Üçüncü Aşamaları iptal edebiliriz. Bugün pozitif düşünüyorum."

Duraksadı. Sanki birkaç yıl sonrasını, hayatını adadığı şeyin mükemmel sonunu hayal ediyormuşçasına belli bir yere odaklanmadan bakıyordu. Thomas'ın yanında oturan Dr. Paige alkışlamaya başladı. Yavaş yavaş diğerleri de katıldı. Çok geçmeden odadaki herkes alkışlıyordu ve ses Thomas'ı bile havaya soktu. Tuhaf hissediyordu.

Şansölye Anderson ellerini kaldırınca alkışlar yavaşlayarak sona erdi. "Tamam, tamam. Alkışlar elbette ki hepimiz için. Ayrıca A ve B Grubu'ndaki denekler için. Ben gerçekten de doğru yolda olduğumuzu hissediyorum. Gerçekten." Gülümsedi, kendini toparlamış gibi görünüyordu ve ardından derin bir nefes verdi. "Pekâlâ, işe koyulma vakti. İlk kişileri bir ya da iki ay –en fazla dört ay– sonra labirente göndereceğiz."

Tekrar duraksadı –Thomas on senelik çalışmanın ardından adamın kısa süreliğine ilgi odağı olmayı hak ettiğini düşündü–, ardından toplantıyı *gerçekten* başlattı.

"Önümüzde deneyler var millet. Hadi başlayalım."

31. BÖLÜM

229.06.12 | 18.10

O gece Thomas'ın yaşamındaki en büyük değişiklik oldu. Bundan böyle Thomas ile Teresa A Grubu'nun denekleriyle tamamıyla bütünleşeceklerdi; buna yemekler, dersler ve boş zamanlar da dahildi. Görünüşe bakılırsa artık gizlice buluşmalarına gerek kalmayacaktı.

Elbette bu dünyanın en güzel hediyesi değildi çünkü Thomas'ın çoğu arkadaşının birkaç ay içinde ilk grupla labirente gönderilmeleri planlanıyordu.

Thomas ve Teresa'yı diğer çocukların yıllardır yemek yediği kafeteryadaki ilk yemeklerine götüren, o kadar kişi içinden Ramirez oldu. Geniş salona girdiklerinde –paslanmaz çelikten servis alanı, uzun plastik masalar ve birbirinin aynısı sandalyeler vardı– içerisi sessizleşti, tüm gözler yeni gelenlere çevrildi.

Ramirez, "Dinleyin," diye bağırması sessizlikte yankılandı. "Çoğunuz Thomas ve Teresa'yı duymuşsunuzdur, yıllardır seçkin aday konumundalar."

Bize ölüm cezası veriyor! diye bağırdı Teresa, Thomas'ın zihninde. Öfkesi elektrik akımı gibiydi. *Bu da ne böyle?*

"... onlara kibar davranın, çok çalıştılar," diyordu Ramirez. "Hepinizin gayet iyi bildiği gibi Labirent Deneyleri yakında başlayacak ve yapılması gereken çok şey var. Bu ikiliyi siz denekler ile deney hazırlıklarını yürüten İSYAN personeli arasındaki resmi bağlantınız olarak düşünün. Labirente giriş programını çok yakında tamamlayacağız. Bu sırada Thomas ve Teresa'yı yakından tanımaya çalışın, kendinizi zihinsel ve fiziksel olarak hazırlayın ve önünüzdeki eğlenceli değişimler için heyecanlanın. Şimdi yemeklerinize devam edin."

Başıyla selam verdi, ardından Thomas ile Teresa'ya tek kelime etmeden arkasını dönüp kafeteryadan çıktı.

O kadar sevimli bir adam ki... dedi Teresa.

Thomas cevap veremeden Newt ve Alby'nin, yüzlerinde kocaman birer gülümsemeyle yanlarına geldiğini gördü.

"Bakın kimler gelmiş," dedi Newt, Thomas'a sarılırken. Ayrılmadan önce sırtına birkaç defa vurdu. "Gizlice gelmediğinizi görmek biraz değişik oldu. Kulübe hoş geldiniz."

Alby de Teresa'ya sarılmıştı ve sonra yer değiştirdiler, bu kez Alby, Thomas'a o kadar sıkı sarıldı ki çocuk güçlükle nefes alabildi.

"Seni gördüğüme sevindim, dostum," dedi Alby. "Hakkında söylenenler seni ukalalaştırdı mı? Artık şansölye falan mısın? Burada pek sevilmeyeceksin."

Thomas cevap vermek üzere ağzını açtı ama o sırada sol tarafından biri onu yakalayıp neredeyse yere düşürüyordu. Chuck.

Thomas, "N'aber bücür?" dedi ve kitaplardaki büyükbabalar gibi çocuğun saçlarını karıştırdı.

"Burayı idare ediyorum işte," dedi Chuck göğsünü kabartarak. "Kızlardan sevgi görmek için gizlice B Grubu'na gitmediğim zamanlarda tabii."

Hepsi birden kahkahalara boğuldu ve Thomas, Minho'yu görünceye kadar duramadı. Çocuk onlara yakın bir yerde oturuyordu ve kalkmakla kalkmamak arasında kalmış gibiydi. Thomas onun yanına gitti.

"Selam dostum," dedi. "Son zamanlarda kimseyi delirttin mi?"

Minho gülümsedi ama gözlerinin derinlerinde hâlâ biraz mağluptu. Thomas yine de onun Izdırap Veren olayından sonra daha iyi olduğunu görebiliyordu.

"Tam bir meleğim," diye cevap verdi Minho. "Bazen Randall'ın yanında kelimeler uyduruyorum. Onu görmen lazım; her defasında sanki kötü bir şey olduğunu biliyormuş gibi davranıyor ve biraz gülüyor. Tam bir aptal."

Evet, Minho kesinlikle iyiye gidiyordu.

Tom, dedi Teresa, *şuraya bak, sağına. Gally.*

Thomas o yöne bakındı ve farkında olmadan Minho'nun başını derde sokan siyah saçlı çocuğu buldu. Çocuktaki farklılığı algılaması birkaç saniyesini aldı. Burnu eskisinin neredeyse iki katı büyüklükteydi ve şekli bozulmuştu. Sanki ezilmiş bir meyve yapıştırılmış gibi görünüyordu. Ya da daha kötüsü, zımbalanmış gibi; acı veriyor gibi görünüyordu.

Gally, Thomas'la bakıştı ve onu şaşırtarak, içten bir şekilde özür dilercesine başını salladı. Fakat dikkatini hemen masasındaki arkadaşlarına geri çevirdi.

"*Ona* ne oldu?" diye sordu Thomas, Minho'ya.

Minho yumruğunu kaldırdı. "*Bu* oldu. Dilini tutamayıp bizi ele verdi, bundan eminim. Muhtemelen duşta falan böbürleniyordu. Onun suçu olmasa bile kendimi iyi hissettirdi."

Thomas onun gülmesini ya da en azından gülümsemesini bekledi ama arkadaşının yüzünden karanlık bir ifade geçti. Thomas

kaşlarını kaldırıp başını iki yana sallamakla yetindi. Alby, Teresa, Chuck ve Newt yanlarına gelmişti.

"Hadi size yiyecek bir şeyler alalım," dedi Alby. "Daha kötülerini yemişsinizdir. Daha arayı kapatacağız, insanlarla dalga geçeceğiz, planlar yapacağız."

Kısa süreliğine güneş ışınları ve Deliler gibi konular unutuldu.

Haftalar geçiyor, deneylerin başlangıç tarihi giderek yaklaşıyordu. Thomas sık sık labirente gidiyor, burayı bir nevi tapınak olarak görüyordu. Özellikle de geniş açık alanı ve küçük ormanı olan asıl yaşama alanını seviyordu. Orman, oraya gönderilenlerin dinlenme ve güvenlik bölgesi olmak üzere planlanmıştı. İSYAN çiftlik, bahçeler, yaşam alanı gibi çoğu yerin denekler tarafından inşa edilmesini istiyordu; böylesine üretken oldukları vakitler, yok etme noktası modellerini incelemek için harika bir fırsattı.

Konu labirent olunca Thomas kayda değer bir gurur hissediyordu ve kendisinin de oraya gönderilip gönderilmeyeceğini merak ediyordu. Nasıl olacağını inanılmaz merak ediyordu ve her geçen gün deneylerin başlaması için biraz daha hevesleniyordu. Hayatlarında ciddi bir değişikliğe ihtiyaçları vardı.

Fakat gönderilme günü yaklaştıkça tutması gereken bir sözü olduğunu hatırladı. Bir gece kendi kendine o gece yapacağını söyledi. A Grubu'nun yatakhanesine giderken, artık izni olmasına rağmen kendini biraz yaramaz hissediyordu. Yapmak üzere olduğu şeyi kimseye söylememişti, böylesine zararsız bir şey için en başından izin almaktansa sonrasında af dilemenin daha iyi olacağına karar vermişti. Zaten akşamları bile çoğu kişi o kadar yoğundu ki birilerinin fark ettiğinden şüpheliydi.

Newt onu kapıda bekliyordu.

"Gerçekten de geldin, Tommy!" diye bağırdı, muhtemelen şaka yapıyordu. Thomas "seçkin" konumlarından dolayı insanların kendisinden ve Teresa'dan şüphelendiklerinden daima endişe duyuyordu.

"Evet," diye karşılık verdi. "Sözümün eriyimdir."

El sıkıştılar ve ikisi birden İSYAN tesisinin iç kısımlarına doğru yürümeye koyuldu.

32. BÖLÜM

229.10.28 | 23.04

"Burayı muhtemelen benden daha iyi biliyorsundur," dedi Thomas, sessizce köşeyi dönüp bir başka uzun koridora çıktıkları sırada. "Çocuklarla o kadar gizli gizli çıktığınız için."

"Evet, muhtemelen," diyerek ona katıldı Newt.

"Sanırım B Grubu yatakhanelerine gitmenin daha hızlı bir yolunu buldum. Ayrıca güvenlikler tarafından durdurulma şansımız daha az."

Her şey hâlâ yolunda mı? diye sordu Thomas, Teresa'ya. Teresa onları yakalanma risklerinin en az olduğu yollara yönlendirerek yardım ediyordu. Daha önce kamera görüntülerini incelemişti ve Thomas'ın bu kez ona ciddi anlamda borçlandığını açıkça belirtmişti.

Evet, diye yanıtladı kız. *Sana bahsettiğim ArGe laboratuvarından geçerseniz hiç sorun çıkmaz. En ucunda doğruca yatakhaneye giden acil kaçış tüneli var.*

Tamamdır, dedi Thomas.

Birkaç dönüşün ardından üzerinde Araştırma ve Geliştirme yazan güvenlikli bir kapıya geldiler; bu da asla giriş izni olmayan kapılardan biriydi.

Şu an açık olması lazım, dedi Teresa. Sanki onları izliyordu. *Dönüşte de bir sorun yaşamazsınız. Ben odama gidiyorum, yatacağım. Eğer biri sizi yakalar ya da ateş ederse çok fena.* Thomas'ın cevap vermesine fırsat bırakmadan iletişimi kesti fakat öncesinde Thomas'ı utandıracağını bilerek zihninden yanağına öpücük kondurmayı da ihmal etmedi.

"Tommy," diye fısıldadı Newt. ArGe kapısının yanına çömelmişti. "Yüzündeki şu ifadeyi sil de devam edelim."

Thomas onu duymazdan gelerek kapıyı itip açtı, hızlıca içeri girdi ve Newt'e kendisini takip etmesini işaret etti. Kapı kapanınca laboratuvarda ilerlemeye koyuldular. Geniş bir alandı, üzerinde çalışma bölmeleri ve ekranların olduğu bir sürü tezgâh ve masa vardı. İçeride bir sürü cam kap, tüp ve kablolarla dolu tuhaf makine duruyordu. Duvarlara asılı aletler sanki ortaçağdan kalmaydı: parlak gümüş metaller vardı ve çoğu sivriydi. Thomas ve Newt devasa odanın tam ortasındaki koridordan eğilerek yürüdüler.

"Burada *ne yapıyorlar*?" diye sordu Newt. Fısıltısı ürkütücü sessizlikte ufak bir patlama etkisi yarattı.

Thomas onun sesiyle yerinden sıçradı ve tökezledi. Newt ona takıldı ve ikisi de yerde kol ve bacakları birbirine dolanmış halde kahkaha atmaya başladı. Ya streslilerdi ya da delirmeye başlıyorlardı.

Yerden kalkıp üstlerini temizlerlerken Newt, "İSYAN'm seninle ne yaptığını bildiğinden emin misin?" diye şaka yaptı. "Seçkinden çok palyaçoyu andırıyorsun."

Thomas zekice bir cevap arıyordu ki gözleri tuhaf bir şeye takıldı. Odanın gerisindeki karanlığa gizlenmiş parlak yeşil bir kütle vardı. Büyüleyici ve tuhaftı ve bakışlarını ondan ayıramıyordu.

Newt'in gülümsemesi azaldı ve kayboldu. "O ne öyle?" diye sordu aynı yöne bakarak. Küf yeşili ışığın etrafını saran bir pus vardı.

Thomas oradan uzaklaşması, B Grubu'na giden gizli geçidi bulması gerektiğini biliyordu. Ama bunu yapması imkânsızdı.

"Hadi gidip bakalım," diye fısıldadı, sanki parlayan maddenin içinde yüzen canavarı uyandırabilirmiş gibi.

Birlikte birkaç masa ve çalışma bölmesinin yanından geçerek ürkütücü ışığa adım adım ilerlediler. Yaklaştıkça Thomas parlaklığın geniş bir yeşil cam plakadan geldiğini gördü; yaklaşık üç metreye üç metre boyutlarındaydı ve göğüs hizasındaki bir kabın üzerini kaplıyordu. Kenarlardan beyaz buğu sızıyor, odanın karanlığına karışıyordu.

Thomas üzeri damlacıklarla kaplı camın üzerine eğilip Newt'e baktı. Arkadaşının yüzü yeşil ışıkla aydınlandı ve bir an hasta gibi göründü. Thomas bu düşünceyi hemen aklından çıkardı.

"Muhtemelen bununla oynamamalıyız," dedi Newt, yukarı bakarak. "Bana fazlasıyla radyoaktif geldi. Sabah fazladan üç parmakla ve eksik bir gözle uyanabiliriz."

Thomas gülümsedi ama onu belli belirsiz duymuştu. Başka bir dünyadanmış gibi görünen kaba yeniden bakarken neredeyse hipnotize olmuş gibi hissediyordu. Yüzeyindeki sis dönerek girdaplar oluşturdu. Fakat altında bir şey vardı. Karanlık hatlarını belli belirsiz seçebiliyordu. Sanki bakmaya devam ederse o şey her ne ise kendini gösterecekti.

"Tommy?" dedi Newt. "Hadi ilerleyelim, olur mu? Bu şey beni ürpertiyor."

Thomas ilerleyemiyordu. Ne olduğunu bilmeyi o kadar...

Yumrulu bir nesne kabın içinde hareket ederek sertçe cama çarpınca Thomas geriye doğru sıçradı. Sisin içinde gözden kaybolmadan önce birkaç saniyeliğine kabın yan tarafında tiz bir ses

çıkardı. Rengi bronzdu ve damara benzer çizgileri vardı. Bir kol. Kol gibi görünüyordu.

Thomas ürperdi, kollarındaki ve ensesindeki tüyler diken diken oldu. Newt'e baktı; o da Thomas'a korku dolu gözlerle karşılık verdi.

"Neden hâlâ burada duruyoruz?" diye sordu Newt.

"Güzel soru."

Thomas tam gidecekti ki bir et parçası daha yukarı çıktı. Haznenin içinde tutulan he ne ise onun gövdesine benziyordu. Onun da damarları vardı ve teni mukus gibi bir şeyle kaplıydı. Thomas akşam yemeğini çıkarmamak için mücadele etmek zorunda kaldı.

"Baksana, Tommy," dedi Newt ve cama yaklaşıp işaret eti. "Derisinden çıkan... bir şeyler var." Konteynırdan birkaç adım geri çekildi ve bakışlarını başka yöne çevirirken başını salladı.

Thomas arkadaşının söylediği şeyi görene dek bakmaya devam etti. Aniden gelen cesaretle konteymrın kenarına yaslandı ve buğunun bir kısmını sildi. Cama yapışmış etli kütlenin büyük, bombeli çıkıntıları vardı. Tümör ya da devasa kabarcıklar gibi görünüyorlardı ve gözleri Thomas'ı yanıltmıyorsa parlak ışığın bu çıkıntılardan geldiğine yemin edebilirdi.

Sonunda geri çekilip gözlerini ovdu. Hayatında bir sürü tuhaf şey görmüştü ama bu en tuhafıydı.

"Bu... ne... böyle?" dedi kelimeleri ağzından güçlükle çıkararak.

"Hiçbir fikrim yok," diye karşılık verdi Newt, yeniden bakmayı reddederek. "Bu kadar yetmez mi?" Sis tişörtüne kadar çıkmış, başının etrafında dağılıyordu.

Thomas, "Fazlasıyla," diyerek ona katıldı. "Hadi gidelim."

İSYAN'ın gizemlerinden birini daha görme fırsatı edinmişti ve gördüğü şey hiç hoşuna gitmemişti.

• • •

ArGe odasında Teresa'nın bahsettiği güvenlik tüneline ve oradan da B Grubu'nun yatakhanesine açılan, bir dolabın arkasındaki sahte duvara ilerledikleri sırada ikisi de karamsar bir moda girmişti. Thomas ne zaman İSYAN'a alıştığını düşünse rahimde büyüyen fetüsü andıran, parlak tümörleri olan iğrenç bir yaratığın bulunduğu cam konteynır benzeri bir şeyle karşılaşıyordu.

Belli ki onlara her şeyi anlatmıyorlardı. Tabii ki anlatmıyorlardı; Thomas saf değildi. Ama bazen sanki hiçbir şey söylemiyorlarmış, herkes gibi kendisiyle de oynuyorlarmış gibi geliyordu. Sanki o da denekmiş gibi. Kim bilir labirente gönderilenleri ne tür dehşetler bekliyordu. Izdırap Verenler, ArGe konteynırında gördükleri o şey...

Newt duvarı itip büyük bir paneli ortaya çıkardığı sırada Thomas iç geçirdi. Büyük yatakhaneden sadece birkaç metre uzakta küçük, hayli karanlık dolap ortaya çıktı. Dolabın kapağı aralıktı ve Thomas aralıktan duvarlara dizilmiş ranzaları görebiliyordu.

"Ya korkudan deliye dönerlerse?" diye fısıldadı Thomas. "Kırk tane kızın üzerime saldırmasını istemiyorum."

"Bu yüzden geldiğini sanıyordum," diye fısıldadı Newt. Thomas onu karanlıkta doğru düzgün göremiyordu ama arkadaşının gülümsediğini biliyordu.

Başını iki yana sallayıp Newt'i açıklığa doğru itti, ardından kendisi de dolabın diğer tarafına geçti. B Grubu'nun kapısından gizlice baktılar. Uykulu iç çekişler ara sıra duyulan ani horlamalarla ya da birileri dönerken yatak yaylarının gıcırtısıyla bölünüyordu.

Thomas gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Ranzalarla dolu odaya göz gezdirirken aniden karşısında biri belirdi. Çığlığını bastırarak geriye doğru tökezledi. Kız karanlıkta onun peşinden dolabın içine girdi.

"Ne istiyorsunuz?" diye fısıldadı sertçe. "Kimsiniz?"

Thomas sonunda kendine geldi. "Böyle gizlice geldiğimiz için üzgünüm; biz A Grubu'ndanız. Labirent Deneyleri başlamadan Newt kız kardeşine veda edebilsin diye geldik." Karanlıkta Newt'in yüzünü göremiyordu ama bu kadar korktuğu için çocuğun ona içinden güldüğünü tahmin ediyordu.

"Böyle hırsız gibi yaklaşmadan önce bir uyarıda bulunabilirdiniz," dedi kız. "İsimleriniz nedir? Yani o Newt'se *senin* ismin ne? Newt'i tanıyoruz. Sonya en yakın arkadaşlarımdan biri."

"Ben Thomas."

"Ah." Ses tonu, sanki hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Ya da sinirlenmiş. Kendi arkadaşları Aris ve Rachel'ı ne kadar duyduysa onların grubu da o ve Teresa'dan o kadar haberdar olmalıydı. "Benim adım Miyoko. Sonya'yı çağırayım."

Yatakhaneye geri dönerken gölgelerin arasında bir gölgeden ibaretti.

"Umarım bizim tarafımızdadırlar," dedi Newt. "O kız yarımızı alt eder, değil mi?"

Thomas cevap vermedi; dolabın karanlığı aniden tehditkâr gelmeye başlamıştı. İSYAN'ın, denekleri çeşitli sebeplerden dolayı kız ve erkek gruplarına ayırdığını biliyordu. Daha sonraki deneylerde Değişkenleri nasıl dağıtacaklarıyla ilgisi olmalıydı. Ama aynı zamanda daha fazlasının olduğunu da biliyordu ve bu durum hiç hoşuna gitmiyordu.

Miyoko yeniden ortaya çıktığında bu kez yanında bir kız daha vardı. Kız bulanık bir görüntü olarak Thomas'ın yanından geçip doğruca Newt'e gitti. Kucaklaşırken dengede duramadıkları için küçük karanlık odanın arka tarafına doğru tökezlediler.

"Buraya gel," dedi Miyoko ve eşya dolabı olarak kullanılan odanın kapısını kapayabilmek için Thomas'ı yavaşça kenara çekti. Ardından iki güneş parlaklığındaki ışığı açtı. Thomas gözlerini kısıp bir elini gözlerine siper etti.

Newt ağlıyordu, Thomas'ın bunu bilmesi için görmesine gerek yoktu. Çocuk hıçkırıyordu ve sesi kız kardeşinin boyundan ya da omzundan boğuk bir şekilde geliyordu. Thomas yeniden görmeye başladığında ikisinin de yüzlerinden yaşlar akıyordu ve sıkıca birbirlerine sarılıyorlardı. Birbirlerini ne zamandır görmediklerini ya da bir şekilde iletişim kurup kurmadıklarını bilmiyordu. Ama onları öyle görmek içini acıtıyordu.

"Hadi," dedi Miyoko, Thomas'ı kolundan tutarak. "Onlara biraz..."

"Onlardan nefret ediyorum," dedi Newt hıçkırıklarının arasından yüksek sesle. "Her birinden nefret ediyorum! Bunu nasıl yaparlar? Bizi nasıl evlerimizden kaçırıp bu şekilde ayırırlar? Bu hiç doğru değil!" Son kelimeyi bağırarak söyledi ve Miyoko yüzünü buruşturarak kapıya göz attı.

"Hayır, hayır, hayır," dedi Sonya yatıştırıcı bir tonda. Elleriyle ağabeyinin yüzünü kavradı ve doğruca gözlerine baktı. "Böyle söyleme. Tamamen yanlış bakıyorsun. Dışarıdaki çocukların yüzde doksan dokuzundan daha iyi durumdayız. Bizi *kurtardılar*. Dışarıda bıraksalardı hayatta kalma şansımız neydi?" Newt'e yeniden sarıldı.

"İyi de bizi niye ayrı tutuyorlar?" diye sordu Newt. Sesindeki üzüntü Thomas'ın yüreğini burkuyordu. "Tüm bu testlerin, oyunların ve acımasızlığın amacı ne? Sen ne dersen de, onlardan nefret ediyorum."

"Bir gün hepsi sona erecek," diye fısıldadı kız. "Unutma, sen bağışık değilsin. Bir gün senin güvende olmanı sağlayacağız ve sonra yine birlikte olacağız. Hadi ama, sen benim ağabeyimsin. Senin beni rahatlatman gerekiyordu."

"Seni seviyorum, Lizzy," diye karşılık verdi Newt, ona sıkıca sarılarak. "Seni çok seviyorum." Geri çekilip kardeşine baktı.

Sonya gülümsedi ve Newt başını iki yana sallayıp ona bir kez daha sıkıca sarıldı. Thomas'ın içinden bir ses, bir süreliğine işlerin ancak bu kadar iyiye gidebileceğini söylüyordu.

33. BÖLÜM

229.11.12 | 07.31

Labirente girişe günler kalmıştı. Günler. Thomas doğru düzgün uyuyamıyordu. Teresa'yla her gece yatmadan önce telepati yoluyla iletişim kuruyorlardı ama çoğu zaman söyleyecek pek bir şey bulamadan, sessiz kalıyorlardı. Diğerinin sadece varlığının bile bir şekilde *orada olması* her zaman için rahatlatıcıydı. Teresa ailesi olarak görebileceği bir kişiydi artık; Newt ile Lizzy'nin ilişkisi gibi.

O sabah kendisini uyandıran kapı sesinden önce hatırladığı son şey Teresa'nın kendi kendine mırıldanmasıydı. Bunu farkında olmadan yapıyor gibiydi. Titreşimi ve tonu bağlantılarında hissediliyordu ve Thomas'ı uzun zamandır yaşayamadığı derin bir uykuya sürüklemişti.

Sersemlemiş bir halde yataktan kalkıp kapıyı açtı. Dr. Paige koridorda duruyor ve endişeli görünüyordu.

"Üzgünüm," dedi Thomas gözlerini ovarak. "Uyuyakalmışım. Ama inanın bana buna ihtiyacım vardı." Labirent Deneyleri'ne hazırlanmak için çok yoğun çalışıyorlardı.

"Sorun değil," diye karşılık verdi Dr. Paige. Dikkati dağınık görünüyordu. "Şansölye Anderson bu sabah acilen seninle ve Teresa'yla görüşmek istiyor. Aris ve Rachel da orada olacak. Çok acil. Çabuk ol, üzerini değiştir. Toplantıdan sonra kahvaltı yapabilirsin."

Thomas o sırada kadının üstünün başının dağınık, yüzünün solgun olduğunu fark etti ve cevap vermeden önce duraksadı.

"Ciddiyim, Thomas!" dedi kadın sertçe. "Acele et."

"Tamam, tamam. Beş dakikaya hazır olurum."

"Üç olsun."

Aylar önce Aris ile Rachel'ı ilk gördüğü toplantı odasına geldiler. O zaman odada bir sürü kişi vardı. Şimdi ise Thomas ve diğer üç "seçkin" aday dışında üç kişi daha vardı. Şansölye Anderson, güvenlik şefi Ramirez ve Dr. Paige. Masanın bir tarafına onlar oturdu, diğer tarafına da Thomas, Teresa, Aris ve Rachel. Kimse mutlu görünmüyordu.

"Geldiğiniz için teşekkürler," diye başladı Anderson. Her zaman bu tür cümlelerle konuşmaya başlıyorlardı; sanki Thomas ya da arkadaşlarının gelmekten başka seçenekleri varmış gibi. "Korkarım birtakım iç karartıcı haberlerim var. Lafı dolandırmadan söyleyeceğim."

Bunun tam taksini yaptı. Sessizleşti, Ramirez ve Paige'le bakıştı. Thomas bu durum gülünç bir hal alana dek onları izledi. Ama Anderson'ın sesindeki korku sahiciydi ve ağırdı.

"Söyleyin öyleyse," dedi Aris.

Anderson gergince başını salladı. "Salgın patlak verdiğini düşünüyoruz... buna *inanıyoruz*." Arkasına yaslandı ve bitkince iç geçirdi. Yeniden Dr. Paige'e baktı.

"Salgın," diye tekrarladı Teresa. "Işıl mı?"

"Paige, bir şey söyle," diye homurdandı Anderson.

Dr. Paige ellerini masanın üzerinde birleştirerek gençlere baktı. "Evet, Işıl. Tahmin edebileceğiniz gibi buradaki yetişkinlerin hiçbiri bağışık değil, bu nedenle virüsten korunduğumuzdan emin olmak için son derece yüksek tedbirler aldık. Fakat birkaç ay önce hiçbir çalışanımız belirti göstermemiş ve testler de negatif çıkmış olmasına rağmen bir sızıntıdan endişelenmeye başladık."

"Sizi endişelendiren ne oldu?" diye sordu Rachel. Thomas bir kez daha İSYAN'ın dördünün birlikte çalışmasına izin vermesini diledi.

"Deli çukurlarım biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu Anderson ama yalnızca bu gerçeği belirtiyormuş gibi bir ifadeyle konuşmuştu. "Tesisimizin en riskli kısmı ama hayati önem taşıyor. Deliler için bir tuzak ve onları tuttuğumuz yer. Virüsü incelememiz için bize biyolojik materyal sağlıyor."

"Peki, ne oldu?" diye sordu Thomas.

"Çok sıkı envanter tutuyoruz," diye cevapladı Ramirez. Aksi adamın konuşması her seferinde şaşırtıcı geliyordu. "Tıpkı eski usul arı tuzağı gibi; içeri giriyorlar ama dışarı çıkamıyorlar. Onları tuttuğumuz yer izleniyor; her yerde kameralar var" Duraksadı ve boğazından berbat bir balgam sesi çıkardı. "Koruma kıyafetleri olmadan onlara dokunulmayacağına dair –hatta altı metreden fazla yaklaşılmayacağına dair– çok katı bir kuralımız var; bağışık değilseniz elbette. Sizler gibi." Kendi sözlerine gücenmişçesine burun kıvırdı.

"Hâlâ ne olduğunu söylemediniz," dedi Teresa, adama olan nefretini gizleme ihtiyacı hissetmeden. Thomas adamla ilgili her şeyin, tıpkı kendisinin de hissettiği gibi, ona Randall'ı hatırlattığının farkındaydı.

"Delilerden biri kayıp," dedi Ramirez. "Her gün üç kez sayımı yapıyoruz, dışarıdaki ormandan yeni gelenleri ve laboratuvar

ihtiyaçları için alınanları hesaplıyoruz. Daha önce sayılarda hiç tutarsızlık yaşamadık; burada geçirdiğim yıllar boyunca bir kez bile. Birkaç ay öncesine dek. Bir tanesi ortadan kayboldu."

Bu sözlerin etkisiyle bir süre kimse konuşmadı. Thomas bağışık olmasına rağmen tüyler ürpertici bir korkuya kapıldı. Virüsten korkmuyordu aslında; onu dehşete düşüren, Delilerdi. Bir tanesinin İSYAN tesisinde bir yerde gizleniyor olabileceğini düşünmek midesini altüst ediyordu.

"Sizi ya da başkalarını telaşlandırmak istemiyoruz," dedi Şansölye Anderson, "ama birtakım kararlar aldığımızı açıklamak için bugün sizi buraya çağırdık. Zor birtakım kararlar. Öncelikle Labirent Deneyleri'ni beş yıldan iki yıla indirdik. Bunun yavaş, uzun bir süreç olduğunu konuşuyorduk ama salgın olasılığı bizi düşündürdü. Değişkenler konusunda biraz daha... sert olabiliriz."

Thomas kendini hiç bu kadar huzursuz hissetmemişti. Anderson lafı dolandırıyordu ama Thomas onun ne demek istediğini kestiremiyordu. Teresa zihninde belli bir şey söylememişti, yalnızca duygularını ona açmış, kaygı veren hislerini paylaştığını göstermişti.

"İkinci Aşama için, hatta gerekirse Üçüncü Aşama için birkaç olasılık üzerinde çalışıyorduk. İlk labirent girişlerini yaptıktan sonra işlerin nasıl ilerlediğine bakacağız."

Thomas'ın aklına hemen Newt'le ArGe laboratuvarında gördükleri geldi: camla kaplı konteynır, damarlı deri, yumru gibi tümörler...

"Bazen yapılacak çok şey olduğunu düşünüyorum," diye devam etti adam. Açtığı elini masaya vurdu. Önümüzdeki birkaç ay boyunca biz labirent sonuçlarını incelerken her şey düzelebilir. Şu kadarını söyleyeyim ki Düz Geçiş teknolojisine, daha fazla insan kaynağı için potansiyele sahibiz ve daha fazla deneme için yeni yerler araştırmaya başladık bile. Hepsi olabilir ve olacak da. Her şeyin bir zamanı var. Labirent Deneyleri'ni beş yıldan ikiye indir-

mekle doğru olanı yaptık." Zayıf bir gülümseme sundu. "Sanırım bu değişiklikle ilgili hüsranımın yarısı bu lanet şeyleri inşa etmek için gösterdiğimiz çabadan sonra onları planladığımızın yarısından da az süreliğine kullanacak olmamızdan kaynaklanıyor."

Uzatıyor, dedi Teresa, Thomas'ın zihninde. *Söylemesi gereken ama söylemek istemediği bir şey var.*

Thomas belli belirsiz fark edilecek şekilde başını onaylarcasına salladı. Kız haklıydı.

"Bize söylemediğiniz şey nedir?" diye sordu Aris.

Anderson soru karşısında başta şaşırmış göründü ama sonra bilgiç bir ifadeyle gülümsedi. "Bazen sizin ne kadar keskin algılara sahip olduğunuzu unutuyorum. Durum şu ki, endişeliyim. Tamam mı? Bunu size itiraf etmeyi bırakın, belli etmemeliyim bile ama gerçek bu." Bakışlarını odada gezdirdi, çocuklara teker teker baktı ve masada durdu. Nefesini bıraktı. "Sanırım söylemeye çalıştığım şey, bunun zor olacağı. Ama sizin üstesinden gelebileceğinizi biliyorum."

Toplantı süresince daha fazla şey konuşuldu, daha fazla bilgi paylaşımı yapıldı. Fakat Thomas çoğunu duymadı çünkü bunlar göstermelikti. Bir şeyler değişmişti. Ya da biri cesaretini kaybetmişti. Thomas bir nedenden dolayı son saniyede Şansölye Anderson ile iki ortağının onlara her şeyi anlatmaktan vazgeçtiklerini bir şekilde biliyordu.

Sonunda gitmek üzere kalktıklarında Teresa'ya, *Ne saklıyor?* diye sordu. Ama sonra Dr. Paige'e baktı ve kadının yüzündeki tuhaf ifadeyi görünce soruyu yanlış kişi hakkında sorduğunu fark etti.

34. BÖLÜM

229.11.22 | 08.47

Minho'ya bak, dedi Teresa, Thomas'a.

Büyük günden –labirente ilk girişten– bir önceki gündü. A Grubu'ndaki kırk çocuk koridordaki duvara dizilmiş, son sağlık muayeneleri için bekliyorlardı. Newt, Minho, Alby, Gally... Thomas'ın son birkaç senede tanıma fırsatı yakaladığı tüm çocuklar gruba dahildi. Hastane hizmetlileri koridorda geziyor, muayene odalarına girmeleri için onları hazırlıyorlardı; ateşlerini, tansiyonlarını ölçüyorlar, gözlerini ve dillerini kontrol ediyorlardı.

Evet, görüyorum, diye karşılık verdi Thomas. Şansölye Anderson'ın isteği üzerine Teresa'yla birlikte oradaydılar; gözlem yapmak ve moral vermek için. Ama Thomas'ın tek hissettiği veda etmenin verdiği hüzündü ve geldiğinden beri hiç konuşmamıştı.

Minho'nun durduğu yer ile Thomas ve Teresa'nın durduğu yer arasında yaklaşık on kişi vardı ve çocuk sabahtan beri huzursuzca kıpırdanıyordu. Fakat artık daha kötü bir hal almıştı; vücudu

Thomas'a tetiği çekilmiş bir silahı anımsatıyordu, her an harekete geçecekmiş gibi kasları gergindi.

Tanrım, dedi Thomas. *Yine bir şey denmeye kalkamaz. Değil mi?*

Oysa arkadaşının canını sıkan birçok şey vardı. Durdukları yerden net bir şekilde görebildikleri revirlerin içinde her yatağın üzerinden tehditkâr görünümlü cihazlar sarkıyordu: robot maskelerine benziyorlardı, metaliklerdi ve bir sürü kablo ile tüpleri vardı. Thomas onların mümkün olan her türlü yok etme bölgesi ölçümlerini yakalamak için kullanıldığını düşündü; Labirent Deneyleri'ndeki süreci oradan gözlemleyebileceklerini.

Beni takip et, dedi Teresa. Duvardan uzaklaşıp Minho'ya doğru ilerledi. Thomas da hemen arkasındaydı. Otoriter bir havası olduğu için sağlık görevlileri ona bakmadı bile. Minho'nun yanına gidince durup bir elini omzuna koydu. Minho irkildi ve Thomas bir an çocuğun patlayacağını düşündü ama Teresa'nın gözlerine bakınca sanki bir sakinlik dalgası üzerine çarpmış gibi göründü ve dalga vücuduna yayılırken kasları gevşedi.

"Sorun yok," dedi Teresa. "Onlara karşı koyarak durumu kötüleştirme. Labirentte her şey yolunda gidecek. Göreceksin."

"Siz bizimle gelmiyor musunuz?" diye sordu Minho.

Sorusu Thomas ile Teresa'yı hazırlıksız yakaladı.

"Ee, şey..." diye kekeledi Teresa.

Thomas, "Henüz değil," diye araya girdi ve arkadaşlarının üstelemeyeceğini umarak daha fazla açıklama yapmadı.

Minho'nun yüzünde bir kez daha öfkeli bir ifade belirdi ve bu kez geçmedi. "Ciddi misin? *Onlara* karşı koymamamı mı söylüyorsun? *Bize* demek istiyor olmayasın? Burada tam olarak ne yapıyorsun, Thomas? Sizin hayvanmışsınız gibi dürtüldüğünüzü görmüyorum."

Onlardan birkaç metre uzakta duran Alby dönüp üçüne baktı. "Evet," dedi. "Bana kalırsa iyi bir noktaya değindi. Bizi büyük bir

deneyin ortasına atıp yataklarınıza dönüp rahatlayacak mısınız? Bize söyleyecek miydiniz? Yoksa sizin de geleceğinizi düşündürüp sonra *Sürpriz!* diye bağıracak mıydınız?"

Thomas'ın ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kendisini arkadaşlarıyla aynı olduğuna ikna etmeyi başarmıştı. Ayrı tutulmalarını, farklı sorumluluklar almalarını arkadaşlarının sorun etmediğine. Bunun önemli olmadığını nasıl düşünebilmişti? Elinde patlamayacağını?

"Ne oldu? Sana verilen senaryoyu mu unuttun?" diye sordu Alby. "Yoksa dostlarını üzeceğinden mi endişeleniyorsun?" Hiçbir şey olmuyormuş gibi işlerine devam eden doktor ve hemşireleri işaret etti.

"Çocuklar, hadi ama," diyebildi Teresa sonunda. "Biz kimseden farklı değiliz; sadece bize söyleneni yapıyoruz."

"Kendini daha iyi hissettiren şeyleri söylüyorsun," dedi Alby. Kollarını önünde birleştirip duvara yaslandı ve başka tarafa baktı. Haklı olarak gerginlerdi.

Gerçek gün gibi ortadaydı. Thomas'ın arkadaşları labirente gönderiliyordu ve kendisi gönderilmiyordu. Gönderilip gönderilmeyeceğini de bilmiyordu. Arkadaşlarından farklıydı ve kimse bunu artık görmezden gelemiyordu. Sırtlarını duvara yaslamış duruyorlardı ve bazıları sanki Thomas bunu başından beri biliyormuş gibi ona sert sert bakıyordu. Sıranın sonundaki Newt bile ona kızgın bir ifadeyle bakıyordu.

Thomas gerçek anlamda yıkıldı.

Minho bir şey söylemedi ama öfkeli, gergin bakışları geri dönmüştü. Bu yeni değişiklikle ilgili öfke, korku ve endişe hissediyorlardı; Thomas onların duygularını anlıyordu. Ve suçlamak için mükemmel bir hedefti.

Minho, Teresa'nın elini omzundan itti. "Alby haklı," dedi. "Söylediklerinize inanmaya çalıştım. Bize yardım edebileceğinizi düşündüm. Ama artık yaptığınız şey ortada. Başından beri onlara yardım ediyordunuz. Hepsi *bizi buna* hazırlamak içindi, değil mi?" Kelimeleri vurgularken göğsüne iki defa vurdu.

"Minho, dinle..." diye başladı Teresa.

"*Çekil karşımdan!*" diye bağırdı Minho.

Dünya paramparça oluyor ve Thomas ne diyeceğini bilmiyordu. Alby, Minho, Newt. Daha beş dakika öncesine kadar onları en yakın arkadaşları olarak görüyor, aklımdakileri ve kalbindekileri anladıklarını sanıyordu. Şimdiyse hepsi yerle bir olmuştu ve karşılarında tam bir aptal gibi duruyordu. Söylediği her şey kendisine bile yalan gibi geliyordu.

Gözucuyla birinin yaklaştığını fark etti. O yöne bakınca gelenin Gally olduğunu gördü. Sıradan çıkmıştı ve yüzü öfke doluydu. İki hemşire o Thomas'a ulaşamadan önce onu yakalamak için peşinden yürüyordu.

"Thomas!" diye bağırdı çocuk, hızlanarak ve Thomas yüzündeki ifadenin öfke değil korku olduğunu gördü. "Bize yardım etmek zorundasın! Bize yardım edemez misin?" Daha fazla yaklaşamadan iki görevli onu yakaladı. "Bazı yetkilerin olduğunu biliyorum. Yardım et!" Sesi çaresizdi ve görevliler onu sertçe çevirip muayene odasına sürüklerken bakışlarını Thomas'tan ayırmamaya çalışıyordu.

Thomas kendini güçsüz hissediyordu. Arkadaşlarından oluşan sıraya baktı ve kalbi tekrar tekrar kırıldı. Minho, Alby, Newt... hepsinin de gözlerinde kin vardı. Her şey bir anda nasıl böyle mahvolmuştu?

Bir şey söylemesi gerekiyordu, acilen. Yakın zamanda bir şansı daha olmayacaktı. Bunu düzeltmeliydi! Yanıldıklarını, kendisinin ve Teresa'nın aslında İSYAN'la çalışmadıklarını bilmek zorunday-

dılar. *Onlara* yardım edeceklerdi, gerekirse bunun için kendileri de labirente girerlerdi. Konuşması gerekiyordu. Şimdi!

Thomas sözlerini, itirazını, özrünü dile getirmek üzere ağzını açtı.

Fakat bir şey oldu. Beyninin derinlerinde bir şey tık etti; sanki bir el vücudunun içine girmiş, onu kontrol etmeye, sinirleriyle, düşünceleriyle, her şeyiyle oynamaya başlamıştı. İçine şeytan girmişçesine tüm kontrolünü kaybetti; birine ya da *bir şeye*. Ağzından kendi isteği dışında kelimeler döküldü.

"Üzgünüm," dedi. Ses tonu sanki başka bir insan konuşuyormuşçasına yabancı geliyordu. "Yapabileceğim hiçbir şey yok."

Donakalmış, çaresiz bir şekilde arkadaşlarının götürülüşünü izlerken içinden haykırıyordu.

35. BÖLÜM

229.11.23 | 10.28

Ertesi gün Dr. Paige tam vaktinde geldi. Thomas tüm gece olanları düşünmekten uyuyamamış, her geçen dakika daha da öfkelenmişti. Alarmı çaldığında sinirini Paige'den çıkarmaya hazırdı. Ama kapıyı açıp da kadının yüzünü gördüğünde cesaretini kaybetti. Yaşadıkları kendini yarı deli hissetmesine sebep olmuştu ve konuyu açmaya korkuyordu.

"Tek kelime etme, Thomas," dedi. "Anlamadığın şeylerin birtakım sebepleri var. Ayrıca şunu bil ki son sözü söyleyen kişi ben değilim. Ama bugün senin için bir zafer elde ettim. Bugün izinli olmaya ne dersin? Gününü labirentteki arkadaşlarını gözlemleyerek geçirebilirsin? Bu kadarını hak ettiğini düşünüyorum."

Thomas'ın morali düzeldi, ardından yine bozuldu. "Bunu yapmamı istemenizin tek sebebi *beni* onları gözlemlerken gözlemlemek istemeniz."

Paige iç geçirdi. "İstiyor musun istemiyor musun?"

Thomas gururunu bir kenara bıraktı. "İstiyorum."

• • •

Dr. Paige, Thomas'ı daha önce Minho'ya Izdırap Verenlerle işkence yapılmasını izlediği gözlem odasına götürdü. Bu kez ekranlarda artık çoğu arkadaşının yaşam alanı olan labirentin ortasındaki devasa yeşil alanın çeşitli görüntüleri vardı. Dr. Paige ona kontrol panelinin önündeki bir sandalyeyi işaret etti, Thomas oraya oturdu ve anında ekranlarda gösterilen sahnelere odaklandı. Paige tek kelime etmeden odadan çıktı ve yavaşça kapıyı kapadı.

Thomas öne eğildi.

İzledi.

Yeni evlerinde sadece bir gece geçirmişlerdi ama labirenti daha hiçbiri görmemişti. İSYAN labirente çıkan kapıları henüz açmamıştı, bunu bir sonraki güne saklıyordu.

Thomas çocukların labirentin devasa duvarlarının içindeki geniş avluda gezinmelerini izliyordu. Yüzlerinden her şey anlaşılıyordu. Bıçak böcekler yeterince yaklaştığında *gözlerinden* her şey anlaşılıyordu. Nerede olduklarına dair hiçbir fikirleri yoktu. Kafaları karışık görünüyorlardı. Thomas izledikçe bir şeylerin yanlış olduğu hissine daha fazla kapıldı. Herkes kendi başına takılıyordu.

Yolları kesişen, fazla tanımadığı iki çocuğa odaklandı.

"Hey," dedi biri titrek bir sesle. "Nerede olduğumuzu biliyor musun? Buraya nasıl geldiğimizi?"

Başını iki yana sallayan diğer çocuk her an ağlayacak gibi görünüyordu. "Bilmiyorum... Hiçbir şey..." Cümlesini tamamlamadan dönüp hızla uzaklaştı.

Her tarafta benzer konuşmalar geçiyordu. Çocukların çoğu birbirlerini yok sayıyordu ama iletişim kurdukları zaman da birbirlerine yabancılarmış gibi davranıyorlardı. Sanki kimseyi

tanımıyorlarmış gibi. Kendilerini bile. Birkaçı ismini söyledi ama bunu bile kendilerinden emin olmadan söylüyorlardı.

Maskeler. Demek maskelerin amacı buydu. İSYAN çocukların hafızalarına korkunç bir şey yapmış olmalıydı. Muhtemelen implantlarıyla alakalı bir şeydi.

Durum buysa, bu kahcı bir şeyse Thomas bundan daha dehşet verici bir şey hayal edemiyordu. Sahip oldukları tek şey anılarıydı. Randall'ın, ondan ismini aldığı zamanı düşündü; sanki ruhunun bir parçasını kaybetmiş gibi hissetmişti. Bu ise çok daha kötüydü. Ne kadar derindi? Geçici bir durum olma olasılığı var mıydı?

Minho'nun hızlı adımlarla duvarların yanından yürüdüğünü, yapının her santimini incelediğini gördü. Bunu yapmaya sahte güneşin doğmasından da önce başlamış olabilirdi. Korkmuştu; bu gayet açıktı. Hafızanızı kaybetmek –üstüne bir de taştan hapishaneye atılmak– hayal bile edemeyeceğiniz kadar paniklemenize sebep olurdu. Minho yürüdü, yürüdü, yürüdü... Geniş bir duvardan diğerine, ardından diğerine ve diğerine. Daire çizdiğinin farkında olmaması mümkün değildi.

Bir başka ekranda Alby ağaçlık bölgenin yakınında, sırtını ince bir çama yaslamış oturuyordu. O kadar hareketsizdi ki adeta cansız görünüyordu. Yıkılmış görünüyordu ve bu, Thomas'ı mahvediyordu. İSYAN şevkli ve kararlı, üstüne gelindiğinde her zaman mücadeleye hazır olan bu genç adamı boş bir kabuğa dönüştürmeyi başarmıştı.

Newt de etrafta gezinenlerden biriydi. Amaçsızca ahırdan tarlalara, evleri olarak planlanan küçük yapıya gidip geliyordu. Küçük yapının kulübeden farkı yoktu aslında. Newt'in gözlerinde de Alby'de olduğu gibi boş bir bakış vardı. Sanki bir yabancıya yaklaşıyor gibi yavaşça eski dostunun yanına yürüdü. Thomas ekrandan ses gelmesi için bir düğmeye bastı.

"Nerede olduğumuzu biliyor musun?" diye sordu Newt.

Alby sertçe başını kaldırdı. Newt bu soruyu daha önce yüz kere sormuş ve kendisi de artık bıkmış gibi, "Hayır, nerede olduğumuzu bilmiyorum," diye tersledi.

"Lanet olsun, ben de bilmiyorum."

"Evet, bunu sanırım hepimiz anladık."

Uzun bir süre boyunca ikisi de bakışlarını çekmeden birbirlerine baktılar. Sonunda Newt konuştu: "En azından adımı biliyorum; Newt. Seninki nedir?"

"Alby." Bunu sanki tahminde bulunurcasına söylemişti.

"Bir şeyleri çözmeye çalışmamız gerekiyor mu?"

"Evet, gerekiyor." Alby İSYAN'ın dışında yakalandıkları gece olduğu gibi keyifsiz bakıyordu.

"Öyleyse?.."

"Yarın, dostum, yarın. Bırak da bir gün üzülelim, Tanrı aşkına."

"Haklısın."

Newt ondan uzaklaşırken tozlu zemindeki ufak bir taşı tekmeledi.

Akşamüzeri Minho duvara tırmanmayı denedi.

Sarmaşıklar çok cazip görünüyordu; yapraklı dalların gücünü ölçmek isteyenleri kendine çekiyordu. Minho beyazlayan eklemli yumruklarıyla sarmaşıkları kavrayıor ve yukarı çıkarken ayaklarını koymak için pek sağlam olmayan yerler buluyordu. Sarmaşığı her defasında daha yukarıda kavrayıp ayaklarını dikkatlice hareket ettirerek tırmandı.

Üç metre.

Beş metre.

Altı metre.

Yedi metre.

Durdu. Gökyüzüne baktı ve sonra başını eğip yere baktı. Aşağıda kalabalık toplanmış, tezahürat ediyordu. Birkaç çocuk daha tutsak arkadaşlarının yolundan gitmeye çalışarak sarmaşıkları kavradı.

Minho yeniden yukarı baktı. Aşağı baktı. Duvara baktı. Ellerine baktı. Yeniden gökyüzüne. Yere. Gökyüzüne. Duvara. Ellerine. Ardından hiçbir açıklama yapmadan, yukarıda fazlasıyla sarmaşık olmasına rağmen yere inmeye başladı. Son birkaç metre kala atladı ve ellerini pantolonuna sildi.

"Buradan olmuyor," dedi. "Başka bir yer deneyelim."

Üç saat ve dört duvar sonra gökyüzü artık kapkaranlık olmak üzereyken pes etti.

Diğerleri de öyle.

O akşam Dr. Paige onu almaya geldiğinde Thomas günün çabucak bittiğine inanamıyordu.

"Odana dönme vakti," dedi kibarca.

Kadın gün içinde yemeklerini buraya getirtmişti. bu yüzden Thomas bir iyilik isteyerek bu fırsatı kullanabileceğini düşündü. Açıkça görülen hafıza kaybıyla ilgili soru sorarak onu sinirlendirme riskini almayı da istemiyordu; bunu başka bir güne saklayacaktı.

"Sabah buraya tekrar gelebilir miyim?" diye sordu. "Kapılar ilk defa açıldığında verecekleri tepkiyi görmem gerektiğini düşünüyorum. Bu önemli." Bunun çalışmadaki önemini üstü kapalı bir şekilde ifade etmeye çalıştı.

"Tamam, Thomas. Sorun olmaz. Kahvaltım burada yapabilirsin."

Thomas ayağa kalktığında kalbine öyle bir ağırlık çökmüştü ki sanki onu sandalyede bırakmıştı. Arkadaşlarına son bir kez baktıktan sonra –akşam için yerleşip ufak gruplar halinde sohbet ediyorlar, kendilerine gönderilmiş yemeğin bir kısmını yiyorlardı– arkasını döndü.

• • •

Ertesi sabah gözlem odasına tam zamanında girdi.

Sesi açtığı sırada tüm labirent sarsılıyordu. İçinde bulunduğu oda aniden gök gürleme sesleriyle doldu ve devasa kapılar kayarak açılmaya başladı; daha önce böyle bir şeye şahit olmamış kişiler için imkânsız bir görüntüydü. Bu kapıların *inşasına* yardım etmiş Thomas için bile hâlâ etkileyiciydi.

Thomas'ın arkadaşları şaşkınlıkla toplandılar. Bazıları korku içinde ağlıyordu. Bazılarının yüzünde öylesine umut dolu bir ifade vardı ki Thomas'ın yüreği burkuldu. Hafızalarının hâlâ yerine gelmediği belliydi.

Labirente çıkıp geniş koridorlarını keşfetmeye başlamalarını, labirentin planına göre köşeleri dönmelerini izledi. Dışarıdaki duvarlar yeni bir düzene girmek için ilk kez hareket ettiğinde ne düşüneceklerini merak etti. Arkadaşlarını bekleyen dehşet verici anları düşündü ve sonra Minho'nun üzerine eğilmiş jelatin kaplı yaratığı hatırladı, İSYAN'ın onu labirente salmaya karar verdiği gün neler yaşanacağını merak etti.

"Thomas?"

Bir anda korkarak düşüncelerinden uyandı ve arkasına döndüğünde Dr. Paige'i gördü.

"Arkadaşlarını izlemen için bolca fırsatın olacak," dedi kadın. "Ama öncelikli olan sorumlulukların, tamam mı? Programın dolu. Hadi gidelim."

Thomas arkadaşlarını geride bırakarak odadan çıktı.

36. BÖLÜM

230.03.13 | 14.36

Thomas sandalyede oturmuş, kontrol panelinin ardındaki ekranlara bakıyor, aylardır hissettiğinden biraz daha iyi hissediyordu. Aslında bu pek de bir şey ifade etmiyordu. En azından bir sonraki nefesini almamayı, gizemli bir hastalığın kendisini aniden öldürmesini dilemek yerine nefes almak istiyordu. Kendini... iyi hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Ve bugün kendini iyi hissediyordu.

Günlük ders, test, muayene ve diğer programlarına uyduğu sürece Dr. Paige labirentteki arkadaşlarını gözlemlemesine izin veriyordu. Labirent tamamlandığından beri artık çalışmıyordu, bu nedenle fazladan boş zamanı oluyordu. Oturup arkadaşlarını izlerken kendisinin de izlendiğini biliyordu ama olmak istediği tek yer gözlem odasıydı.

Teknisyenler yeni bir görüntüleme sistemi kurmuşlardı ve belki de her gün kısa süreliğine bile olsa sonunda kasvetli ruh halinden çıkabilmesinin sebebi buydu. Artık bıçak böcek görüntülerinden istediğini seçip çok daha gelişmiş, iki metre uzunluğundaki olağa-

üstü renk, detay ve gelişmiş ses kalitesine sahip merkez ekrana aktarabiliyordu. Thomas bunu çok sevmişti; eski dostlarını labirentte yakın çekim görmek ve duymak neredeyse kendisi de oradaymış gibi bir his yaratıyordu. Tüm sistem yüz kat daha iyiydi ve artık tüm hayatının bu odada daha çok vakit geçirip izlemek için giderek daha çok bahane bulma etrafında döneceğini biliyordu. Gözlemlemek için. Fikir sahibi olabilmek adına bir şeyler araştırmak için. Ne yazık ki arkadaşlarının hafızaları geri gelmemişti ve bu nafile de olsa Thomas'ı hâlâ sinirlendiriyordu.

Otuz yedi numaralı bıçak böceği seçip ana izleme ekranına kaydırdı. Görüntüde Alby, George diye bir çocukla labirentin doğu kapısında oturuyor, konuşuyor, gülüyordu ve bir yandan ikisi de kepçenin ucundan çıkardıkları şeftalileri yiyordu. Thomas, George'la daha önce hiç konuşmamıştı bile ama bu tür sahneler burnunda tütüyordu. Kayranlıların hayatın tadını çıkardıkları görüntüler. Bu ona her zaman umut veriyor, bir süreliğine de olsa kendilerinden çalman şeyi unutmasına yardımcı oluyordu. Başka hiçbir yerde ilgi çekici bir şey olmadığı için oturup izliyor, yanlarına gidebilmeyi diliyordu. Yalnızca ziyarete.

Biri kapıyı çaldı.

"Girin!" diye seslendi Thomas ve kapı açılıp kapanırken dönüp kimin geldiğine bakmadı bile. Gelen kişinin ayak seslerini tanıyordu. Kesinlikle tanıyordu. "Chuck," dedi ona bakmadan.

"Selam, Thomas!" dedi küçük çocuk, her zamanki heyecanlı ses tonuyla. Bir sandalyeyi aralarında neredeyse bir santim bile bırakmadan Thomas'ınkinin yanma çekip neşeli bir homurtuyla oturdu. "Heyecanlı bir şey oldu mu?"

"Şu an onu izliyorsun," diye karşılık verdi Thomas. "Şunu görüyor musun? Dikkatlice bak. Alby ile George'un yediği şeye bak. İnanmayacaksın."

Chuck öne eğildi, saçları her zamanki gibi kabarıktı, gözlerini kısarak olabildiğince ciddi bir ifadeyle ekrana baktı.

"Şeftaliye benziyorlar," dedi sonunda.

"Bingo," diye karşılık verdi Thomas, çocuğun sırtına vurarak. "İSYAN'ın en iyi analisti olabilirsin."

"Ho ho ho." Thomas kendisiyle dalga geçtiğinde vermeyi en sevdiği tepkiydi bu. "Çok komiksin." Bu da ikincisiydi.

Thomas, Chuck'm her gün bir-iki saatliğine kendisine asistanlık yapması için Dr. Paige'e yalvarmıştı. İSYAN'ın Thomas'ın fikirlerine önem verdiği belliydi ve o da bu çalışma saatlerinde fikir paylaşımı yapacağı birine ihtiyacı olduğunda ısrar etmişti. Teresa normal programının üstüne bir de bilgisayar sistemlerini öğrenmekle o kadar meşguldü ki ona yardım edemezdi.

Thomas, Chuck'ı iyi işler çıkarması için hazırladığını iddia ediyordu ama işin aslı çocuğa ihtiyacı vardı. Yalnız kalmak çoğu zaman anılarını hatırlamasına sebep oluyordu ve Chuck karanlıkta yol gösteren deniz feneriydi. Dr. Paige, Chuck'm şahit olduklarına verdiği tepkileri incelemenin ne kadar önemli olduğunu bildiğinden bunu seve seve kabul etmişti. Thomas açısından tam bir bencillik örneğiydi ama başka türlü rahatlayamıyordu. Tıpkı bir çocuğun can simidine ihtiyaç duyduğu gibi Chuck'a ihtiyaç duyuyordu.

İlk denek grubunun anılarını çalıp onları labirente göndermelerinin ardından mutsuz geçirdiği birkaç ayda Chuck hayatındaki en iyi şeydi. Chuck ve Teresa olmasaydı Thomas nasıl dayanırdı, bilmiyordu.

Sanki bu düşünce onu çağırmış gibi –ki böyle olmuş da olabilirdi– Teresa zihninde konuştu.

Hey, ne yapıyorsun? diye sordu. *Bir sonraki çocuğu labirente girişe hazırladım. Yarın sabah onun için Kutu vakti. Zavallı.*

Gözlem odasındayım, diye yanıtladı Thomas. *Yanımda kimin oturduğunu tahmin etmek için üç hakkın var ve ilk ikisi sayılmaz.*

Tatlı Chucky-Chuck mı? Kızın sevinçle gülümsediğini hissedebiliyordu. İkisinin de Chuck'a karşı zaafı vardı. *Size katılabilir miyim?*

Şaka mı yapıyorsun? Sensiz asla aynı olmuyor.

Teresa hemen cevap vermeyince Thomas onun ciddi bir şey söylemek üzere olduğunu anladı. Gergince bekledi.

Daha iyi hissettiğini fark ettim, dedi Teresa sonunda. *Bu beni çok mutlu ediyor.*

Thomas rahatlayarak iç geçirdi.

Seni de beni de, diye karşılık verdi. *Şimdi hemen buraya gel.*

Teresa birkaç dakika sonra gözlem odasına girdi. Hiçbir şey söylemeden Thomas'ın yanına sandalye çekti. Tüm bu rutin tıpkı eski bir ayakkabıyı giymek kadar rahattı. Chuck, Teresa'ya bakıp göz kırptı –kendinden büyük bir kızla flört etmeyi komik buluyordu–, ardından başparmağını kaldırdı.

"Nasılsın, Chuck?" diye sordu Teresa. "Henüz odana gönderilmedin mi?

"Hayır, hanımefendi," dedi Chuck gözlerini kırparak. "Her zamanki gibi küçük bir meleğim."

"Eminim." Teresa, Thomas'ın kucağından uzanıp Chuck'ın bacağını sertçe tutarak kıvırdı.

Chuck acıyla bağırıp sandalyesinden fırladı ve zıplayarak ağrıyan yerini ovdu. "Hiç hoş değil!" diye bağırdı. "Hiç değil!"

"Öğlen içecek almaya gittiğimde yumurta dolmamı tepsimden çaldığın için teşekkürler," dedi Teresa suçlarcasına bir kaşını kaldırarak. "Onları ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"Ne?" dedi Chuck. "Nasıl..." Thomas'a baktı. "Bu kız bir tür zihin okuyucu."

"Teresa'ya bulaşma," dedi Thomas, kızın güçlerinden büyülenmişçesine yavaşça başını iki yana sallayarak. "Sana vereceğim tek hayat dersi bu, evlat. Teresa'ya bulaşma."

"Gel buraya seni küçük yumurta dolması," dedi Teresa ve odanın içinde Chuck'ı kovalayıp onu kucaklamalarıyla boğmaya çalıştı. Tüm flört şakalarına rağmen çocuk, Teresa'nın bunu yapmasından nefret ediyordu.

Thomas arkasına yaslanıp bu görüntünün her saniyesinin tadını çıkardı.

Evet, diye düşündü. *Kendimi yeniden iyi hissediyorum.*

37. BÖLÜM

230.03.14 | 06.03

Bir giriş günü daha.

Çocuğun adı Zart'tı ve Kutu'ya girme sırası ondaydı. Yeni girişi hazırlama görevi bu kez Teresa'ya verilmişti. Zart'ı bir gün önce hazırlamıştı ve sabah saatlerinde çocuğa Kıymık işlemi yapılmıştı. Thomas sedyede bilinci kapalı bir halde yatan çocuğa baktı. Çocukların bayılması için verdikleri her ne ise, bir gergedanı bile devirebilirmiş gibi görünüyordu.

Teresa'ya bakıp gülümsedi. Dr. Paige, iki hemşire ve Chuck'la birlikte asansördeydiler. Thomas yardımcısının da gelmesi için Dr. Paige'i ikna etmişti ki Chuck da buna bayılıyordu. Rutin okul ve test programının dışına çıkmak onu her zaman heyecanlandırıyordu. Thomas çocuğun geleceğinin ondan saklanmaması gerektiğini, büyük kısmı bilinçaltı seviyesinde olsa da zihnini buna hazırlamanın iyi olacağını düşünüyordu.

Tesisin bodrum katına indikleri sırada asansör uğulduyordu. Bu süre boyunca kimse konuşmadı, Chuck bile konuşmuyordu ki bu ufak bir mucize sayılırdı. Thomas düşüncelere daldı.

Nasıl bir şey? diye düşündü Zart'ın uyuyan yüzüne bakarken. Tüm anıları silinmiş bir şekilde uyanmak çok tuhaf olmalıydı. Dr. Paige bunun nasıl çalıştığını pek çok defa açıklamıştı ama nasıl *hissettiriyordu?* Thomas'ın bilmek istediği buydu. Dünyanın ve nasıl olduğunun el değmemiş ama tüm önemli şeyler silinmiş hali. Arkadaşlar, aile, yerler. Hem ilgi çekici hem de dehşet verici bir şeydi.

Asansörün melodisi duyuldu ve durdular. Bodrum. Bu, Thomas'ın kalbinin biraz da olsa sızlamasına neden oluyordu. Çok uzun zaman önce, bir hafta boyunca her gün arkadaşlarıyla burada buluşmuşlardı. Yalnız, üzgün bir çocuktan, arkadaşları olan ve nispeten daha mutlu bir çocuğa dönüşmüştü.

Kapılar açıldı ve hemşireler sedyeyi koridora ittiler. Thomas, Teresa'ya baktı ve Dr. Paige'i takip ettiler. Chuck da merakla fal taşı gibi açılmış gözleriyle peşlerinden gitti. Gelecekte kendisini bekleyenlerden rahatsız oluyorsa bile hiç göstermiyordu.

Uzun koridordan Kutu'nun olduğu yere giderlerken sedyenin tekerlekleri yerde tıkırdıyordu.

"Neden bu kadar sessizsiniz?" diye sordu Chuck. Diğerlerine yetişebilmek için birkaç saniyede bir koşması gerekiyordu.

"Çünkü sabahın körü," diye cevap verdi Teresa. "Normal kalkış saatimizden erken ve daha kahvaltı yapmadık."

"Ya da kahve içmedik," diye ekledi Dr. Paige, beklenmedik bir şekilde kişilik belirtisi göstererek. "Bir fincan kahve için kendi ellerimle Izdırap Veren öldürebilirim."

Thomas ve Teresa birbirlerine önce şaşkınlıkla, ardından eğlenerek baktılar. Kadın az önce şaka yapmıştı. Belki dünyanın gerçekten de sonu geliyordu.

Beni korkutuyor, dedi Teresa bir anda.

Ne seni korkutuyor?

Labirent fikri. Giriş. Ama bir yandan da heyecanlandırıyor. Bazen Kayran'daki çocukları kıskanıyorum. Evet, zor zamanlar geçiriyorlar ama eğleniyorlar da.

Thomas bunu hiç düşünmemiş gibi davranarak omuz silkti. Gerçek şu ki, son zamanlarda bunu çok sık düşünüyordu. *Bilmiyorum,* dedi. *Psikiyatrların eğlence ve oyuna uzun süre izin vermeyeceklerini biliyorsun.*

Teresa başta cevap vermedi. Sessizce ilerlediler.

Yakında her şey mahvolacak, diyerek ona katıldı sonunda.

Sonunda içinde Kutu'nun olduğu odanın geniş çift kanatlı kapılarına ulaştılar. İSYAN tesisinde ve deneylerde kullanılan karmaşık teknolojinin aksine Kutu'nun pek bir özelliği yoktu. Büyük, tozlu bir odada zincir ve makaralarla, devasa dişlilere bağlı olan ve Kayran'a çıkan milin üzerinde duruyordu. Yepyeni bir dünyaya çıkan sihirli bir asansör.

Thomas karanlık metal kutuda hafızasını kaybetmiş bir şekilde uyanmanın nasıl olduğunu düşününce ürperdi. Dehşet verici olmalıydı.

"İşte geldik," dedi Dr. Paige, iki hemşire sedyeyi çelik duvara doğru sürerken. "Psikiyatrlar programda ayarlamalar yaparken son birkaç haftayı labirente daha fazla denek göndermekle geçirdiğimizi biliyorum ama Zart'tan sonra biraz daha düzenli olacağız. Kayran'a her ay aynı gün ve aynı saatte bir çocuk göndereceğiz. Kurmalı saat gibi. Tabii bir değişiklik olmadığı sürece."

Her fırsatı değerlendiriyorlar, değil mi? dedi Thomas, Teresa'ya.

Kesinlikle. Bir şekilde dilini çıkarıp gözlerini şaşı yapma görüntüsü yansıttı. Hiç anlamı yoktu ama yine de mükemmel bir cevaptı.

Hemşireler yaklaşık üç metre yüksekliğindeki Kutu'nun yanında durdular. Bir tanesi köşeyi döndü ve tekerlekli büyük bir portatif merdiven sürükleyerek geri döndü.

"Bu şeyin kapısı nerede?" diye sordu Chuck, en yakınlarındaki dümdüz duvarı inceleyip diğer kenarları dolanırken. Kutu'nun etrafında bir tur atıp eski yerine gelene kadar kimse cevap vermedi.

"İzle," dedi Teresa, bu süreçten hoşlanmadığını gizleme ihtiyacı duymayarak.

"Çok şaşaalı değil," diye ekledi Thomas.

"Sabırsızlanıyorum!" dedi Chuck fazla neşeli bir tonda. Thomas bazen bu çocuğun, tanıdığı en berbat espri anlayışına sahip kişi olduğunu düşünüyordu.

"Pekâlâ," dedi Dr. Paige. "Onu merdivene çıkaralım. Her şey hazır. Yönetim odasında herkes hazır."

Hemşireler Zart'ı tuttu –biri bacaklarından, diğeri de kollarını göğsünün altında birleştirerek– ve onu sedyeden kaldırdılar. Ardından ağırlıklarıyla tehlikeli bir biçimde kayan tekerlekli merdivene yavaşça ve dikkatlice çıktılar. Tepeye ulaştılar ve Zart'ı göğsünden tutan hemşire onu Kutu'nun kenarına kaldırdı, çocuk düşmesin diye kollarını metal duvarın kenarından sarkıtmaya çalıştı. Düşmeyeceğinden emin olana dek bekledikten sonra Zart'ın bacaklarını kaldırması için diğer hemşireye yardım etmek üzere eğildi.

Çok saçma, dedi Thomas, Teresa'ya. *Bunun daha iyi bir yolunu bulamamışlar mı gerçekten? Beyinlerimizde implantlar var, Düz*

Geçişleri var, üzerlerinde kameralar olan küçük robot böcekler var. Ve bunu bu şekilde...

Sözü yarıda kesildi çünkü hemşireler yanlışlıkla Zart'ın bedenini erken bırakınca çocuk yuvarlanarak gözden kayboldu ve yankılanan sarsıcı gürültü eşliğinde Kutu'nun zeminine çarptı. Chuck sırıttı fakat Dr. Paige ona sert bir bakış atınca utanmış göründü.

"Affedersiniz," diye mırıldandı.

"İyi mi?" diye sordu Dr. Paige öfkeyle.

İki hemşire de parmak ucunda kenardan sarkmış, aşağıdaki Zart'ı inceliyordu.

"İyi görünüyor," dedi bir tanesi. "Cenin pozisyonu aldı; bebek gibi uyuyor."

"Neden Kutu'nun bir kenarına kapı koymadınız?" diye soran Chuck öylesine tatlı bir tonda konuştu ki kesinlikle tam tersini ima ediyordu. *Nasıl bu kadar aptal olabilirsiniz?* demişti sanki.

"Yaptığımız her şeyin bir sebebi var," diye yanıtladı Dr. Paige ama sesinin ikna edici çıkması için fazla çabalamamıştı. Bu da bir başka şaka olabilir miydi? "Hadi gidip girişini izleyelim."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Chuck, geldikleri inanılmaz uzun koridordan geri dönerlerken. "Ne zaman uyanacak?"

Şaşırtıcı bir şekilde Dr. Paige çocuğun suyuna giderek merakını giderdi. "Yaklaşık bir saat içinde," dedi. "Uyandığı anda çıkış simülasyonunu başlatacağız ve gözlemlerimize başlayacağız. Önümüzdeki bir ya da iki günde birtakım yeni –ve oldukça ilginç– modeller görmeyi bekliyoruz."

Modu hızlıca değişmişti, ses tonundan ve hafif adımlarından heyecan saçıyordu.

"Süper," diye karşılık verdi Chuck.

Yürümeye devam ettiler.

• • •

Thomas yanında Teresa'yla izliyordu. Çocukların Kutu'da uyandıklarında hissettikleri saf dehşeti görmesini istemedikleri için Chuck'ı odasına göndermişlerdi. Çocuğu geleceğe hazırlarken sınırları zorlamanın gereği yoktu.

Birlikte izliyor ve nasıl bir şey olduğunu hayal ediyorlardı.

Zart karanlıkta uyandığında Kutu'daki kameralar hareketlerini güçlükle yakalayabiliyordu. Başta hiçbir şey söylemeden sarhoş gibi metal hücrede sendeleyerek dolandı. Fakat sonra aniden aynı anda her şeyin farkına vardı. Hafıza kaybı, tuhaf mekân, hareket, sesler. Panikledi. Duvarlara vuruyor, "Yardım edin! Yardım edin!" diye bağırıyordu.

Krizi devam etti; yumruğunda açılan yara elinin kanla kaplanmasına neden oldu. Sonunda yere yığılıp bir köşeye emekledi. Bacaklarını göğsüne çekti ve kollarını doladı. Başta damla damla akan gözyaşları çok geçmeden hıçkırıklara dönüştü, ağladıkça omuzları sarsılıyordu.

Kutu aniden durdu ve etrafı balon gibi kaplayan sessizlik sanki en ufak bir dokunuşla patlayacakmış gibiydi. Tavan aniden gürültüyle gıcırdayıp iki kapı açılırken Zart korkudan neredeyse aklını yitirmek üzereydi. Ellerini gözlerine bastırıp inleyerek yerde ileri geri sallanmaya başladı.

Yukarıdan hışırtı, fısıltı ve hafif kahkaha sesleri duydu. Sonunda parmaklarının arasından baktı. Kare şeklindeki boşluktan giren ışığı, etrafında toplanmış ve başlarını eğip kendisine bakan otuz erkeğin siluetini gördü. Bazıları yanındakini dürtüyor, onu işaret edip gülüyordu.

Bir halat sarkıtıldı, ucuna atılmış ilmek tam önünde durdu. Ayağa kalkıp bir ayağını ilmeğe koydu ve iki eliyle halatı sıkıca kavradı. Yukarıdakiler halatı çekerek çocuğu Kutu'nun kenarından çekip ayağa kaldırdılar. Üç ya da dört kişi üzerindeki tozları silkelerken ona gereğinden fazla sert vuruyorlardı ama bağırışları ve kahkahaları bunu normalmiş gibi gösteriyordu. Sanki eski dostlar, kaybolmuş arkadaşlarını karşılıyorlardı.

Uzun boylu, kahverengi saçlı bir çocuk öne çıkıp elini uzattı. Zart çocuğun elini sıktı.

"Adım George," dedi çocuk. "Kayran'a hoş geldin."

38. BÖLÜM

230.03.15 | 15.15

Gün diğer günlerden farksızdı. Kahvaltı, birkaç ders, gözetleme odasında daha fazla vakit. Öğle yemeği. Gözetleme odası. Tüm bu süre boyunca Teresa yanındaydı. Chuck'ın da öğleden sonraki dersleri bittikten sonra onlara katılmasına izin verilmişti.

Chuck solunda.

Teresa sağında.

Thomas İSYAN'daki rolünün ne tür bir hal aldığından emin değildi. Sanki ne isterse yapmasına, nereye isterse gitmesine izin veriyorlardı. Yemeklerini genellikle kafeteryada, henüz labirente gönderilmemiş diğer deneklerle birlikte yiyordu. Onlarla Newt, Alby ve Minho'yla olduğu kadar yakınlaşamamıştı ama çoğu iyiydi. Özellikle de Jeff ve Leo adlı iki çocuk çok iyiydi ama onların da kendilerini bekleyen gelecek konusunda endişeli oldukları belliydi; labirentin nasıl bir yer olduğu ve nasıl bir yere dönüşebileceğiyle ilgili söylentiler duymuşlardı. Yine de genelde sessizlerdi.

Thomas ekranları izlerken iyi olduğuna karar verdi. Daha iyi bir şey çıkana dek mevcut durumundan memnundu.

"Orada ne oluyor?" diye sordu Teresa, Thomas'ı düşüncelerinden uyandırarak. Sağ taraftaki ekranlardan birini gösteriyordu. Thomas daha iyi bakabilmek için görüntüyü ortadaki ana ekrana aktardı.

Alby ile Newt'in başı çektiği bir grup Kayran'ın kuzeybatı köşesinin yakınındaki duvara yaslı hurdanın etrafına şüpheyle toplanmışlardı. İSYAN, çocukları barınak yapmak gibi ufak görevlerle başlatmıştı; malzeme gönderdikçe çocukların onu büyüteceklerini, inisiyatif kullanarak yaşam koşullarını iyileştireceklerini umuyorlardı. Çocuklar birkaç haftadır bununla uğraşıyorlardı ve bulabildikleri tüm gereksiz odun parçalarını toplayıp duvara yaslamışlardı. Hatta bazı çocuklar son birkaç gecedir onun altında uyuyorlardı.

Fakat şimdi duvarların köşesindeki açıklıkta duran çocuklar... tedirgin görünüyorlardı. Her şeyden önce tuhaf duruyorlardı; sanki bıçak böceklerin, hurdanın içinde ne olduğunu görmelerini istemiyorlarmış gibi birbirlerine fazla yakınlardı. Başları sağa sola dönüyor, soygundan sonra binip kaçacakları arabayı bekleyen suçlular gibi etrafı tarıyorlardı. Alby ile Newt hararetle fısıldaşıyordu; ya tartışıyorlar ya da bir şey hakkında endişeleniyordu.

"Ne yapıyorlar?" dedi Thomas sessizce ve gölgelerin arasından bir şeyler seçebilmek için öne eğildi. Bulunduğu açıdan hiçbir şey göremedi.

Teresa ondan erken davranıp komuta odasına – *önemli* insanların çalıştığı yere– bağlanmak için bir düğmeye bastı.

"Oraya bıçak böcek sokma şansımız var mı?" diye sordu Teresa, kendisini her kim dinliyorsa.

"Hayır," diye cevapladı adam. Muhtemelen psikiyatrlardan biriydi. Deneklerle neredeyse hiç muhatap olmazlardı, Thomas ve

Teresa'yla bile. "Onları yakından izlediğimizi bildirmeden önce bu durumun nasıl sonuçlanacağını görmek istiyoruz."

Bu, Thomas'ın daha da meraklanmasına sebep oldu. "En azından şu an olduğu yere yakınlaştıramaz mıyız?"

"Elimizden geleni yaparız," diye cevapladı adam kısaca. "Komuta odası çıktı." Adamın kesinlikle bilerek çıkardığı yüksek sesli *klik* duyuldu. Diğer bir deyişle, *bizi rahat bırakın*. Bazen böyle bir tavır takınıyorlardı.

Ekrandaki hareket Thomas'ın dikkatini çekti. Alby üçgen sığınağın kenarına yaslanmış, bir şeyle uğraşıyordu ve harcadığı çabayla vücudu gerilmişti. Newt de ona katıldı ve ikisi birden karanlıktan bir şeyi çekerek gri ışığa çıkardılar; batı tarafındaki duvar sahte güneşi kapayarak Kayran'ın o bölgesinin gölgede kalmasına neden olmuştu.

"Ne..." dedi Teresa. "Nedir o?"

"Bir insan!" diye bağıran Chuck, Thomas'ın oturduğu yerde zıplamasına neden oldu.

Ama çocuk haklıydı. Alby ile Newt birer bacağından tutmuş, onu kuzey ve batı duvarlarının kesişimine sürüklüyordu. Oraya ulaştıklarına Alby çocuğun yanında diz çöküp yüzüne yumruk attı. Teresa şaşkınlıkla bağırdı ve Thomas farkında olmadan birkaç santim geriledi. Alby geri çekilip çocuğu tekrar tekrar yumrukladı. Newt onu kolundan yakalayıp uzaklaştırdı.

"Kim olduğunu görebiliyor musun?" diye sordu Teresa.

Chuck kontrol masasının etrafından dolanmıştı ve ekranla arasında yalnızca birkaç santim vardı. "Onu tanıyorum," dedi. "George."

"Zart'ı Kayran'da karşılayan mı?" diye sordu Thomas. "Bunun üzerinden daha yirmi dört saat bile geçmedi. Bu süreçte nasıl her şey kötüye gidebildi?"

"*Ne* kötüye gitti?" diye ekledi Teresa. "Yani neler oluyor? Alby niye George'u öldüresiye dövüyor?"

Thomas ana ekranın sol tarafındaki kamera görüntülerinden birinin bulanık bir şekilde hızla hareket ettiğini fark etti. Bıçak böcek sarmaşıkların arasından olabildiğince hızlı bir şekilde ilerliyordu.

"Chuck, buraya gel," dedi sertçe. "Görüntülerin tamamını göremiyorum."

Chuck onun dediğini yaparken yüzünde korku ile neşe arasında bir ifade vardı. Thomas çabucak istediği ekranı ortadaki ana ekrana kaydırdı. Görüntü netleşirken kamera sarmaşıkların arasından çıkarak Alby, Newt ve George'u kuşbakışı gösterdi. Çocuklar bıçak böceğin hızlı hızlı ilerlerken çıkardığı sesi fark etmemiş görünüyorlardı.

Thomas şimdi her şeyi tüm ayrıntısıyla görebiliyor, her nefeslerini ve hareketlerini duyabiliyordu.

Geroge berbat haldeydi. Yerde kıvranıyor, kasları artık hep öyle kalacakmış gibi kasılıyor, geriliyordu. Gözleri pörtlemişti; dudaklarını soluk bir çizgi halinde birbirine bastırıyordu; yüz derisi sanki soyulmuş, kaynatılmış, sonra tekrar yerine tutturulmuş gibiydi. Thomas gözlerini önce kırptı, ardından ovdu. George sanki özel efektlerle yaratılmış gibi görünüyordu. Hayal bile edilemeyecek derecede acı çekiyormuşçasına kıvranırken kapalı ağzından şiddetli inlemeler çıkıyordu.

"Nesi var böyle?" diye bağırdı Newt.

Thomas'ın tanımadığı başka bir çocuk George'un yanına geldi. "Size söyledim. Labirenti keşfe çıkmıştık. Hep benim önümdeydi. Mekanik sesler duymaya başladım ve sonra George çığlık attı. Buraya zar zor getirdim." Öfkeli görünüyordu, hiddetli konuşuyordu.

"O kim?" diye sordu Thomas. Eski arkadaşlarıyla birlikte Kayran'daymış gibi hissediyordu adeta.

"Adı Nick," dedi Chuck. "Burnunu karıştırır."

Thomas gözlerini ekrandan ayırıp çocuğa baktı. "Ciddi misin? Şimdi mi?"

"Hakkında bildiğim tek şey bu!"

"Diğerlerinin onu görmesini istemiyordum," diyen Alby, Thomas'ın dikkatini yeniden geniş ekrana çekti. "Herkesi korkutacak. Bunu önlemenin artık imkânı yok."

"Niye suratına vurup duruyordun?" diye sordu Nick, zıvanadan çıkmış halde. "O benim arkadaşım. Tıbbi yardıma ihtiyacı var, delinin biri tarafından dövülmeye değil."

"Beni ısırmaya çalıştı!" diye bağırdı Alby. "Defol!"

"Çocuklar, kesin şunu," dedi Newt aralarına girerek. "Çözüm bulmaya çalışalım. Ne yapacağız?"

Daha da kötüleşen George'un başında durdular. Başı, şişmekten her an patlayabilirmiş gibi görünüyordu. Yüzü pancar gibiydi ve kabarmıştı. Alnındaki ve şakaklarındaki damarlar belirginleşti. Ve gözleri... kocamandı. Thomas daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Alby daha birkaç saniye önce kavga etmenin eşiğinde olduklarını unutmuşçasına, "Ona neyin saldırdığını gördün mü?" diye sordu Nick'e.

Nick başını iki yana salladı. "Hiçbir şey görmedim."

"George bir şey söyledi mi?" diye sordu Newt.

Nick başını onaylarcasına salladı. "Şey, evet, sanırım. Emin değilim ama sanırım şey diye fısıldıyordu: 'Beni soktu, beni soktu, beni soktu...' Çok tuhaftı, dostum. Sanki içine şeytan kaçmış gibiydi. Ne yapacağız?"

Thomas sandalyesine yığıldı. Bir nedenden dolayı bu sözler onu fazlasıyla ürkütmüştü.

Beni soktu.

39. BÖLÜM

230.03.15 | 17.01

"Hadi," dedi Alby, eğilip George'un ayaklarını tutarak. "Saklamanın bir faydası yok artık. Onu Kayran'ın ortasına götürelim ve herkesi çağıralım. Belki biri ne yapılacağını biliyordur."

Tam o anda Newt doğruca kameraya baktı. Thomas bir an arkadaşının *kendisini* gördüğünü düşünerek geri çekildi.

Newt ellerini ağzının kenarlarında birleştirerek bağırdı. "Hey! Bizi buraya her kim gönderdiyse! Bize biraz ilaç gönderin! Lanet olası bir doktora ne dersiniz? Daha da iyisi, bizi neden bu cehennem çukurundan çıkarmıyorsunuz!"

Thomas donakaldı. Newt ve diğerlerinin kendilerini oraya kimin gönderdiğini gerçekten bilmiyor olmaları çılgıncaydı. Hatta İSYAN diye bir şeyin varlığından bile haberdar olmamaları. Tek bildikleri artık bir labirentin ortasında sürdükleri tuhaf yaşam ve etrafta dolaşan, üzerlerine kamera yerleştirilmiş robot böcekler olduğuydu. Fakat Izdırap Verenleri de yakından tanımak üzerelerdi.

Beni soktu. Thomas'a kimse sokulmakla ilgili bir şeyden bahsetmemişti. Yaratığın vücudundan çıkan metal eklentilerden biriyle ilgili olmalıydı.

Çocuklar George'u kaldırdılar; şiddetli bir şekilde kıvrandığı için dört kişi birden kaldırmak zorunda kaldı. İnlemeleri o kadar ürkütücüydü ki Thomas kulaklarını kapamak istedi.

Grup Çiftlik Evi dedikleri küçük yapının etrafından dolanıp Kutu'nun yakınındaki merkezi bölgeye doğru ilerledi. Diğer çocuklar –bazıları bahçede bazıları çiftlik hayvanlarının yanında çalışıyor, bazıları da öylesine geziniyordu– durumu anında fark ettiler ve çok geçmeden tüm Kayranlılar George'un etrafında toplandı.

İSYAN zaten fark edildiği için onları gözetlemiyormuş gibi davranmayı bırakarak bıçak böceklerle etraflarına üşüştü. Odadaki ekranlarda farklı açılardan görüntüler belirmeye başladı ve Thomas en iyi olanı seçerek –hâlâ kuşbakışı görüntü alabilmeyi umuyordu– ana ekrana aktardı.

"Beni dinleyin!" diye bağırdı Nick. Thomas idareyi Alby'nin ele almamasına biraz şaşırdı. "Georgie ile ben labirentte koşuyorduk ve o benim önüme geçti. Bir şey ona saldırdı. *Sokulduğunu* söyleyip duruyor. Bu konu hakkında bilgisi olan var mı?"

"Minho orada bir tür yaratık görmüştü," dedi Alby. "Minho nerede?"

"Hâlâ koşuyor," diye cevapladı biri. "Muhtemelen çıkmazlardan birinde uyuyordur."

"Bahsettiği yaratıklardan biriydi," dedi Alby. "Öyle olmalı."

"Ne olduğunun pek de önemi yok." Nick yerde tortop olmuş, ileri geri sallanan George'u işaret etti. "Ona ne yapacağız? Elimizde yalnızca biraz aspirin ve bandaj var."

"Geçen hafta gönderdikleri mutfak malzemelerinin arasında tuhaf bir şey vardı."

Thomas kimin konuştuğunu görmedi ama kısa süre sonra uzun boylu, koyu tenli bir çocuk kalabalığın arasından çıkıp Nick'in yanında durdu.

"Sen neden bahsediyorsun, Siggy?" diye sordu lider.

"Onun adı Tava!" diye seslendi biri. "Ona böyle seslenmeyen tek kişi sensin."

Ayaklarının dibinde kıvranan çocuğa rağmen birkaç kişi uygunsuz bir şekilde güldü.

"Karton kolinin dibindeydi," dedi Siggy, Tava, adı-her-ne-ise. "Şırınga, üzerinde de *serum* yazıyor. Yanlışlıkla gönderildiğini düşündüm; birinin kazara kutuya düşürdüğünü falan. Sabah sosis artıklarıyla birlikte attım."

Alby çocuğun yanına gitti ve onu tişörtünden kavrayıp kendine çekti. "Attın mı? Kimseye söyleme zahmetinde bulunmadan? Yemek pişirmek istemene şaşmamalı; başka bir şeye yetecek aklın yok."

Siggy gülümsedi. "Bu kendini daha zeki hissettirecekse... Her neyse, şimdi söylüyorum işte, öyle değil mi? Kes şunu."

"Nereye attın?" diye sordu Nick. "Belki kırılmamıştır. En azından bir bakalım."

"Hemen dönerim." Siggy Çiftlik Evi'ne doğru koştu.

Sadece üç ya da dört dakika geçmişti ama uzun boylu çocuk elinde ince, metalik bir silindirle dönene kadar George daha da kötüleşmişti. Daha kötüden en kötüye geçmişti sanki.

Soluk aldıkça hızlı hızlı kalkıp inen göğsü dışında kaskatı kesilmişti. Çenesi, uzuvları gevşemişti; önceki kaskatı kesilmiş halinden sonra kasları rahatlamıştı. Ölmek üzereydi.

"İSYAN onun ölmesine izin vermez, değil mi?" diye sordu Chuck. "Bu da bir tür test. Herkesin nasıl tepki vereceğini görmek istiyorlar."

Teresa, Thomas'ın arkasından uzanıp Chuck'ın sırtını sıvazladı. "Şırınga bunun için. Eminim. Acele etseler iyi olur."

Thomas'a bakıp zihninden konuştu. *Bunun sonu iyi olmayacak.*

Thomas başını hafifçe iki yana salladı, ardından dikkatini ekrana yöneltti. Siggy şırıngayı George'un başında diz çökmüş Nick'e vermişti. Hasta çocuk –*sokulmuş* çocuk– artık neredeyse hiç kıpırdamıyor, doğru düzgün nefes almıyordu. Gözleri boş bakıyordu.

"Bunu nasıl yapacağını bilen var mı?" diye seslendi Nick. "Nereye batıracağım?"

"Herhangi bir yere!" diye bağırdı Alby. "Acele et! Haline baksana!"

Başka kimse cevap vermeyince Nick şırıngayı kaldırıp başparmağını arkasına dayadı ve George'un koluna batırdı. Çocuk irkilmedi bile. İçindeki sıvı bitene dek Nick şırıngayı itti; ardından iğneyi yere atıp ayağa kalktı ve birkaç adım geri gitti.

"Hadi, George," dedi Nick belli belirsiz duyulan bir sesle. Kayran'daki tek ses onun konuşması ve hafif esen rüzgârın hışırtısıydı.

Uzun bir dakika geçti. Teresa, Thomas'ın dizini sıktı, elinin sıcaklığı pantolonunun üzerinden yayılıyordu. O da en az kendisi kadar gergindi.

Ardından çocuklar dağılıp geriledi ve insandan çıkması imkânsız bir kükreme duyuldu. George ayağa kalkmıştı, ağzı açıktı ve acı dolu bir ifadeyle yüzünü buruşturmuştu. Gergince bağırdı: "Izdırap Veren! O lanet olası bir Izdırap Veren'di! Hepimizi öldürecekler!" Kelimeler ağzından, uzaktan gelen patlamalar gibi çıkıyordu.

Aniden en yakınındaki çocuğa koşup üzerine atladı ve ona vurmaya başladı. Thomas tamamen şoke olmuş bir halde izliyor, gördüklerine inanmakta güçlük çekiyordu. Alby ile Nick George'u çocuğun üzerinden çekmeye çalıştı ama çocuk onlara vurup dişlerini göstererek Nick'in üzerine atıldı ve onları uzaklaştırdı.

"Ne oluyor..." diye fısıldadı Teresa.

George çocuğu tırmalayarak yanağını ve ağzını kanattı. Ardından sıra gözlere geldi. Tüm bu süre boyunca çığlık atıyordu. Altındaki çocuk ona karşı koyuyor, vücudunu çevirerek saldırganın altından çıkmaya çalışırken bağırıyordu. Fakat George sanki on insan gücündeydi. Tek eliyle kurbanını yere yapıştırdı ve yüzüne yumruk attı. Ardından hayvan gibi uluyarak yeniden çocuğun gözlerine saldırdı.

Delilikti. Sanki George birkaç dakika içinde nezleden tam bir Deli'ye dönüşmüştü. Diğer çocuklar araya girip onu geri çekmeye çalıştılar ama kimse onun vahşice sarsılan bedenini sabit tutamıyordu. Thomas sağ tarafta bir hareket olduğunu ve Alby'nin son hız koştuğunu gördü. Bir ara görüntüden çıkmıştı ve şimdi geri dönüyordu.

Uzun, ince bir parça odunu antik çağlardan kalma deneyimli bir savaşçıymış gibi omuz hizasına kaldırmıştı. Kırılmış bir süpürge ya da kürek sopası gibi bir şeye benziyordu, kıymıklı sivri bir ucu vardı.

"Çekilin!" diye bağırdı Alby tozlu zeminde hızla koşarken.

Thomas yeniden George'a baktığında elleriyle kurbanının gözbebeklerini oyduğunu ve çocuğun çığlık çığlığa bağırdığını gördü.

Alby uzanıp eğreti mızrağı George'un ensesine öylesine sert sapladı ki ucu diğer taraftan çıktı. George yana doğru düşerken bağırışlarının yerini boğulma sesleri aldı. Çocuk sürünerek altından çıkıp elleriyle yaralı yüzünü kapadı.

George kasıldı, inledi ve ardından kaskatı kesildi.

Altındaki toprak ve taşlar kanla karardı.

40. BÖLÜM

230.03.15 | 17.52

"Kahretsin," diye soluyan Thomas hiç olmadığı kadar afallamıştı.

Teresa, Thomas'ın bacağını bırakıp sesli bir şekilde nefes vererek arkasına yaslandı. "Evet, kahretsin. Neler oluyor böyle?"

Thomas, Chuck'a bakınca yüreği burkuldu. Çocuk bacaklarını göğsüne çekmiş, kollarını bacaklarına dolamıştı, yüzü solgundu, yanaklarından akan iki gözyaşı izi parlıyordu. Titriyordu. Thomas'ı dayanılmaz bir suçluluk duygusu sardı; arkadaşının böylesine korkunç bir şey görmesini hiç istemezdi. *Kendisi* böylesine korkunç bir şey görmeyi hiç istemezdi.

"Hey, hey," dedi Thomas, Chuck'a dönerek. Çocuğu omuzlarından kavradı. "Hey, bana bak. Bana bak."

Chuck sonunda üzgün gözlerle ona baktı.

"Bunun çaresine bakacağız, tamam mı?" dedi Thomas. "Eminim ki... Bilmiyorum. Bir şeyler ters gitti. Birileri hata yaptı. Böyle olmaması gerekiyordu. Labirent böyle *olmayacak*, tamam mı?"

Chuck hıçkırıklarının arasından konuştu. "Sadece eğleniyordum. Ben..." Sesi kısıldı ve sessizce ağlamaya devam etti.

"Biliyorum dostum, biliyorum. İzlemesi zordu." Chuck'ı kucakladı. Teresa da diğer taraftan sarıldı. Küçük grubun kucaklaşması bir ya da iki dakika sürdü, ardından Thomas Kayranlıların bu vahşi ölüme nasıl tepki verdiklerini görmek için omzunun üzerinden baktı.

Çocukların bazıları kaçışmıştı, çoğu tek başına uzaklaşıyordu. Alby diz çökmüş, George'u öldürürken kullandığı mızrağa yaslanmış, hiç kıpırdamadan yere bakıyordu. Yanındaki Newt toprakta bağdaş kurmuştu, başını ellerinin arasına almış, gözlerini kapamıştı ve bir insanın yüzünde görülebilecek en üzgün ifadeye sahipti.

Bıçak böceklerden biri George'un bedenine yaklaştı ve Thomas o görüntüyü ana ekrana aktardı. Hepsinin içinde kendine en hâkim olan Nick gibi görünüyordu; üstelik George bariz bir şekilde yakın arkadaşı olmasına rağmen. Sonuçta ona Georgie diyordu. Nick cansız arkadaşının yanında diz çöküp kıyafetlerini yokladı, gözlerinin içine baktı, uzuvlarını inceledi. Bir anda donakaldı, gözleri George'un sırtının ortasındaki bir noktaya odaklandı.

Bir-iki saniye sonra uzanıp çocuğun tişörtünü tuttu ve küçük bir yırtık bulana dek elini gezdirdi. Ardından birkaç hızlı el hareketiyle daha büyük bir delik açtı ve eğilip bir şeye baktı. Thomas da gözlem odasında, önündeki büyük ekrana doğru eğildi.

Bıçak böcek çocuğun bedenine yaklaştı ve tam da Nick'in ilgilendiği noktayı gösterdi. Çocuğun derisi kırmızı ve şişti, birkaç kalın siyah damar neredeyse tam bir daire şeklindeki yaranın üzerinde belirmişti. Gövdesinden çıkan bacakları kırılmış bir örümceği andırıyordu. Yara o kadar iğrençti ki uzun süre bakılması zordu.

"*Sokulmuş*," dedi Teresa. "Gerçekten de sokulmuş gibi görünüyor."

Thomas ayağa kalktı. "Yeter," dedi. "Hadi." Duvardaki iğrenç görüntüye arkasını dönüp kapıya ilerledi.

Teresa yanında, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Thomas arkalarındaki Chuck'a döndü. "Aslında senin burada kalman gerek. Burada kalmanı *istiyorum*."

"Ne? Neden?" Ya alınmıştı ya da yalnız kalacağı için dehşete düşmüştü. Thomas hangisi olduğunu anlayamadı.

"Birinin benim yerime ekranları izlemesi gerekiyor. Bir şey olursa –Izdırap Veren ortaya çıkarsa ya da biri sokulursa ya da labirent havaya uçarsa falan– beni bul. Tamam mı?"

Thomas, Chuck'ın onu geride bırakmasıyla ilgili yaptığı açıklamaya kanmayacak kadar zeki olduğunu biliyordu ama çocuk karşı koymadı. "İyi. Ama nereye gidiyorsunuz? Sizi nasıl bulacağım?"

Thomas kapıyı açıp Teresa'nın geçmesi için elini salladı.

"Birtakım cevaplar almaya gidiyorum."

Thomas kapıyı yumrukladı.

"Bizi içeri alın!" diye bağırdı.

Ana komuta odasına yirmi bir yaşından küçüklerin girmesi yasaktı. Bir keresinde birinin böyle söylediğini duymuştu ama daha çok onları dışarıda tutmak için uydurulmuş bir formaliteye benziyordu. Thomas, Teresa, Aris ve Rachel uygun zamanlarda "takımın" bir parçasıydılar. Thomas kendilerinin de Kayran'dakiler kadar incelendiğini biliyordu.

Az önce gördüklerinden sonra kendini çok huzursuz hissediyordu.

Kapıya yeniden vuracaktı ki bir klik sesi, ardından tıslama duyuldu ve büyük metal kapı açıldı. Daha önce hiç görmediği tıknaz, koyu renk saçlı bir adam karşılarında duruyordu. Ve halinden hiç de memnun görünmüyordu.

"Sorun nedir Thomas?" diye sordu şaşırtıcı derecede sakin bir sesle. "Şu an işler biraz karışık."

"Bizim önemli olduğumuzu, tüm bunların bir parçası olduğumuzu söyleyip duruyorsunuz," dedi Thomas. Önce Teresa'yı, ardından kendini gösterdi. "Labirentinizi programlamanıza yardım ettik. Tüm arkadaşlarımızı oraya göndermenize. Ve şimdi de onlardan birinin ölmesini izledik ve siz bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadınız. Neden? Neden gidip yardım etmediniz? Birinin neler olduğunu açıklaması gerekiyor ve biri bunu hemen şimdi açıklayacak."

Thomas titriyordu. Kendine hâkim olmaya çalıştı. Güçsüzce nefes alarak adamın cevap vermesini bekledi.

Adamın yüzünde farklı birkaç ifade belirdi. Sonuncusu öfkeydi.

"Bekleyin," dedi ve cevap beklemeden kapıyı kapadı.

Thomas kapıya tekrar vurmak için uzanmıştı ki Teresa onu tutup başını iki yana salladı.

Bizimle konuşacaklar, dedi zihninde. *Biraz sabır göster. İlerleme kaydetmek istiyorsak bu tür durumlarda onlar kadar sakin davranmalıyız.*

Teresa'nın haklı olmasına bozulan, sinirlenen ve saçma meydan okuyuşu yüzünden kendini aptal gibi hisseden Thomas bir nefes daha alıp başını onaylarcasına salladı ve bekledi.

Bir dakikadan kısa süre içinde kapı açıldı. Dr. Leavitt her zamanki mutsuzluğu ve kelliğiyle önlerinde durdu ama daha bir şey söyleyemeden yanında Dr. Paige belirdi ve adamı resmen iterek uzaklaştırdı.

"Thomas," dedi kibarca. "Teresa. Eminim siz de bizim kadar endişelisiniz."

Thomas ilk cümlesinin bu olmasını beklemiyordu ama neden tuhaf geldiğini de anlayamadı.

"Öyleyiz, evet," diye karşılık verdi Teresa. "Çocukları öldürmeyi sorun etmiyor musunuz artık?"

Thomas bunu açıkça söyleyecek kadar cesur davranabileceğinden emin değildi. Fakat bu gerçekti; İSYAN George'u öldürmüştü. Henüz on sekiz yaşında bile olmayan bir çocuğu.

Dr. Paige kenara çekilip kapıyı biraz daha açtı. "İçeri girin. Size neler olduğunu açıklayacağız. Neyin ters gittiğini. Bilmeyi hak ediyorsunuz."

Thomas o an biraz şaşkın olsa da kendini, "Evet, bence de hak ediyoruz," derken buldu. Daha önce hiç olmadığı kadar gerçek hissettiren bir farkındalık yaşadı: Yaptıklarının ya da söylediklerinin bir önemi yoktu. Her şey İSYAN tarafından hazırlanmış bir test olabilirdi.

Bu çok fazlaydı.

Teresa'nın peşinden komuta odasına girerken aniden etrafındaki her şeye dikkat etti.

"Beni takip edin," dedi Dr. Paige, kapıyı kapatırken.

Leavitt hâlâ kenarda duruyordu ve Thomas ile Teresa yanından geçerken onları sanki düşman istilacılarmış gibi süzdü.

Kısa, dar bir koridorda yürüdükten sonra iki yana açılan geniş bir odaya girdiler. Thomas'ın sağında bir dizi monitör, bilgisayar, kontrol paneli ve sandalye vardı. Kendi gözlem odalarından en az on kat büyüktü. Yaklaşık yirmi kişi devasa alanda farklı görevler üzerinde çalışıyordu. Thomas'ın solunda birkaç masa, camla çevrili bir toplantı odası ve içinde kim bilir ne gizemleri saklayan birkaç kapalı kapı vardı. Thomas'a İSYAN'ın geniş operasyonun yalnızca çok küçük bir kısmını gördüğünü hatırlattı.

Dr. Paige hareketli ortamda yürürken omzunun üzerinden, "Şu an sizinle bu konu hakkında başka kimsenin konuşmasını istemiyorum," dedi. "Sessiz bir yer bulalım da size neler olduğun

anlatayım. Keşke bize –bana– şu an gösterdiğinizden daha fazla güvenseniz. Belki bize biraz inansanız..."

"İnanmak mı?" diye tekrarladı Thomas, kadının tepkisine şaşırarak. Gerçekten kendilerinden bunu mu bekliyordu? Az önce gördüklerinden sonra?

Doktor ortasında bir masa ve dört sandalyenin olduğu camla çevrili küçük bir odanın önünde durdu. Kapıyı açtı ve içeri girip oturmalarını işaret etti. Thomas gidişattan memnun değildi; orayı basıp bazı cevaplar talep etmek istemişti ve şimdi nasıl olduysa yine İSYAN'ın dediklerini yapıyorlardı.

"Buraya oturup sohbet etmeye gelmedik," dedi. "Yalanlar dinlemek istemiyoruz. Gerçek *cevaplar* istiyoruz. Lütfen."

"Birini öldürdünüz," diye ekledi Teresa çok daha sakin bir tonda. "Size bunun için yardım etmedik. Arkadaşlarımızı öldüresiniz diye değil. Sırada biz mi varız?"

Dr. Paige ne öfkeli ne suçlu, hatta ne de utanmış görünüyordu. Aksine... üzgündü. Sıkıntılı.

"Bitti mi?" diye sordu bitkince. "Artık lütfen konuşabilir miyim? Yalanlardan ve eksik bilgilerden bıktınız mı? Ben de öyle. Ama buraya cevap almaya geldiniz ve tek yaptığınız suçlamalarda bulunmak. Konuşmamı istiyorsanız bunu kesmeniz gerek."

Thomas iç geçirdi. Sanki her defasında ona çocuk muamelesi yapıyorlardı ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. En sinir bozucu olanı ise, onların gözünde hâlâ bir çocuktu, oysa kendini hiç de öyle hissetmiyordu.

O bunları düşünürken Teresa, "Tamam," dedi. "Konuşun öyleyse."

Dr. Paige başını yavaşça onaylarcasına salladı. "Teşekkür ederim. Gerçek şu: Işıl virüsünün bağışıkların vücudunda ilginç şekillerde yaşayabilen bir versiyonunu geliştirdik. Asıl virüsü daha iyi anlamamızı sağlayacak şekillerde. Izdırap Veren bu değişik

versiyonu George'a enjekte etti. Serum da onun etkilerini durdurmak içindi. Ne yazık ki henüz son hali tamamlanmadı ve... talihsiz sonucu gördünüz."

Bir an duraksadı ve ne tepki vereceğini görmek için Thomas'a baktı. Thomas kadının açıklığına o kadar şaşırmıştı ki düşüncelerini toparlayamıyordu. Teresa da sessizdi.

Dr. Paige kollarını önünde birleştirdi. "Üzerinde çalışmaya devam ediyoruz. George'un ölmesini amaçlamadık; bu gerçek. Serumu düzelteceğiz." Devam etmeden önce durup nefes aldı.

"Ama size şunu söyleyebilirim: George'un sokulduğu saatlerde çok önemli sonuçlar aldık; ihtiyacımız olan ve olacak sonuçlar. Sadece George'dan değil, olayı görüp tepki veren herkesten." Ayağa kalkıp ellerini masanın üzerine koydu ve onlara doğru eğildi. "Önemli olan da bu."

Gidip kapıyı açtı ve yeniden çocuklara baktı. "İkinizi de seviyorum. Kendi çocuklarımmışsınız gibi. Size yemin ederim ki dünyada bundan daha doğru hiçbir şey olamaz." Hıçkırıklara boğulacakmışçasına duraksadı. "Ve bir gün geri dönebileceğiniz bir dünyanız olması için her şeyi, *her şeyi* yaparım."

Bakışlarını yere indirdi, parıldayan bir yaş gözünden akmak üzereydi. Dışarı çıkıp kapıyı kapadı.

41. BÖLÜM

230.04.8 | 19.15

Thomas akşam yemeğini çabucak yedi. Tüm akşam gözlem odasında olması planlanmıştı ve bu zamanın tek bir dakikasını bile boşa harcamak istemiyordu. Çok özlediği arkadaşlarıyla birlikte olmaya en çok yaklaştığı andı. Yemeğinin son lokmalarını da midesine indirdikten sonra gözlem odasına koştu.

Oturdu ve tüm ekranların çalıştığından emin oldu. Kontrolleri ve ekranlardaki farklı açıları hızlıca kontrol etti.

Ardından öne eğildi.

İzledi.

Bugün Koşuculardan Minho ile Newt eşleşmişti. Doğu kapısından girip bir tür harita odasına dönüştürdükleri büyük yapıya doğru ilerlediler. Kutu haftalık erzaklarını gönderdikten sonra içeriye bir mesaj bırakarak kâğıt ve kalem istemişlerdi ve talepleri karşılanmıştı.

Beton yapının tehditkâr kapısına ulaşana dek koşmaya devam ettiler. Denizaltındakilere benzer kilitlenebilir çark şeklinde kapı

tutacağı vardı; çizdikleri haritaları bu yüzden orada saklamayı seçmişlerdi. Minho anahtarı soktu ve klik sesiyle kapı açılana dek çarkı çevirdi. Birlikte içeri girdiler; eve dönen ilk Koşucular onlardı. Bir bıçak böcek de onlarla birlikte içeri girdi ve Thomas onun görüntüsü ile sesini ana ekrana aktardı.

Minho kâğıt alırken ikisi birden bazı kelimeler fısıldıyorlardı. Sanki şöyle diyorlardı: "Sol, sol, sağ, sol, sağ, sağ, sağ" ve "iki yumruklu kaya, sonra üç sağ" ve "gökkuşağı çatlağı, sol, çıplak sarmaşık, sol, sağ, sağ." Kelimeleri unutmadan ayrı ayrı kâğıtlara hızlıca yazdılar.

Minho kalemini bırakıp, "Of!" dedi ve kollarını başının üzerinde gererek esnedi. "Güzel bir koşu oldu."

"Çok kötü değildi," diye mırıldandı Newt, kendi kendine sırıtarak.

Ardından yeni kâğıtlar alıp kelimelerini görsel haritaya dönüştürmeye koyuldular.

Alby bayrak direğinin yanındaki bankta tek başına oturuyordu. Karanlık çökmüştü ve kapılar kapanalı çok oluyordu. Yanında boş bir tabak vardı, tişörtüne kırıntılar dökülmüştü. Gözleri kapalıydı; vücudu hiç kıpırdamıyordu.

"Alby?" diye seslendi biri, yanına giderek.

"Şişşt!" dedi Alby. "Beni yalnız bırak. Dinlemek istiyorum."

"Peki." Fakat çocuk yanında kaldı ve tıpkı Alby gibi gözlerini kapadı.

Dışarıda, evlerini çevreleyen devasa bölgede labirentin duvarları konum değiştirmeye başladı. Yer titredi ve taşın taşa sürtmesinin güçlü sesi duyuldu. Alby'nin yüzünde gülümsemeye benzer bir ifade belirdi.

"Gök gürültüsü," diye fısıldadı.

"Ne?" diye sordu ziyaretçisi.

"Gök gürültüsü. Gök gürültüsünü hatırlıyorum."

Yanağından akan bir damla yaşı silmedi.

Thomas sandalyesinde sessizce ve suratı asık bir şekilde oturuyordu. Dr. Paige onun değerlerini ölçüyordu. Tüm gün dersleri vardı ve ağlamak istemesine sebep olan bir ağırlıkla bekliyordu.

"Bu sabah sessizsin," dedi doktor.

"Buna ihtiyacım var," diye cevap verdi. "Lütfen. Bugün sessiz olmaya ihtiyacım var."

"Tamam," diye fısıldadı kadın.

Thomas zihninde arkadaşlarının Kayran'daki aktivitelerine başladıklarını canlandırdı. Tam o anda ne yaptıklarını hayal etmeye çalıştı. Ve bir süredir aklımda olan şeyi düşündü: Bir gün onlara katılmalıydı. Doğrusu buydu.

Dr. Paige ona iğne yaptı ve Thomas bu kez iğneyi hissetti.

Thomas tuhaf, sıkıcı, bazen üzücü, bazen neşeli hayatına devam ediyordu. Arkadaşlarının Kayran'da ve labirentte hayat mücadelesi vermelerini izliyordu. Ama aynı zamanda onların giderek koşullarını iyileştirmelerini, Kayran'ı daha iyi bir yer haline getirmeye çabalamalarını izliyordu. Çiftlik Evi ilk başladıkları zamana göre üç kat büyüktü ve Minho Koşucuların Lideri olmuştu.

Günler haftalara ve haftalar aylara dönüşürken tüm bunlar ve bir sürü şey daha oldu. Teresa ile Chuck ona sürekli eşlik ediyordu ve Thomas onların yanında olmalarına bayılıyordu. Hayatını daha çekilir, hatta bazen eğlenceli hale getiriyorlardı. Fakat kendisine sürekli hatırlatılan iki şey varken fazla umursamaz yaşaması zordu: arkadaşları bir deneyin içindeydi ve o deney dünyaya saldıran korkunç bir hastalık yüzünden yapılıyordu.

Bu şekilde yaşamaya devam etti. Vücudunu kontrol ettiriyor, derslere giriyor, kendisinden istenenleri yapıyordu. Her ay giriş için yeni bir çocuğu hazırlamasında Teresa'ya yardım etmek gibi. Bir sürü güzel anısının olduğu bodrum artık yalnızca ayda bir kez gittiği bir yerdi. Her defasında hiç olmadığı kadar karanlık ve rutubetli geliyordu. Gözlem odasında vakit geçirebilmek için elinden geleni yapıyordu; gördükleriyle ilgili notlar alıp bunları Dr. Paige'le paylaşıyordu. Ne kadar iyi analiz yaparsa o kadar çok vakit geçiriyordu.

Ara sıra Teresa ile Chuck'ın güzelleştirdiği, çoğunlukla sıkıcı bir hayattı. Çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayan ve görünüşe bakılırsa bir kalbe sahip tek İSYAN üyesi olan Dr. Paige'in giderek artan sevgisi, hayatını çekilir kılıyordu. O gün onları kendi çocuklarıymış gibi sevdiğini söylemişti ve bunu hiç saklamıyordu. Fakat her zaman bir tehlike seziliyordu; sanki bu şekilde hissetmesine izin vermenin, şimdiye dek aldığı en büyük risk olabileceğini biliyordu.

Tuhaf bir dünyaydı. Ama Thomas hayattaydı ve yaşıyordu.

42. BÖLÜM

230.08.21 | 10.32

Çılgın günü sabah molasında kapısının çalmasıyla başladı.

Kapıyı açtığında karşısında daha önce hiç görmediği bir çocuk duruyordu, yanında da başka kimse kalmamış gibi Randall vardı. Son zamanlarda adamı nadiren görüyordu; hatta George öldüğünden beri görmediğinden emindi. Çok iyi görünmüyordu. Zayıflamıştı ve ten rengi gri gibi görünüyordu. Yeni çocuk ise Thomas'tan biraz daha uzundu, sarışındı ve gözleri tıpkı bir bebeğinki gibi kocaman açılmış, merakla bakıyordu.

"Bu Ben," dedi Randall. "Son günlerde aldığımız yeni deneklerden biri ve tam giriş yaşında. Dr. Paige günlük kontrollerine ve testlerine girmeden önce onu hazırlamanı istiyor."

Randall cevap beklemeden döndü ve randevusuna geç kalmış gibi hızlı adımlarla uzaklaştı. Zavallı Ben endişeyle gözlerini kırpıyordu.

"O adamı kafana takma," dedi Thomas, kapısını daha geniş açarak. "Her zaman tuhaftı. İçeri gir. İnanır mısın, burada yeni olmanın nasıl hissettirdiğini hatırlayabiliyorum."

"Teşekkürler." Ben gergince odaya girdi ve Thomas sandalyeyi işaret edince oturdu. "Beni Denver'da buldular."

Çocuk bir anda değişerek gözyaşlarına boğuldu. Ellerini yüzüne götürdü, hıçkırıklarıyla omuzları sarsılıyordu.

Denver mı? Thomas o şehir hakkında bir sürü araştırma yapmıştı; Işıl'a yakalanmayanların toplandığı ve güvenli bölge olduğuyla ilgili. Hasta hiç kimsenin şehre girmemesi için çok yüksek önlemler almışlardı ve etrafı duvarlarla çevriliydi. Ben'in oradan gelmesi Thomas'a... tuhaf geldi. Bu, ailesinin sağlıklı olduğu anlamına gelmiyor muydu? Ve İSYAN buna rağmen onu almış mıydı?

Thomas çocuğun hâlâ ağladığını fark etti. "Ne oldu?" diye sordu nasıl davranması gerektiğini bilemeyerek. "Acele etme ama ben seni dinlerim." Seçtiği sözcüklerin basitliği karşısında neredeyse gözlerini devirecekti.

"Sonunda yaşayacak bir yer bulmuştuk," dedi Ben gözyaşlarının arasından. "Ne annem ne de babam Işıl'a yakalanmıştı; bunu biliyorum! Hasta olsalardı bizi içeri almazlardı." Kelimeler dudaklarından dökülüyor, gözyaşları buharlaşarak öfkeye dönüşüyordu. "Çalışmalarına katılıp katılmayacağımı sordular ve babam hayır dedi ama onlar yine de beni alıp götürdüler. Annemi ittiler ve babamı vurmakla tehdit ettiler. Kim bu insanlar? Neden buradayım?"

Thomas donakalmış bir halde yatağına oturdu. Ne diyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Diğerlerinin ailelerini hep merak etmişti ve görünüşe bakılırsa şüpheleri doğruydu. İSYAN hepsinin ailesinin hasta olduğunu ve onlara bakacak kimse olmadığını söylemişti. Bu anormal bir durum muydu yoksa yalanlarından biri miydi?

Ben başını masanın üzerine koyduğu kollarına gömerek yeniden ağlamaya başladı.

"Üzgünüm dostum," dedi Thomas, çocuğun üzüntüsünü en derinlerinde hissederek. "Işıl'a tedavi bulmaya çalışıyorlar ve ça-

resizler." Tek söyleyebileceği buydu. Başka bir şey söyleyecek ne cesareti ne de uygun kelimesi vardı. "Ama o kadar da kötü değil, yemin ederim."

Ben başını kaldırdı, gözyaşlarını sildi ve başını onaylarcasma salladı.

"Hadi sana etrafı gezdireyim." Thomas ayağa kalkıp kapıyı açtı ve Ben'i dışarı çıkardı. Tüm bu süre boyunca kendi kendine yalancı olduğunu söylüyordu.

Ben'e tesisi gezdirdikten sonra onunla birlikte gözlem odasında oturup labirenti tanıttı. Kısa bir süre içinde onun da oraya gönderileceğini söylemeye cesareti yoktu; geçirdikleri gözyaşlarıyla dolu andan sonra bunu yapamazdı. Ama çocuğun aptal olmadığından emindi.

Olumlu yaklaşmaya çalıştı.

"Çocukların çoğu buraya bayılıyor. Dışarıda arkadaşlarıyla uyuyorlar." Thomas tıpkı İSYAN gibi kolayca yalan söylediğinin farkındaydı. Bundan rahatsız oldu ama başka ne yapacağını bilmiyordu. Çocuğun kendini daha iyi hissetmesini istiyordu.

Ana ekranın sağ tarafında bir hareket olunca düşünceleri dağıldı. Ekranların birinde bir bıçak böcek kötü bir şey yapmayı planlıyormuşçasına sürekli arkasına bakan Gally'yi takip ediyordu.

"Eyvah," diye fısıldadı Thomas, Gally'nin görüntüsünü ortadaki büyük ekrana alırken.

"Sorun nedir?" diye sordu Ben.

Thomas birkaç saniyeliğine Ben'in, yanında oturduğu şöyle dursun varlığını bile unutmuştu.

"Ee, hiçbir şey," diye cevap verdi dalgınca. "Şey, arkadaşımın nereye gittiğini görmek istiyorum." Ben'in daha ilk günlerinde travma yaşamasına sebep olacak kötü bir şey olmasından endişelenerek onu hemen koridora çıkardı. Kapının birkaç adım ilerisinde

durdurdu. "Burada bekle, olur mu? Bir arkadaşımı çağırıp turu tamamlamasını isteyeceğim. Seninle tanıştığıma sevindim."

"Tamam," diyen çocuğun kendini aptal gibi hissettiği belliydi.

Thomas kendini kötü hissetti ama aceleyle odaya girdi ve Teresa geldiğinde onu duymak için kapıyı biraz aralık bıraktı. Yeniden yerine oturdu.

Gally güney kapısına ilerlemişti ve şimdi Kayran'a dönüp etrafına bakmıyordu, belli ki birinin kendisini takip edip etmediğini merak ediyordu. Bıçak böcekleri umursamadığı, yalnızca diğer çocuklar konusunda endişelendiği belliydi. Fark edilmediğinden emin bir şekilde dikkatini devasa kapının sol tarafına, üzerinde yükselen sıra sıra sivri uçlara çevirdi.

"Neyin peşindesin?" diye fısıldadı Thomas. "Hadi seni aptal bıçak böcek, daha iyi bir açı ver bana."

Küçük mekanik yaratık onu duymuş gibi daha hızlı ilerleyip Gally'nin yanından duvara tırmandı. İzleyenler çocuğun suratını görebilsin diye geri çekildi.

Gally ağlıyordu, belli ki yeni başlamamıştı çünkü yanakları çok ıslaktı. Thomas bir şey anlamadı. Yasak bölgede gizli gizli ne yapıyordu? Koşucu olmadığı için labirente girmesine izin yoktu ve girmeyi planlıyormuş gibi bakıyordu.

Thomas aniden Ben'in koridorda beklediğini hatırladı.

Hey, orada mısın? diye seslendi hemen Teresa'ya. Sonra Ben neler olduğunu duyamasın diye sesi kıstı. *Gelip yeni çocuğu başımdan alır mısın? İsmi Ben ve gözlem odasının dışında bekliyor. Gally tuhaf bir şeyler peşinde.*

Tamam, dedi Teresa yalnızca.

Gally kuralları çiğneyerek kapının kenarından dışarı çıktı. Artık Kayran'ın dışındaydı. Gözlerini kapayıp derin nefesler almaya başladı. Yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı. Uçabildiğini hayal

ediyormuşçasına kollarını kaldırıp iki yana açtı. Thomas aniden anladı. Gally Kayran'ın dışına sırf bu heyecan için çıkmıştı.

Birden ekranda bir hareket oldu. Aniden bir Izdırap Veren ortaya çıkıp da ıslak teni ekranı doldurduğunda ve vücudu Gally'yi kapadığında Thomas nefessiz kaldı. İnsandan çıkması imkânsız bir inleme ile makine sesleri duyuldu. Bıçak böcek hızla ilerlemeye başladı; kamerası sarmaşık ve taştan başka bir şey göstermiyordu ve görüntüler de titrekti. Fakat Thomas, Gally'nin çığlık attığını duydu. Korkudan değil, acıdan atılmış bir çığlıktı.

Kamera yeniden eski yerini aldığında Izdırap Veren ortadan kaybolmuştu. Gally bir eliyle yan tarafını tutuyor, diğer eliyle yerde kendini itiyordu. İşkence dolu birkaç saniyeydi ama sonunda yeniden Kayran sınırlarına girebildi. Çocuklar ona doğru koşuyordu. Grubun başındaki, ismi Clint olan çocuğun elinde ilkyardım seti vardı. İSYAN sonunda serumun dozajını ayarlamayı başarmıştı ve Clint bir elinde şırıngayı tutuyordu.

Thomas, Gally'nin çığlıklarını unutabileceğini hiç sanmıyordu.

Arkasından nefes sesi duyunca hızla döndü ve Ben'in kapı aralığından baktığını gördü. Çocuğun gözleri korkuyla fal taşı gibi açılmıştı.

"Ne oldu öyle?" diye sordu gergince.

Thomas doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Ah, o mu? Şey, bazen tepki sürelerini ölçmek için böyle ani tatbikatlar yapıyorlar. Endişelenecek bir şey yok."

Dr. Leavitt'in en sevdiği cümlelerden birini kullandığı dikkatinden kaçmadı.

Sonra Teresa Ben'i almaya geldi.

Zavallı çocuk, diye düşündü Thomas.

43. BÖLÜM

230.12.17 | 21.06

Thomas son kan örneğini laboratuvara götüren Dr. Paige'in dönmesini bekliyordu. Nadiren de olsa bazen odada yalnız kalıyor, yanında asistan bile olmuyordu. Sessizlikle geçen birkaç dakikanın ardından meraklanmaya başladı.

Sandalyesinden kalkıp tezgâha gitti. Birkaç kapağı ve çekmeceyi açtı. Sıradışı bir şey yoktu. Ufak şişeler, şırıngalar, kâğıtlara sarılı ürünler. Ama sonra sağ taraftaki son çekmecede altın madeni buldu.

Araştırma tableti.

İnce, otuz santim uzunluğunda dikdörtgen cihazın parlak gri ekranı ona bir dünya bilgi vermeye hazırdı. Şifreye ihtiyacı olabileceğini biliyordu ama bu bir daha elde edemeyeceği bir fırsattı. Sonuçlarını düşünmeyi reddederek cihazı pantolonunun beline sıkıştırdı ve tişörtüyle de açıkta kalan kısmın üzerini kapadı.

Dr. Paige dönmeden tekrar yerine geçmişti.

• • •

O akşam çalışanlardan birine kendini biraz rahatsız hissettiğini ve gözlem odasındaki çalışma vaktini pas geçmek istediğini söyledi. Kimse bunu sorun etmedi.

Çalıntı araştırma tabletine gömülmek istiyordu. Tam bir eğlence akşamı olsun diye kafeteryadan atıştırmalık birkaç şey de almıştı. Masasına oturdu, etrafında onu rahatsız edecek kimse yoktu, cipsini yemeye başladı ve tableti açıp işe koyuldu. Teresa'ya bundan henüz bahsetmemişti. En azından bir kez denemeden hazinesinin elinden alınması riskine girmeyecekti.

Tıpkı şüphelendiği gibi çoğu bilgi girişinin şifreli olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı. İSYAN'ın ana sistemine uzaktan erişme şansını unutabilirdi. Ama dikkatini çeken yeterince şey vardı, hepsi de erişime açık *Geçmiş* sekmesindeydi.

Belgeleri inceleyip elinden geldiğince ezberlemeye çalıştı. Arkadaşlarının gerçek isimlerini öğrendi ve bazılarına güldü. Siggy, diğer ismiyle Tava'nın asıl adı Toby'ydi. Toby. Bunu neden bu kadar komik bulduğunu bilmiyordu.

Başka ilginç bilgiler de vardı. İSYAN tesisinin ve çeşitli binalarının şematik çizimleri. Izdırap Verenlerin nasıl olacağıyla ilgili eski bir askeri rapor. Güneş ışınlarının vurduğu yıla kadar giden iklim bilgileri ve o zamandan önceki ortalamalarla karşılaştırma tabloları. Işıl'la, belirtileri, aşamaları ve önceki tedavi denemeleriyle ilgili bir sürü bilgi.

Bir notta tesadüfen gördüğü bir cümle dikkatini çekti; iki çalışan "Teresa'yla ilk buluşmaları tam bir felaket olduğu için A2'nin o ana dair anılarını silmek zorunda kalmalarını" kaleme almıştı. Thomas bunun üzerine okumayı bıraktı. Tablete bakıp düşündü.

Teresa'yla ilk tanıştığı günü hatırladı. Nasıl da sürekli dejavu yaşadığını. İSYAN implantları ve hafızaları üzerinde o kadar uzun zamandır mı deney yapıyordu? Aslında labirente göndermeden

önce arkadaşlarına yaptıkları düşünüldüğünde mantıklıydı, buna iyi hazırlanmış olmaları gerekirdi. Ama Thomas bu olasılığı –zihninden tamamıyla silinmiş bir hatırası olabileceğini– düşündükçe sersemliyordu. Kendisinden başka ne almış olabilirlerdi?

Düşündükçe daha da sinir bozucu bir hal alıyordu, kendi kendine bunun bir işe yaramadığını söyledi. Daha fazla bilgi edinmek için tableti incelemeye devam etti.

Açamadığı birkaç dosyanın ardından *Silinmiş İletiler* adlı bir klasör gördü.

Klasörü açtı.

İçinde bir dizi not ve yazışma vardı ve Thomas bunun güvenli bölgeden yanlışlıkla çıkarıldığını tahmin etti. İSYAN'ın üst düzey çalışanları ile kurumun öncülerinden olduğunu tahmin ettiği kişilerle olan yazışmalardı. Bir sürü kısaltma vardı, bazılarını tarih derslerinden hatırlıyordu. IBGG (Işıl Bilgi Geliştirme Girişimi), ISK (Işıl Sonrası Koalisyonu), Ordu Bulaşıcı Hastalıklar Araştırma Enstitüsü (OBHAE) ve bilmediği daha bir sürü kısaltma. Hepsine göz gezdirdi, kendini o zaman aralığında yaşamanın nasıl bir şey olduğu düşüncesine kaptırdı.

Tableti saatlerce inceledi, bu kadar uzun süre okumaktan gözleri acıyordu. Bir noktadan sonra göz gezdirmeye, yazanları anlayamayacak kadar hızlı okumaya başladı.

İlgi çekici bir cümlede durdu. Daha önce hiç görmediği kısaltmalar ve kırmızı harflerle yazılmış *ÇOK GİZLİ* kelimeleri. Burada bir şey olabilirdi. Birkaç nota göz attı, okuduğu her kelimeyle nabzı hızlandı. Yazılanlara inanamıyordu. Virüsle ilgili. İnsan yapımı olduğuyla ilgili. Bilerek salındığıyla ilgili. Yiyecek kıtlığı yaşanmasına sebep olacak kadar büyüyen nüfus için.

"Ah, inanamıyorum," diye fısıldadı son bir kez daha okurken. Yazanlara inanmakta güçlük çekiyordu.

Işıl Sonrası Koalisyonu Memorandumu

Tarih 819.8.18, Zaman 19.38

KİME: Tüm yönetim kurulu üyelerine

KİMDEN: Şansölye John Michael

RE: BE Taslak

Lütfen aşağıdaki taslakla ilgili düşüncelerinizi bildirin. Yarın çıkacak.

Nüfus Kontrol Komitesi'nin tavsiyesiyle Işıl Sonrası Koalisyonu'nun 13. Başkanlık Emri, ÇOK GİZLİ olarak, en büyük öncelik olarak değerlendirilecek, aksi takdirde cezası idam olacak.

İşbu Koalisyon NKK'ye aşağıda ekli olan 1. NK Girişimi'ni uygulama izni vermiştir. Biz Koalisyon olarak bu konuyla ilgili tam sorumluluk alıyoruz ve gelişmeleri gözlemleyip tüm kaynaklarımızı kullanarak yardımlarımızı sunacağız. Virüs NKK tarafından önerilen ve Koalisyon'un onayladığı bölgelerde salınacak. Sürecin olabildiğince düzenli bir şekilde ilerlemesi için silahlı kuvvetler atanacak.

13. BE, 1. NKG tasdik edilmiştir. Derhal başlayın.

Vay canına.

Teresa'ya her şeyi anlattıktan sonra kızın verdiği tek tepki buydu.

Evet, dedi Thomas. *Vay canına, doğru ifade. Virüsün nüfusun yalnızca belli bir yüzdesini öldüreceğini sanıyorlarmış; daha idare edilebilir kılacağını. Mutasyona uğrayıp neredeyse soyumuzu tüketen korkunç bir şeye dönüşebileceğini hiç düşünmemişler. Tüm bunlara inanamıyorum. İnanamıyorum.*

Teresa sessizdi. Bu gelişmelerin kendisini nasıl hissettirdiğini bile Thomas'a yansıtmadı.

En kötüsü de, diye devam etti Thomas, *İSYAN'la doğrudan birkaç bağlantı var. Mesela John Michael'ı hatırlıyor musun? Deli çukurunda gördüğümüz adam. Virüsün salınması emrini veren oymuş!*

Geçmiş geçmişte kaldı, Tom.

Sözleri Thomas'ı afallattı.

En azından mahvettikleri şeyi düzeltmeye çalışıyorlar, diye devam etti Teresa. *Yani artık yapabileceğimiz hiçbir şey yok.*

Teresa... diye başladı Thomas ama devam edemedi. Ne diyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. *Sen... sen bunu daha önceden biliyor muydun?*

Söylentiler duymuştum.

Ve bana hiç söylemedin mi? Şoke olmuştu. Teresa böyle bir şeyi bilip de nasıl söylemezdi? En yakın arkadaşıydı. Thomas her konuda ilk ona gidiyordu.

Yani anlamıyorum. Evet, bu insanlardan nefret etmek için geçerli sebeplerimiz var. Ama geçmişi deşmenin kime ne yararı var? Önemli olan çözüm.

Thomas hayatında hiç bu kadar gafil avlanmamıştı. *Bayan Denton'la derslerimizden hiçbir şey öğrenmedin mi? Çözümü bilmek için sorunu tümüyle bilmen gerekir. Bu bir sorun.*

Teresa'nın yanıtı duygusuzdu.

Evet, sanırım haklısın, dedi. *Çok yorgunum Tom. Bunu yarın konuşabilir miyiz?*

Thomas cevap veremeden zihninden gitti.

Ertesi gün Teresa geçmiş yerine geleceğe odaklanmayı tercih ettiğini söyleyerek bu konuyu konuşmayı reddetti. Dr. Paige de bu kararların

kendisinden çok önce verildiğini söyleyerek onu geçiştirdi. Sanki ikisi de bunu unutmaya kararlıydı.

Thomas unutmayacaktı.

İSYAN'ın, kurucularının yarattığı sorunu düzeltmeye çalıştığını daima hatırlayacaktı.

44. BÖLÜM

231.05.04 | 22.14

Kış o yıl yavaş yavaş geldi, tıpkı tamir yığınının arasında yıllarca durduktan sonra yeniden çalıştırılan eski bir motor gibi. Ama sonunda bastırdı ve bahar başlangıcı olması gereken zamana kadar sürdü.

Thomas dışarı çok sık çıkmıyordu –yalnızca özel izinle çıkıyordu ve yanında silahlı en az iki koruma oluyordu– ama buzun, soğuğun ve karın intikam arzusuyla dünyaya döndüğünü bilecek kadar görmüştü. İSYAN'ın iklimbilimcisi mevsim düzenlerinin yavaş yavaş dünyadaki devirlerine devam ettiğini söylemişti –kış, ilkbahar, yaz, sonbahar– ama ekvatorun kuzey ve güneyinin en uç noktalarında mevsimler güneş ışınlarından önce olduğundan çok daha belirsiz ve şiddetli yaşanıyordu. Dünyanın iklimini artık daha hızlı ve iki yönde de daha uzağa savrulan bir sarkaç gibi tanımlamıştı.

Thomas fırsatını bulunca yüzündeki karın, burnundaki ve parmak uçlarındaki keskin soğuğun verdiği hissin tadını çıkarıyordu.

Bir nevi güneş ışınlarının yüzüne tükürmek gibiydi. *Gördün mü bak? Üşüyorum. Bu da sana kapak olsun.*

Mayıs başında –kış sona ermeyi hâlâ reddediyordu– Thomas, Chuck ve Teresa'yla dışarıda yürüyüşe çıkmıştı, silahlı iki koruma hemen arkalarındaydı. Thomas'ın keyfi yoktu.

İSYAN'la ilgili her şey onu iliklerine kadar yormuş, kalbini taşlaştırmıştı. Psikiyatrlar, Değişkenler, yok etme noktası, modeller. Her şey. Eskilerle ilgili gerçekleri –tedavi bulmak istedikleri virüsü dünyaya saldıklarını– keşfettiğinden beri böyle hissediyordu. Bir süreliğine dışarı çıkmak ufak bir kaçıştı.

Teresa ürpererek montunun üzerinden kollarını sıvazladı. "Dünya gezegeninde olduğumuzdan emin miyiz? İSYAN'ın bizi Düz Geçiş'ten geçirip bir buz gezegenine göndermediğinden?"

"Çok iyi olurdu," dedi Chuck. "Buzdan uzaylılar. Onları yalarsak dilimiz tenlerine yapışır mı acaba? Bilirsiniz, bayrak direği gibi."

Thomas keyifsizliğini bastırmaya çalışarak arkadaşının kıvırcık saçını dağıttı. "Evet, biliyoruz Chuck. Esprilerini sürekli açıklaman gerekmiyor. Bazen gerçekten de komik oluyorlar. Bunun gibi. Komikti. O kadar güldüm ki iç organlarım acıyor."

"Benim de," diye ekledi Teresa. "Kahkaha atıyorum, o kadar çok gülüyorum ki. İçimden."

Chuck domuz gibi ses çıkarıp güldü. Genelde bu şekilde tepki veriyordu. Bu onu daha da sevimli kılıyordu.

"Biraz daha sessiz olabilirsin," dedi Teresa. "Çukurdaki Delileri uyandırmak istemeyiz, değil mi?"

Chuck üzülmüş gibi yaparak, "Onları hiç göremedim," dedi. En azından Thomas üzülmüş gibi yaptığını *umuyordu*.

Tesiste bir köşeyi döndüler ve olağanüstü manzara karşısında durdular. İSYAN binasının dışındaki ışıklar o kadar parlaktı ki etraftaki ormanı aydınlatıyordu, çam ağaçlarının üzerindeki kar-

lar ışıkta parıldıyordu. Kar taneleri gökyüzünü aydınlatıyordu, kayalıklara vuran dalgaların sesi sanki daha uzaktan geliyordu. Thomas insan yapımı bir sahnenin içindeymiş de, soğuk esinti de devasa vantilatörlerden geliyormuş gibi hissediyordu.

Labirent gibi sahte bir dünya.

"Dostum, çok güzel," diye fısıldadı Teresa.

Thomas, Chuck'ın espri patlatmasını bekledi ama o da bu harika manzaraya kapılmıştı. "Dünyamız o kadar da kötü değil," dedi. "İSYAN herkesin yeniden iyileşmesini sağladığında hayat çok güzel olacak, ne dersiniz?"

Thomas bir elini Chuck'm omzuna koyarak başını sallamakla yetindi. Çalıntı tabletini kullanarak İSYAN'ın gizli bir operasyon yürüttüğü Alev denen yerle ilgili araştırma yapmıştı. Chuck o ıssız cehennem çukurunun fotoğraflarını görmüş olsaydı tavrını biraz değiştirebilirdi. Ama çocuk haklıydı. Dünyada bu tepedeki orman gibi, kayalıklara çarpan görkemli okyanus gibi birçok yer vardı. İnsanlığın yerleşip yeniden ev kurabileceği yerler.

"Tom, şuraya bak," dedi Teresa telaşla. Thomas onun bakış açısını takip ederek yaklaşık otuz metre uzaktaki bir grup ağaca baktı.

Ormandan biri çıkmış ve yere düşmüştü. O kişi her kimse yeniden kalktı, üzerindeki karları silkeledi ve doğruca Thomas'ın grubuna doğru yürümeye başladı. Korumalar silahlarını kaldırarak hemen çocukların önüne geçtiler.

"Geri dönmeliyiz," dedi bir tanesi.

"O bir Deli, değil mi?" diye sordu Chuck. Sakin ve cesurca söylemişti ve Thomas o kadar gururlandı ki neredeyse canı yanacaktı.

"Doğru bildin, genç adam," diye cevap verdi diğer koruma. "Endişelenme, güvendesiniz. İçeri girelim."

"Bir saniye," dedi Teresa. "O bir Deli değil... yani... o *Randall*."

Thomas İSYAN'ın parlak ışıkları karşısında gözlerini kıstı. Teresa haklıydı. Oydu. Randall. Karların arasında yalpalayarak yürüyor, sanki orada bir şey kaybetmiş de tekmeleyerek havaya fırlatmayı umuyordu.

İlk koruma silahını indirdi. "Yok artık. Gerçekten de o."

"Dışarıda ne yapıyor?" diye fısıldadı Thomas.

"Ne yapmalıyız?" diye sordu Chuck fazla sesli bir şekilde. Thomas onu susturmaya çalıştı ama çok geçti. Randall durmuş, başını kaldırmıştı. Onları gördü ve uzun bir süre boyunca kimse kıpırdamadı.

Ardından Randall harekete geçerek karın arasından onlara ulaşmak için mücadele vermeye başladı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Chuck.

"Dönelim," dedi koruma telaşla. "Ramirez'e haber vermeliyiz."

Randall'a arkalarını dönüp hızla tesisin en yakın girişine koştular. Tam girişin önüne gelmişlerdi ki Randall arkalarından bağırdı.

"Durun! Marion! Moureu! Bir şey söylemem gerek!" İsimlerini duyan korumalar ona dönüp silahlarını kaldırarak yeniden çocukların önüne geçtiler.

Randall tökezleyerek karlı zeminden kaldırıma çıktı, onlardan yaklaşık beş metre uzaktaydı. Korkunç görünüyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Burnu kanıyordu. Yanakları çökmüş ve zayıflamıştı. Kaşının sağ köşesindeki deri yarılmış, yüzüne kırmızılık akıyordu. Thomas zavallı adama baktı. Orada ne yapıyor olabilirdi?

"Çabuk ol, Randall," dedi kadın. "İyi görünmüyorsun. Sana yardım çağırmamız gerek."

"Artık saklayamıyorum, değil mi?" dedi Randall eğilip dizlerinden destek alarak. "Lanet bir şey bu!" Hızla doğruldu, önce sola sonra sağa yalpaladı ve dengesini sağladı. "Işıl'ı patronlarından saklamaya çalışmak lanet bir şey."

Thomas, Chuck'ın elini tuttu. Kar sanki havada donmuştu, artık savrulmuyor, dans etmiyor, yere düşmüyordu.

"Pekâlâ, burada işimiz bitti," dedi kadın koruma. "Kapıyı aç Moureu. Onları içeri götür ve bir doktor bul. Hemen."

"Özel olduğunuzu mu sanıyorsunuz?" diye bağırdı Randall. "Herkese yaptıklarını size yapmayacaklarını mı sanıyorsunuz?"

Moureu güvenlik kodunu girdi. Yüksek bir bip sesi duyuldu. Ekrandaki renk kırmızıdan yeşile döndü, ardından klik sesi çınladı. Kapı açıldı. Koruma kapıyı açıp içeri girdi.

Thomas, Chuck'ı içeri adeta itti, ardından Teresa'nın kolundan tuttu ve koşarken peşinden sürükledi. Hâlâ bağırışlarını duyduğu Randall'la bir saniye daha geçirmek istemiyordu.

"Dediğimi duydunuz mu?" diye bağırdı hasta adam. "Yanlış kişiden kaçıyorsunuz. Korkmanız gereken ben değilim. Duydunuz mu?"

Koruma Randall'ın tutarsız bağırışlarının üzerine kapıyı kapadı. Thomas küçük güvenlik penceresinden adamın sendeleyerek ormana gidişini izledi.

"Bugün benim odamda yerde yatabilirsin," dedi Thomas, Chuck'a. Kapısının önünde, koridorda duruyorlardı. "Başımızın derde girmesi umurumda değil."

Teresa tuvalete girmek için odasına gitmişti ve biraz önce yeniden yanlarına gelmişti. Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı.

Thomas ona endişeyle baktı. "Sen de mi burada uyumak istiyorsun? Ben şahsen korkuyorum."

"Aslında..."

"Sorun ne?" diye sordu Thomas.

Teresa kendi düşüncelerine dalmış Chuck'ı gözleriyle işaret etti. Thomas'ın zihninde konuştu. *Senin odanda uyusun. Sonra gitmemiz gerek. Hemen.*

Bir dakika, ne? dedi Thomas. *Nereye?*

İşler sandığından kötü, dedi Teresa. *Bak... Chuck'ı uyut, masal anlat falan. Nasıl uyuyacaksa. Uyuduğundan emin olduktan sonra kapımı çal.*

Sorun ne? diye sordu Thomas yeniden.

Teresa onun sorusunu duymazdan gelerek, "Aslında," dedi sesli bir şekilde. Chuck'ın yüzüne düşen bir saç tutamını geriye itti ve çocuk az önce gördüklerinin ağırlığıyla dolu gözleriyle ona baktı. "Yorgunum. Siz ikiniz pijama partisi yapın, sabah görüşürüz. Endişelenmeyin." Chuck'ın gözlerine bakabilmek için biraz eğildi. "Ciddiyim. Randall hasta ve diğerleri onunla ilgilenecek. Biz bağışığız, unuttun mu? Endişelenecek hiçbir şey yok." Çocuğa sıcak bir gülümsemeyle baktı. O kadar kendinden emin konuşuyordu ki Thomas az kalsın ona inanacaktı.

"İyi geceler," dedi Thomas. "Hadi gel, Chuck."

"İyi geceler," dedi Teresa ve odasına girdi.

Thomas kapıyı kapayıp Chuck için yere birkaç battaniye serdi. Chuck yatağına yerleşirken Thomas'a, hakkını verdiklerinden daha akıllı olduğunu bir kez daha hatırlattı.

"Evet, Teresa haklı, *biz* bağışığız," dedi karanlıkta. "Peki İSYAN'da çalışan diğer insanlar?"

45. BÖLÜM

231.05.04 | 23.41

Kapıyı ikinci kez çalmadan Teresa kapıyı açtı.

"İçeri gel," diye fısıldadı telaşla ama sakin duruşu Thomas'ı korkuttu.

İçeri girince Teresa kapıyı kapadı. "Neler oluyor?"

Teresa bir kâğıt parçası uzattı. Thomas kâğıdı aldı. Üzerine kalemle birkaç kelime karalanmıştı:

Yanıma gelin. Acilen.
Dr. Paige

Thomas, Teresa'ya baktı. "Peki, şimdi gerçekten... neler oluyor?"

"Biz dışarıdayken not kapımın altından atılmış." Duraksayıp soluklandı. "Dr. Paige'in bu akşam neler olduğunu bildiğinden eminim. Bir şekilde Randall'la ilgisi olmalı."

Thomas duvara yaslandı. Korkunç derecede ters giden bir şey vardı, bunu biliyordu. Dehşet verici korku hissi göğsüne doğru ilerliyordu. Boğucu bir belirsizlik hissetti, dünyanın kaydığını.

"Ne yapacağız?" diye sordu.

Teresa bir elini Thomas'ın omzuna koydu. "Gidip Dr. Paige'i bulalım. O tanıdığım en akıllı insan. Bizimle konuşmak istiyorsa, gitmemiz gerek."

"Tamam," dedi Thomas donuk bir şekilde. "Güvenebileceğimiz biri varsa o da Paige."

Teresa cesaret verircesine başını salladı, ardından kapıyı açıp koridora çıktı.

Thomas peşinden gitti.

Thomas hafifçe Dr. Paige'in kapısını çaldı. İstedikleri son şey aynı koridordaki diğer doktorları ya da psikiyatrları uyandırmaktı. Kadından cevap gelmeyince kapıya biraz daha sert vurdu. Sonunda içeriden boğuk bir ses geldi.

"Kim o?"

"Thomas," dedi çocuk ve aniden aklında bir düşünce belirdi. Ya not aslında Dr. Paige'den gelmediyse? "Ve Teresa. Mesajınızı aldık?"

Kapı aralandı. Daha önce Dr. Paige'i hiç bu kadar... dağılmış bir halde görmemişti. Saçları açıktı ve uyurken birbirine dolanmıştı. Yüzünde hiç makyaj yoktu. Kapıyı daha geniş açarak girmelerini işaret etti.

"Geldiğinize sevindim."

Dr. Paige masasına oturdu, Thomas ile Teresa da yan yana yatağa oturdular ve kadının konuşmasını beklediler. Thomas kendini, aralarında belki de en çok sevdiği Newt'i, onun bağışık olmadığını düşünürken buldu. Newt için yalnızca iki gelecek vardı: hastalığı iyileştirmenin bir yolunu bulacaklardı ya da bir gün delirerek Randall gibi olacaktı.

Dr. Paige sonunda konuştu. Her zamanki gibi sakin ve kendine hâkim görünse de gözleri öyle söylemiyordu. Thomas gözlerinde korku gördü.

"Aylardır bugünün gelmesinden korkuyor, biraz daha erteleyebilmeyi umuyordum," dedi.

Ayağa kalktı, bir süre konuşmadan durup düşündü, sonra çocuklara baktı.

"Sizin için mücadele vermemin ve pek çok kez yardımınızı istememin bir sebebi var," dedi. "Siz bu kurumun bir parçasısınız. Burada büyüdünüz ve aynı amaçlara sahip olduğumuzu biliyorum. Amacımıza ulaşmamızda bize yardım etmek için her şeyi yapacağınıza dair size güvenebileceğimi biliyorum. Ve şimdi de sizden bana güvenmenizi istiyorum. Bunu yapabilir misiniz?"

Thomas, Teresa'ya baktı, Teresa da Thomas'a. Kızın ne düşündüğünü hissedebiliyordu.

İkisi de başlarını onaylarcasına salladı.

Doktor içten bir gülümseme sundu. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Peki, tamam, artık başka seçeneğimiz yok. Bunu başlattığımızda geri dönüşü kesinlikle olmayacak." Durup ikisinin de gözlerine baktı. "İkinize de bunu sormam gerekiyor: hazır mısınız?"

Thomas ayağa kalktı. Teresa ayağa kalktı. Başlarını yeniden onaylarcasına salladılar.

"Peki öyleyse," dedi Dr. Paige. "Bir süredir bazı İSYAN çalışanlarının bizden yaptığımız işi baltalayabilecek birtakım bilgiler sakladığından şüpheleniyordum. Hatta üst düzey çalışanlarımızdan bazıları haftalardır yüzlerini göstermiyor. Protokolü başlatmanın zamanı geldi."

Devam etmeden önce duraksadı. Nefes aldı. "Tasfiye vakti geldi."

46. BÖLÜM

231.05.05 | 00.33

Dr. Paige koridorda kendinden emin adımlar atıyordu. Duruşu o kadar değişmişti ki Thomas onu daha önce hiç böyle görmemişti. Sanki yumuşak bir sorumluluk pelerini alıp omuzlarına atmıştı. Thomas kendini kadının, durumu düzeltebileceğine inanırken buldu.

"Önümüzdeki yirmi dört saatte her şeyi halletmemiz gerekiyor," dedi omzunun üzerinden kısık sesle. "Ben kendi çalışanlarımdan yardım alıyorum, size de Aris ile Rachel yardım edecek."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Teresa. "Tasfiye nedir?"

Dr. Paige asansörün önünde durup çağırma düğmesine bastı, asansör gelince bindi ve kapı kapanırken konuşmaya başladı. "Her şey sırayla. Her günün sonunda İSYAN, üyelerinden zorunlu kan tahlili talep ediyor. Salgın nedeniyle kontrolün öneminin her zaman farkındaydık." Gidecekleri katın düğmesine bastı ve asansör hareket etmeye başladı. "Fakat son aylarda tuhaf bir hareket fark ettim –içten içe şüpheleniyordum da– ve sonra bazı kişisel sağlık verilerimizle oynandığını keşfettim. Sonunda Şansölye Anderson

tüm sonuçların sağlık çalışanlarından önce kendisine gönderilmesine karar verdi. Her gece genel rapor alıyorum ve *bir kişinin* bile test sonucu pozitif çıkmadı. *Ama*... bu şansölye aracılığıyla gördüğüm raporların sonuçları."

Asansör durdu, o tanıdık melodi çaldı ve kapılar açıldı. Thomas ile Teresa, Dr. Paige'in peşinden başka bir koridora girdiler.

"Fakat son zamanlarda birtakım belirtiler fark etmeye başladım," diye devam etti. "Şansölyenin kendisi bile enfeksiyon belirtileri gösteriyor. Sevgili liderimizin raporlar üzerinde oynadığından neredeyse eminim. Bu akşam güvenlik kameralarından Randall'ı izledim. Randall hastaysa... başkalarının da hasta olmaması imkânsız."

Dr. Paige, Thomas'ın daha önce sadece bir kez –şansölyeyle tanışmak için davet edildiğinde– gördüğü kapının önünde durdu.

"Peki niye bir şey fark etmedik?" diye sordu Teresa. "Yani Randall dışında birinin hasta olduğuna dair belirti görmedik."

Dr. Paige bu soruyu bekliyormuşçasına başını salladı. "Bazıları henüz ilk aşamalarında olabilir. Daha ileri safhalardakiler bir yerlerde saklanıyor olabilir. Her nerede saklanıyorlarsa Randall'ın da oradan kapıp kapmadığını merak ediyorum. Bu akşam olanlar durumun ne kadar ciddileştiğini anlamamı sağladı. Tahmin ettiğim gibi sonuçlar değiştiriliyorsa, sağlıklı kalıp işimize devam edebilmemiz için gerekli olan güvenlik protokolünü başlatmam lazım. İdareyi almam lazım. Bu gece."

Thomas her şeyin nasıl bu kadar hızlı kızıştığına inanamıyordu.

Doktor daha önce hiç bu kadar ciddi, bu kadar kararlı görünmemişti. "Öncelikle tüm kan tahlillerinin sonuçlarını almamız gerek; özet raporu değil, *asıl* sonuçları. Kimin hasta olduğunu, kimin olmadığını öğreneceğiz. Sonra önümüze bakacağız."

Thomas bu bilgi kasırgasının içinde, söylediklerini algılamaya çalışıyordu. "Ofisine nasıl gireceğiz? Güvenlik kameraları bizi izlemiyor mu?"

Dr. Paige gülümseyince ciddi ifadesi biraz olsun kırıldı. "Önce hangisini cevaplayayım?"

"İkincisini," dedi Teresa. "Güvenlik."

Paige başını onaylarcasına salladı. "Burada bana borçlu pek çok kişi olduğunu söylemem yeterli. Ayrıca herkes hasta olmaktan o kadar korkuyor ki sağlıklarının garantisi konusunda bize güveniyorlar. Ramirez hasta olmaktan çok korkuyor ve tedavinin gerçekten bulunması için en uygun kişi olduğumu düşünüyor. Üzücü gerçek şu ki Şansölye Anderson'ın İSYAN'ı yönetmesine bir son verilmeli."

Thomas ne düşüneceğini bilmiyordu. "Peki... bu ofis? Anderson'dan habersiz nasıl gireceğiz?"

Dr. Paige'in gülümsemesi tamamen silinmişti. "Ah, haberi olacak. Şu an içeride. Girelim mi?" Cebinden cerrahi maske çıkarıp yüzüne geçirdi. "Sizin bunlara ihtiyacınız yok, değil mi?" Gözlerinden, maskenin altından yeniden gülümsediği anlaşılıyordu.

Dr. Paige kilitlenmemiş kapıyı açıp şansölyenin ofisine girdi.

Ofisinin arka tarafında dinlenmek ya da özel toplantılar düzenlemek için başka bir oda daha vardı. Anderson'ı orada uyurken buldular. Vücudunun yarısı koltuktaydı, diğer yarısı da tehlikeli bir şekilde yere sarkıyordu.

Teresa o kadar kısık sesle, "Nasıl bildiniz?" diye fısıldadı ki Thomas onu zar zor duyabildi.

Doktor başıyla ana ofisi işaret etti ve şansölyenin uyuduğu özel odanın kapısını yavaşça kapadı.

"Işıl'a yakalanmamak için aldığım tedbirleri tahmin bile edemezsiniz," dedi maskenin altından boğuk bir sesle. "Çok fazla.

Artık neredeyse yedi yirmi dört bu maskeyi takıyorum ve virüse yakalanma riski taşıyanlarla birlikte böyle kapalı alanlardaysam hiç çıkarmıyorum. Yarım saatte bir ellerimi ve yüzümü yıkıyorum. Yemeğimi kendim hazırlıyorum..." Ellerine baktı. "Elbette *bazı* riskler de alıyorum. Her gün. Aksi takdirde kendime doktor diyemezdim."

"Peki ya... bu?" diye sordu Teresa, kadının omzunun üzerinden Anderson'ın odasını işaret ederek.

"Bu kadar dikkatli olmamın nedenlerinden biri de o. Aylardır haftada bir kez onu ziyarete geliyorum. Tüm bunlar başlamadan önce... aramızda... arkadaşlık gelişti. Saatlerce konuşurduk. Eski yaşamlarımızdan, İSYAN'dan, taslakların ilerleme sürecinden. Ama demek istediğim şu ki, zaman içinde şansölye değişti."

"Başka kimlerin hasta olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordu Teresa.

"Öğrenmek üzereyiz... Tabii orijinal raporları yok etmediyse." Şansölyenin masasına giderek –daha önceki gelişlerinde de gördükleri, kaybettiği sevdiklerinin fotoğraflarıyla doluydu– ekranı açtı. "Tüm güvenlik korkularına rağmen şifre konusunda pek de yaratıcı değil." Gülümseyerek işe koyuldu, klavyeyle birlikte ekrandaki dokunmatik tuşları da kullanıyordu. Mavi ışık karanlık odada hayalet gibi parladı.

"Fazla uzun sürmez..." dedi dalgınca.

Thomas ani bir düşünceyle irkildi: ya ona söylendiği gibi bağışık değilse? Arada sırada bu konuda endişeleniyordu ama bağışık olmasaydı şimdiye kadar mutlaka hastalığı kapmış olurdu. Deli çukurunun korkunç görüntüsü aklına geldi.

Dr. Paige sonunda kafeterya çalışanlarından doktorlara, psikiyatrlardan deneklere kadar tüm İSYAN personelinin listesini bulana dek şansölyenin bilgisayarındaki güvenlik katlarını aştı. Yönetici sekmesine ulaşmadan önce birkaç kayda göz attı; Şansölye

Anderson'ın ekranda beliren yüzüne tıkladı. Işık saçan gülümsemesi o anki duruma daha uygunsuz olamazdı. Dr. Paige verilerin iyice derinlerine daldı ve bir gün önceki tahlil sonuçlarını buldu. Thomas sonucu çoktan kabullenmiş olmasına rağmen, teyidinin gözlerinin önünde parladığını görmek –üstelik kırmızı harflerle– onu ürpertti.

Şansölye Kevin Anderson Işıl'a yakalanmıştı.

Görünüşe bakılırsa İSYAN'daki başka kişiler de.

47. BÖLÜM

231.05.05 | 03.42

İSYAN'daki yüz otuz bir psikiyatr, bilim insanı, teknisyen, hemşire ve diğer çalışanların on dokuzunun hasta olduğu ortaya çıktı. Hepsi üst düzey çalışanlardı ve çoğu Anderson'ın çevresindendi. Herkesten saklamak için gizlice plan yapmış olmalarına şaşmamak gerekirdi.

Dr. Paige Thomas ile Teresa'yı hızla kendi odasına götürüp artık Tasfiye protokolünü uygulamak ve harekete geçilmesi için gerekenleri yapmak zorunda olduğunu açıklayarak kapıyı üzerlerine kilitledi. Kısa süre içinde dönecekti. İki saat sonra yanında Aris ve Rachel'la geri döndü. Koridordan içeri girdikleri sırada Dr. Paige dört dolu sırt çantasını yere bıraktı.

"Bunlar ne için?" diye sordu Teresa.

"Her şeyi açıklayacağım," diye yanıtladı doktor. "Bugün dördünüze de çok ihtiyacım olacak."

Thomas onları cana yakın bir şekilde selamladı ve aynı şekilde karşılık aldı. Aris büyümüş görünüyordu, yüzündeki çizgiler küçük endişe belirtileri gibiydi. Rachel saçını daha da kısaltmıştı ve koyu

renk gözlerinde üzüntü vardı. Ama kendinden emin duruyordu ve ikisi de Thomas'ı cesaretlendirdi.

Dr. Paige yıpranma belirtisi göstermiyordu. İdareyi zevkle ele almıştı.

"Çalışanlarımın elde ettiği bilgiler şöyle," diye başladı, "Anderson tüm hastaları D Bölümü'nde saklıyor ve belirtilerine bakılacak olursa birkaçının hastalığı oldukça ilerlemiş. Bu son zamanlarda neden onları görmediğimizi açıklıyor. Tesisin o kanadını komple kilit altına aldım.

"Dünkü tahlillerin sonuçlarını tekrar tekrar kontrol ettim. Hâlâ ofisinde olan Anderson ve ormanda bir yerde olan Randall dışında hastaların hepsi tek bir yerde toplanmış. D Bölümü'nde olmayan herkes temiz."

Birkaç derin nefes almak için duraksadı. "Ama tek bir anı bile boşa harcayamayız. O insanlardan kurtulmamız gerekiyor ve bunu hemen yapmamız gerekiyor. Hastalık riskini almaya gönüllü birkaç cesur korumam var ama bu virüse bir can daha vermeye gönlüm razı gelmiyor. Bu yüzden siz devreye giriyorsunuz."

Konuşmayı bıraktı, sözleri havada asılı kaldı ve Thomas onun ne demek istediğini anlayınca yıldırım çarpmış gibi hissetti.

"Yani..."

Dr. Paige başını onaylarcasına salladı. Sonraki cümleleri söylemenin ne kadar zor olduğu yüz ifadesinden anlaşılıyordu. "Siz bağışıksınız ve labirentte olmayanlar içinde en büyük ve en güçlü sizlersiniz. Çok hasta ve güçsüz insanlardan bahsediyoruz ama daha da önemlisi çoğu uyuyor, bu yüzden hemen harekete geçmemiz gerek. Bu sırt çantaları bu görev için hazırlanmış şırıngalarla dolu; tek yapmanız gereken onları boyunlarına saplamak ve sonra her şey sona erecek. Hiç sorun yaşamadan yapabilirsiniz."

Thomas dizlerinin bağının çözüldüğünü hissedince bunu saklamak için yere oturdu.

Sonunda Aris kimsenin dile getiremediği kelimeleri söyledi.

"Yani... onları öldürecek miyiz?"

Teresa hemen, "Zaten ölecekler," diye karşılık verince Thomas afallayarak kendine geldi.

"Hey, hey, hey," dedi ayağa kalkarken. Arkadaşına bakıp bunu suçluluk duygusunu atmak için mi söylediğini yoksa gerçekten etrafına bu kadar sert bir koruma duvarı mı ördüğünü merak etti. "Bunu iyice düşünmeliyiz."

"Hayır, Tom," diye tersledi Teresa. "Ya *şimdi güçlü olacaksın* ya da daha sonra herkes ölecek."

Thomas yere çöktü. O kadar sersemlemişti ki görüşü bulanıklaştı. Söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Teresa zihinden iletişimlerini de kesmişti. Kıza bakakaldı.

"Üzgünüm," dedi Teresa yumuşayarak. "Üzgünüm Tom. Gerçekten. Ben sadece... Korkunç bir şey olduğunu biliyorum ama kabul edip yaparsak çok daha az korkunç olacak."

"Teresa haklı," dedi Dr. Paige. "Dördünüz yakında yetişkin olacaksınız. Bunun üstesinden gelebilirsiniz. Hastaların tam nerede olduklarını biliyoruz; sadece oraya gidip onlara iğne yapmanız gerekiyor." Sırt çantalarını işaret etti. "Silahları hazırladık ve sizin için Fırlatıcılarımız da var. Ne olur ne olmaz diye. Bunu vurgulamalıyım. Ne olur ne olmaz diye. Bence onlar uykudayken bunu yapabilirsiniz. Enfeksiyon riskine rağmen, işler kötüye giderse korumaları da haberdar edeceğim."

Odada uzun bir sessizlik oldu. En azından Dr. Paige onlara düşünmeleri için zaman tanıyordu.

"Ben varım," dedi Teresa sonunda.

"Ben de," diye ekledi Aris.

"Hedefe giden yolda her şey mubahtır," dedi Rachel biraz sert bir tonda. "Bu, İSYAN'ın resmi logosu olmalı. Girişe devasa bir afiş asmalılar. *Hedefe giden yolda her şey mubahtır.* Ama ben de varım."

"Eh, bu doğru ama değil mi?" diye sordu Aris. "Bir milyon insanı öldürerek bir milyar insanı kurtaracaksan bunu yapman gerekmez mi? Yani varsayımsal olarak. Bu seçeneğe sahip olup da hayır dersen aslında bir milyar insanı öldürmüş olmuyor musun? Ben bir milyardansa, bir milyonu öldürmeyi tercih ederim."

Bu kez Thomas'tan afallamış bakışlar alma sırası Aris'teydi. Sanki dünya tersine dönmeye başlamıştı.

Dr. Paige görevi kabul eden üçüne başını onaylarcasına salladı. "Thomas?" diye sordu.

Thomas cevap vermedi. Yere baktı.

"Tom?" dedi Teresa. "Benimle birlikte olmanı istiyorum. *Bizimle.* Lütfen."

Thomas kendini iyi hissetmiyordu. Hem de hiç iyi hissetmiyordu. Ayağa kalktı. Doğru kelimeleri ararken aklından bir sürü düşünce geçiyordu. Dr. Paige kendilerinden ne isterse yapacaklarını biliyordu. Artık geri dönüşü olmayacak kadar ilerlemişlerdi. Labirentte arkadaşları vardı, düşünmesi gereken Chuck vardı, düşünmesi gereken bir dünya vardı.

Yapmak zorundaydı. Tasfiye. Yapılmak zorundaydı. Şimdi zekice, mantıklı, onları birbirine bağlayacak ve bu korkunç yolculuğu başlatacak bir şey söylemesi gerekiyordu.

"Berbat."

48. BÖLÜM

231.05.05 | 04.15

Dördü de görevi kabul ettikten sonra Dr. Paige onlara şırınga ve silahlarla ilgili bilgi vermeleri ve birlikte uyum içinde çalışmaları için en iyi saldırı planının üzerinden geçsinler diye güvenlik görevlilerini çağırmaya gitti. Bekledikleri sırada Teresa yeniden telepati bağlantılarını açtı.

İyi misin? diye sordu.

Sadece... nasıl hissedeceğimi bilmiyorum.

Teresa sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca sessiz kaldı ve Thomas zihninin çalıştığını hissedebiliyordu. Daha fazla şey söylemek istemesine rağmen bekledi.

Bak, dedi Teresa sonunda. Bu kelime her zaman, ona içini açmak üzere olduğu anlamına geliyordu. *Sana nereden geldiğimi anlatmıştım, hatırlıyor musun? İsmimin Deedee olduğu zamanı?*

Bu isimle birlikte Thomas öylesine şiddetli bir acı hissetti ki oturduğu yerde kıpırdanmak zorunda kaldı. *Evet, hatırlıyorum.*

Korkunç bir yerdi, Tom, diye devam etti Teresa. *Düşüncesi bile... Korkunçtu. Bir sürü kişinin Işıl'a yakalandığını gördüm, Delilerden kaçtığımı hatırlıyorum... Demek istediğim, kendi kendime sürekli şu an dünyanın birçok yerinin öyle olduğunu söylüyorum. Tıpkı benim gibi bir sürü küçük kız bunlara şahit oluyor. Tüm o dehşetin içinde ölüyorlar. Ve İSYAN dünyayı bundan kurtarmak istiyor. Tüm o küçük kız ve erkek çocuklarını.*

Biliyorum, dedi Thomas. *Hepimiz kötü şeylere tanık olduk.*

Benim kadar değil. Ben tam hedef bölgesindeydim. Hastalar tek bir bölgede toplanmıştı ve virüsün etkisi henüz seyrelmemişti. Yayıldıkça yine buna dönüyoruz. Bir gün tüm dünya –tüm kasabalar ve şehirler– Kuzey Carolina'daki gibi olacak. Ve sonra herkes ölecek.

Thomas bu bunaltıcı konuşmadan kaçabilmeyi dileyerek ayağa kalktı. *Anladım, Teresa. Anladım. Tedavi bulmamız gerek. Bu konuşmayı binlerce kez duymadığımı mı sanıyorsun?*

Teresa'nın kendisine sinirlendiğini hissedebiliyordu. *Tom, bu boş bir konuşma değil. Tedavi bulmamız lazım ve artık kısa vadeli düşünemeyiz. Neslin tükenmesinden bahsediyoruz. Önemli olan tek şey nihai sonuç. Oraya nasıl ulaştığımızsa... Sadece yapacağız. Tamam mı? Ne pahasına olursa olsun.*

Yani onları öldüreceğiz? dedi Thomas. *Bunu mu söylüyorsun? Dördümüz birlikte binanın koridorlarında yürüyüp Işıl'a yakalanan herkesi katledeceğiz, öyle mi?*

Evet. Bunu yapacağız.

Thomas başka bir çözüm önermeye çalıştı. *Onları Deli çukuruna taşısak olmaz mı?*

Ciddi misin? Sence canavarla dolu bir kafese atılmak isterler mi? Tom, mantıklı düşünmüyorsun ki. Güçlü bir öfke dalgası

aralarındaki iletişim ağına çarptı ve Thomas'ın yüzünü buruşturmasına sebep oldu.

Yani onları öldüreceğiz. İnsan olmanın gerektirdiği hayati bir parçası kopuyormuş gibi hissediyordu.

Dr. Paige'in bu tesisi kontrol altında tutabilmesini, iki labirenti de devam ettirmesini sağlamalıyız. Konu birilerini öldürmek değil, kurtarmak.

Thomas iç geçirdi. *Elimden geleni yaparım.* Başka ne yapacaktı ki?

Teresa onun yanına gidip kulağına fısıldadı. "Bu çok önemli," dedi. "Dünyadaki en önemli şey."

"Evet," diye soludu Thomas. "Çünkü İSYAN iyidir."

Birkaç dakika sonra kapı açıldı. Dr. Paige, üniformalı korumaların arkasından içeri girdi.

"Hadi sizi hazırlayalım," dedi. "Zamanımız azalıyor."

49. BÖLÜM

231.05.05 | 05.44

Thomas'ın sırt çantası ağırdı. O ve arkadaşları ihtiyaçları olan her şeyi çantalara doldurmuşlardı. Her birine iki silah, omuzlarına astıkları Fırlatıcılar için yedek fişek ve bir hayvanat bahçesi dolusu fili öldürmeye yetecek kadar çok şırınga. Yetmemesindense fazladan taşımaları daha iyiydi.

İlk hedeflerine doğru tesisin koridorlarında koştular: Şansölye Anderson. Thomas'ın hiç sorun yaşamadığı iyi bir adamdı. Şimdi tamamen delirmiş iyi bir adam. D Bölümü'ne gitmeden önce onu halletmeleri gerekiyordu.

Aris durup bir elini kaldırana dek yaklaşık beş dakika koştular. Teresa durmadan önce az kalsın ona çarpacaktı.

"Duydunuz mu?" diye fısıldadı Aris.

Thomas havalandırmanın uğultusu ve koşmanın etkisiyle hızlı hızlı nefes almalarının dışında bir ses duymaya çalıştı.

"Hayır," dedi, diğerleri de başlarını hayır anlamında sallarken.

"Dinlemeye devam edin," diye karşılık verdi Aris ve ses yukarıdan geliyormuşçasına bakışlarını tavana çevirdi. Koridorda

yankılanan tiz ve üzgün sesin hangi yönden geldiğini anlamak imkânsızdı. Thomas'ın zihninde kuyunun dibinde duran bir çocuk canlandırdı.

"Belki D Bölümü'nün havalandırmasından geliyordur," dedi Rachle.

Acıklı ses sustu.

"Ya da çocuklardan biri olabilir," dedi Thomas. "Dr. Paige hepsini bir yere sakladı."

Teresa konuştu. "Başka bir şey düşünmeden önce Anderson'a ulaşmalıyız. Gidelim."

Aris itiraz etmedi. Dördü birden yeniden koşmaya başladılar.

Anderson'ın ofisinin kapısı kapalıydı ama kilitli değildi. Teresa öne geçip kapıyı açtı. Thomas adamın zombi gibi üzerlerine atlamasını bekleyerek nefesini tuttu.

Sessizlik ve karanlıktan başka bir şey yoktu. Ve bir koku. Korkunç bir koku.

Teresa kapıyı biraz daha açıp Fırlatıcısını ateşlemeye hazır bir şekilde tutarak içeri girdi. Arkasından Aris, sonra Rachel, en son da Thomas girdi. Ekranın mavi ışığı hâlâ parlıyordu; odadan çıktıklarından beri değişen bir şey olmamıştı. Vücut, idrar ve hatta dışkının iğrenç kokusu dışında. Koku Thomas'ın burnuna hücum etti ve çocuk bir dizinin üzerine çökerek öğürdü. Kendine hâkim olmaya çalıştı.

İyi misin? diye sordu Teresa.

Evet. İçeride mi? Başıyla odayı gösterdi.

Girip görelim.

Aris çoktan odanın kapısına yönelmişti ve hafifçe iterek açtı. Karanlıktan iğrenç bir koku dalgası daha yayıldı. Thomas ayağa kalkıp Aris ile Teresa'nın arkasından içeriye bakarak bir şeyler görmeye çalıştı. Rachel da hemen yanındaydı ve burnunu tutuyordu.

"Ölmüş mü?" diye sordu.

"Hayır," diyen boğuk bir ses duyuldu. Anderson. Sesi insan gibi çıkmıyordu bile. "Hayır. Ölmedi. Şanslı gününüzde değilsiniz." Islak, hırıltılı öksürüklere boğuldu.

"Ah, Tanrım," dedi Thomas. Midesi bu durumu hiç iyi karşılamıyordu. "Burayı biraz aydınlatalım."

"Gözlerini acıtabilir," diyen Aris yine de düğmeye bastı. Işık, içeriyi güneş gibi parlattı.

Anderson gözlerini tırmalayarak çığlık attı. Aylardır üzerinde yatılıyormuş gibi görünen koltuğun önünde, yerde kıvranmaya başladı. "Kapatın! Kapatın!"

Aris ışığı kısınca Thomas içinden ona teşekkür etti. Karşılarındaki manzara Thomas'ın kaldırabileceğinden fazlaydı. Bir zamanlar liderleri olan adama baktı. Yüzü ve kıyafetleri kanla kaplıydı, saçları keçe gibi olmuş ve yağlanmıştı. Kilo vermişti, teni solgundu ve terliydi. Yan yatıyordu, yüzünü sanki kalıcı olarak buruşturmuş, dişleri kırmızıyla kaplanmıştı. Thomas bunun sebebini sonradan gördü.

Adamın yalnızca iki parmağı kalmıştı.

Diğerlerinin önceden olduğu yerlerde kanlı yumrular kalmıştı.

Aris bunu fark edince, "Tanrım..." dedi, koluyla yüzünü kapayarak. "Yapmamış olsun. Yapmamış olsun."

"Yapmış," dedi Rachel buz gibi bir sesle.

Thomas bakamıyordu. Onlara arkasını dönüp şansölyenin masasındaki ekranın başına gitti. İletişim sistemleri açıktı ve ekranda Anderson'ın yazdığı bir not vardı. Neyse ki görünüşe bakılırsa gönderilmemişti çünkü başlı başına rahatsız edici bir nottu.

"Çocuklar," dedi Thomas. "Anderson'ın biz yokken az kalsın göndereceği şeyi dinleyin." Notu onlara okudu.

İSYAN Memorandumu, Tarih 231.5.5

KİME:

KİMDEN:

RE:

Sadece iki parmağım kaldı.

Veda yalanlarımı iki parmağımla yazıyorum.

Gerçek bu.

Biz şeytanız.

Onlar çocuk.

Biz şeytanız.

Durmamız, Bağışıkların dünyaya sahip olmalarına izin vermemiz gerekiyor.

Biz şeytanız.

Tanrı'yı oynayamayız.

Çocuklara bunu yapamayız.

Siz şeytansınız, ben şeytanım.

İki parmağım bana öyle söylüyor.

Yerimizi alacaklara nasıl yalan söyleriz?

Hiç umut yokken onlara umut veriyoruz.

Herkes ölecek.

Ne olursa olsun.

Bırakalım da doğa kazansın.

Teresa, Thomas'ın omzunun üzerinden Anderson'ın son sözlerini okurken, "Berbat durumda," dedi.

"Hatta daha da beteri," diye karşılık verdi Thomas.

"Parmaklarım," dedi Anderson diğer odadan. "Neden parmaklarımı yediniz?"

Thomas, Teresa'nın peşinden Anderson'ın yanına giderken şiddetli bir üzüntü hissetti. Adam yerde kıvrılmış, ileri geri sallanıyordu.

"Sadece iki tane kaldı," diye sayıkladı adam. "Diğer sekizinin tadı güzeldir umarım. Onları benim yiyeceğimi düşünürdüm hep. Ama hayır. Siz yemek zorundaydınız, değil mi?"

Thomas teker teker arkadaşlarıyla bakıştı. Tüm gördükleri içinde en üzücü olanı bu muydu? Müthiş bir coşkuyla bu devasa organizasyonu yöneten adamın ağlayıp sızlayan bir deliye dönüştüğünü görmek mi?

Anderson'ın vücudu büküldü, sanki her bir kası kıvrılıyordu. Birkaç saniye boyunca seğirdi, ardından rahatladı. Vahşi bakışları yavaşça yerden kalkarak Thomas'ın vücuduna, ayaklarından kalçasına, gövdesine çıktı ve sonunda gözlerinin içine baktı.

"Sonunda beyninizi alacaklar," dedi. "Beyninizi çıkarıp birkaç saat bakacaklar, sonra da muhtemelen yiyecekler. Şansınız varken kaçmalıydınız."

Thomas hareket edemedi; adamın gözlerindeki ani berraklık o gün onu her şeyden çok korkutmuştu.

"Ne yapacağız?" diye sordu Aris. Eski şansölye konuşmaya devam ediyordu ama artık cenin pozisyonu almıştı ve kelimeleri ızdırap dolu inlemelerin arasında kaybolmuştu. Yüzünün tam önündeki zemine bakıyordu.

"Acısına son vermeliyiz," diye cevapladı Teresa. "Bence sonrasında diğerlerinin icabına bakmamız... daha kolay olur. Ama harekete geçmemiz gerek."

Bir ya da iki ay önce Thomas, Teresa'nın duygusuzluğu karşısında şoke olurdu. Hatta birkaç gün önce bile. Ama artık değil. Artık içinde bulundukları durumun soğuk, sert gerçekleriyle yüzleşiyorlardı. Bu insanlar önceden her kimlerse artık değillerdi.

Thomas aniden bunu yapması gerektiğine karar verdi. Orada o anda bunu yapacak kişi kendisi olmalıydı. Başkası yaparsa bir daha cesaretini asla toplayamayabilirdi.

"Ben yapmalıyım," diye fısıldadı daha çok kendi kendine. Diğerlerinin duyduğundan bile şüpheliydi. Ama çantasını sırtından çıkarıp yanına koyduğunu kesinlikle fark etmişlerdi. Anderson'ın yanında eğildi, adamın yaralarından sızan kan pantolonunun dizlerine bulaştı.

Diğerleri onu durdurmak için bir girişimde bulunmadılar.

Thomas çantasının fermuarını açıp içini karıştırdı ve Dr. Paige'in karışımlarıyla dolu şırıngalardan birini aldı. İğnenin ucundaki koruyucu plastiği çıkardı, başparmağını elektronik pistonu kontrol eden düğmeye hafifçe bastıracak şekilde tuttu.

"Bundan emin miyiz?" diye sordu Rachel. "Yani... *emin miyiz*?"

"Evet," diye kısa ve sert bir cevap verdi Thomas. Söylenecek başka şey yoktu.

Anderson sırtüstü döndü, titriyordu. Tavana bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanmaya başladı. Thomas şırıngayı adamın başının üzerinde tutarak ona yaklaştı. Anderson'ın ifadesinde ne farkındalık ne de insanlık belirtisi vardı.

Teresa, Thomas'ın omzuna dokununca Thomas irkildi. Kıza baktığında gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördü.

Üzgünüm, dedi Teresa zihninde. *Yanındayım. Yapabilirsin.*

Thomas başını onaylarcasına salladı, ardından yerde hâlâ hafifçe sarsılan Anderson'a baktı; yalnızca titriyordu. Thomas iğnenin gümüş ucunu eski şansölyenin boynuna götürdü. Tereddüt etti.

Anderson'ın bakışları Thomas'ın üzerine kaydı. Bir şey fısıldıyordu, bir kelime. Tekrar tekrar. Ağzının kenarlarından salyalar akıyordu.

"Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen, lütfen, lütfen, lütfen..."

Thomas bunu yapması için adam onu cesaretlendiriyor mu yoksa durması için yalvarıyor mu, bilmiyordu. Fakat iğneyi yavaşça boynunun yumuşak derisine batırdı ve şırıngaya bastı. Tıslama sesiyle birlikte şırınganın içindeki ölümcül sıvı tüpten boşalarak Anderson'ın vücuduna yayıldı.

Hepsi birlikte İSYAN'ın eski liderinin hareketsiz kalarak son kez uzun bir nefes verip gözlerini kapamasını izledi.

50. BÖLÜM

231.05.05 | 07.13

On sekiz kişi kalmıştı.

Thomas ve arkadaşları bir zamanlar Ramirez ve Randall tarafından idare edilen güvenlik odasının önünde duruyorlardı. Dr. Paige ve yeni çalışanlarından birkaçı D Bölümü'nün odalarını ve koridorlarını inceliyordu.

"Hepsi hâlâ aynı yerde," dedi Dr. Paige, kamera görüntülerine göz gezdirerek. "Belki de önce beş tanesine ulaşmalısınız, sonra burada yeniden toplanıp değişiklik olup olmadığını değerlendiririz."

Diğerleri D Bölümü'ne odaklanmışken Thomas dalgınca labirentin kamera görüntülerini izliyordu. Geç saate rağmen Çiftlik Evi'nin yakınında Alby ve Newt, kendini lider olarak diğerlerinden ayıran Nick'le tartışma içindeydiler. Ses olmadığı için Thomas tartışmanın konusunu bilmiyordu ama en azından yumruklar konuşmuyordu. Diğer Kayranlıların çoğu uyuyordu.

"Burada olan bitenden habersizler," diyen Thomas bunu sesli söylediğine biraz şaşırdı. "Sanırım bu iyi bir şey."

Teresa ona baktı. Onu kınamaya hazır görünüyordu –daha önemli işleri vardı– ama sonra yumuşadı. "Biliyorum. İlk defa buradaki hayat oradakinden zor."

"Sanırım roller değişti," dedi Rachel.

"Çocuklar?" diye araya girdi Dr. Paige. İSYAN'ın içini gösteren kameraları işaret etti. "Plan?"

"Üzgünüm," dedi Rachel.

Thomas dikkatini yeniden o görüntülere verdi.

Bir koruma ekranlardan birini gösterdi. "Oda D-17. Dinlenme odası. Birkaçı orada yerde uyuyor. O bölüme girdikten sonra ilk gideceğiniz yer orası olabilir."

"Belki ölmüşledir," diye ekledi Teresa.

Dr. Paige ekranlara yaklaştı, sayarken dudakları kıpırdıyordu. "İşte beşlimiz. Güzel plan. Onlarla ilgilenip buraya dönün ve size sonraki gideceğiniz yeri gösterelim."

Onlarla ilgilenin, diye düşündü Thomas. Ne kadar da hoş bir ifadeydi.

Ölüm dolu sırt çantalarını alıp D Bölümür'ne gitmek üzere kapıdan çıktılar.

Bir koruma onları kilitli girişten geçirdikten sonra Thomas ve diğerleri belirledikleri odaya doğru ilerlediler. Odaya ulaşmalarına çok az kalmıştı ki koridordaki bir hareket üzerine aniden durdular. Aris öne geçmişti ve bir anda geriye doğru sıçrayarak onları en yakın köşeden geriye itti.

"İleride birkaç kişi var," diye fısıldadı sırtını duvara yaslayıp soluklanırken.

"Ben de gördüm," dedi Teresa. "Demek ki onlar da büyük ihtimalle bizi gördüler."

Tam o anda koridordan bir bağırış duyuldu.

"Hey, siz çocuklar!" diye bağırdı bir adam. Ses tonu sanki isteri krizinin eşiğindeymiş gibiydi. "Buraya gelin benim küçük deneklerim!"

Thomas adamın sözlerinden o kadar dehşete kapıldı ki ürperdi. Kollarında ve alnında ter damlacıkları birikti, aniden dayanılmaz derecede sıcakladı.

"Kaç kişiler?" diye sordu.

Aris köşeden göz ucuyla baktı ve hemen diğerlerine döndü. "İki erkek. Biri yerde emekliyor, diğeri yürüyor ama ayakta durmak için duvara tutunuyor. Yaklaşıyorlar. Dostum, gerçekten berbat görünüyorlar."

Thomas ayrıntılı rapora minnettardı ama bu, kendini daha da kötü hissetmesine neden oldu. "Geri dönüp yeniden mi plan yapsak?"

"Hayır, onları sıkıştıracağız," dedi Teresa. "Niye erteleyelim ki? Dördümüz ikisini kolayca alt edebiliriz."

Teresa konuşurken Rachel da başını onaylarcasına sallıyordu ve Thomas, Aris'e bakınca onun da onayladığını gördü.

Thomas yenilgiye uğramış bir halde iç geçirdi. "Berbat göründüklerini söylerken neyi kastediyordun?"

"Emekleyen tamamen çıplak," diye cevapladı Aris. "Tüm vücudu çiziklerle dolu. Duvara tutunarak yürüyen tişörtüne yedi kere falan kusmuş gibi görünüyor. Ve saçı... Sanırım bir kısmını yolmuş. Fena."

"Sizce hepsi böyle mi?" diye sordu Thomas, görevlerinden bunalarak. "Deliliğin ötesine geçmeye bu kadar yakın olduklarını bilmiyordum."

Koridordan ızdırap dolu korkunç bir haykırış ve kıkırdamaya benzer bir şeyle son bulan, miyavlamayı andıran, uzun bir inleme duyuldu. Yaklaşıyorlardı.

"Anderson'ı gördün," diye fısıldadı Teresa. "Kalanlar da onun kadar kötü olmalı ya da o hale gelmelerine çok az kalmıştır."

Thomas kendi kendini cesaretlendirmeye çalışarak başını onaylarcasına salladı. "Tamam, tamam. Ne yapıyoruz?"

Teresa sırt çantasının fermuarını açıp içine bakabileceği şekilde omzundan kaydırdı. Bir tabanca ve iki şırınga çıkardı. Şırıngaları Thomas'a uzattı.

"Ben son çare olacağım," dedi, silahı sağ elinde tutup parmağını tetiğe koyarak. "Aris ve Rachel, siz önce onları Fırlatıcılarla vurun. Thomas, onlar yere düşünce sen koşup zehri enjekte et. Ben tam arkanda olacağım. Bir hamle yaparlarsa ben ilgileneceğim."

Thomas en yakın arkadaşına yarı etkilenmiş, yarı korkmuş bir ifadeyle baktı. Ama kontrolü ele aldığı için daha çok minnettardı.

Tartışmaması gerektiğini bilerek, "Tamam," dedi. Hiçbir şekilde hoş olmayacaktı ve ne kadar erken harekete geçerlerse işleri o kadar çabuk bitmiş olacaktı.

"Uygun," dedi Aris. "Hazır mısınız?"

Thomas ölüm şırıngalarını ellerine alıp başını onaylarcasına salladı. Rachel cevap olarak Fırlatıcısını kaldırdı. Teresa, "Gidin," dedi.

Aris homurdanarak duvardan uzaklaştı ve koşarak köşeyi dönerken adrenalinin etkisiyle bağırdı. Rachel silahını hazırda tutarak arkasından koştu, ardından Thomas ve sonra da en son savunma çaresi olarak kullanacağı silahıyla Teresa gitti. Fırlatıcının bombası duvara tutunarak yürüyen adama doğru giderken ateş alma sesi havayı doldurdu. Gerçekten de adamın saçının bazı yerleri yolunmuştu ve yerlerini kırmızı, kanlı şeritler almıştı.

Bomba adamın tam göğsüne isabet etti. Vücudunda elektrik akımları dolaşan adam bağırarak yere düştü. Fırlatıcının akımı onu kızartmaya çalışırken yerde birbiri ardına kasılmalar yaşadı.

"Koş, Thomas!" diye bağıran Aris, öne çıkıp Rachel'ın ıskaladığı adama nişan almıştı.

Thomas ilk kurbanın yanına koştu ve yerde kayarak adamın başının birkaç adım önünde durdu. Şırıngayı kaldırıp başının birkaç santim üzerinde tuttu ve beyaz elektrik akımlarının kaybolmasını bekledi. Fırlatıcının ikinci, ardından üçüncü kez ateşlendiğini ve peşlerinden bombaların isabet edişiyle çıkan patlama seslerini duydu. İlkel bir canavardan çıkmışçasına bir çığlık sesi havayı yardı.

Thomas elektrik akımları azalınca bu fırsatı değerlendirdi. İğneyi Deli'nin boynuna saplayıp zehri enjekte etti. Yeri tekmeleyerek geri geri gitti ve sırtı duvara değince ayağa kalktı. Adamın gözlerinin beyazları göründü; şırınga iğnenin ucunda dans edercesine boynunda aşağı yukarı sallanıyordu.

On yedi, diye düşündü Thomas. Tesiste geriye on yedi Deli kalmıştı.

"Buraya!" diye bağırdı Rachel. "Çabuk!" Fırlatıcının etkisiyle hâlâ kasılan ikinci adamın başında duruyordu. Adamın moraran hırpalanmış vücudu döşemede kaybolan ufak şimşekler gönderen karanlık bir fırtına bulutunu andırıyordu.

Thomas onun yanına koştu. Dizlerinin üzerine çökerken havada parazit ve kıvılcımlar uçuşuyordu. Adamın üzerine eğilip ikinci iğneyi boynuna batırdı ve ölüm sıvısını boşalttı.

Teresa da oradaydı, her ihtimale karşı tabancasını adamın başını hedef alarak iki eliyle sıkıca tutuyordu. Rachel ve Aris onun arkasında durmuş soluklanıyorlardı.

"Sanırım oldu," dedi Thomas. "Tek bir çizik bile almadan iki insanı öldürdük."

"Delileri," dedi Teresa, sonunda gevşeyerek silahını indirirken. "İnsanları değil, Delileri."

Thomas ayağa kalktı. "İkisinin farklı şeyler olduğunu bilmiyordum."

Teresa, Thomas'ı korkutan sert bir bakışla karşılık verdi.

"Oda D-17," dedi Aris soluklarının arasından. "Plana bağlı kalalım."

Teresa, Thomas'a arkasını dönerek başı çekti.

51. BÖLÜM

231.05.05 | 07.47

"D... on yedi..." dedi Aris, koşarak odaların önünden geçerken. Bir tanesini işaret etti. "Burada!"

Thomas diğerlerinin kendisinden daha fazla inisiyatif kullandığını hissederek kapının önüne gidip kulağını düz yüzeye dayadı. Bir şeyler duyma umuduyla kulağını bastırdı fakat hiçbir şey duymadı. Onların uyuyor ya da ölü olmalarını istiyordu.

"Bir şey var mı?" diye sordu Teresa.

Thomas başını iki yana salladı. Ardından, "Hayır, bir dakika," dedi. Kulağını yeniden kapıya dayadı. Hafif bir inleme sesi şimdi daha belirgin duyuluyordu. "Evet, en azından biri uyanık."

Kendilerini, koridordaki karşılaşmada olduğu kadar hazırladılar. Kameralara göre kapının diğer tarafındaki beş Deli hareketsizdi. Thomas sağ elindeki üç, sol elindeki iki şırıngayı sıktı. Arkasında duran Aris ve Rachel dolu Fırlatıcılarını kaldırdı. Teresa'ya yine tabanca kaldı ve Thomas bu kez onu kullanmak zorunda kalacağını hissediyordu.

Herkes hazır olduğunda Teresa boştaki eliyle kapıyı açtı. Kapı çap savrularak loş odaya açıldı ve içeriden vücut ve kötü nefes kokuları virüslü hava gibi dışarı sızdı.

Thomas içeri girip de pis kokuyu alınca yüzünü buruşturarak öğürme içgüdüsüne karşı koymaya çalıştı. Rachel, Aris ve Teresa onu takip etti. Silahları ateşlenmeye hazırdı. Thomas odaya hızlıca göz gezdirdi ve hızla çarpan kalbi yavaşladı. Oda toplantı alanıydı; sandalyeler, koltuklar, eğlence ekranları, bilardo masası ve masa tenisi vardı. Daha önce gözetledikleri beş kişi sol tarafındaki köşede toplanmıştı. Bir adam kolunu yere sarkıtmış, koltukta yatıyordu, diğeri yerde onun ayaklarının dibindeydi. İki kadın, iki sandalyenin önünde yan yana yere uzanmıştı ve birbirlerini rahatlatmak istercesine kolları birbirlerinin üzerindeydi. Son kişi de, bir adam, sandalyede oturuyordu, başını geriye atmış uyuyordu ve açık ağzından odada yankılanan horlamalar çıkıyordu.

Aris ve Rachel nişan alarak sessizce onlara yaklaştılar. Sessizlikle geçen bir dakikanın sonunda Fırlatıcılar artarda ateşlenirken o tanıdık elektronik vınlama sesi duyuldu. Beş gümleme sesi hepsinin de hedeflerini vurduğu anlamına geliyordu. Delilerin vücutları elektrikle kasılırken oda parlak mavi şimşeklerle doldu.

"Şimdi!" diye bağırdı Aris, Thomas'a. "Sana yardım edeyim." Thomas'ın yanına gidip ondan şırıngaları aldı ve birini Rachel'a uzattı. Üçü birlikte kasılan bedenlere yaklaşırken Teresa da silahını hazırda tuttu.

Thomas koltuğun yanında yerde yatan iki adama koştu, elektrik azalarak ufak kıvılcımlara dönüşürken kasılmaları da azalıyordu. İki eline de birer şırınga aldı –başparmakları düğmenin üzerindeydi– eğilip iğneleri adamların boyunlarına batırdı. Zehri boşalttı. Geri çekilip ayağa kalkarken işlerin bu kadar sorunsuz ilerlemesi karşısında şoke olmuştu. Rachel sandalyedeki adama iğne yapmıştı ve Aris de yerdeki iki kadınla işini bitirmek üzereydi.

Bu demek oluyordu ki tüm bölümde geriye on bir kişi kalmıştı. Thomas bir noktada tüm bunların dehşetinin farkındaydı –insanları katlettiklerinin– ama bu düşünceyi uzaklaştırarak yapması gereken işe odaklandı. Göğsünün hazla dolduğunu hissetti. Başarabilirlerdi.

Koridorun kapısı çarpılarak açıldı.

Savaşacak kadar sağlıklı görünen dört Deli içeri daldı ve farklı yönlere dağıldılar.

Biri Aris Fırlatıcısını ateşleyemeden onun üzerine atladı. Aris sırtüstü düştü ve kadın onun üzerine çıkıp boğazını kavramaya çalıştı. Rachel arkadaşına vurmadan nişan almaya çalışmaktan vazgeçip Fırlatıcısını koçbaşı gibi kullanarak kadının kafasının yanına vurdu. Kadın haykırarak Aris'in üzerinden düştü; Rachel Fırlatıcısıyla kadının göğsüne ateş etti.

Aris saldırıdan dehşete kapılmış gibi görünüyordu. Cebinden bir bıçak çıkarıp hiddetle bağırarak sırtını yerden kaldırdı ve bıçağın ucunu yanında elektrik akımına kapılmış Deli'nin göğsüne salladı. Elektrik bunu yapmasını sağlayacak kadar dinmemişti; ani bir enerji akımıyla bağırarak geriye doğru savruldu ve Rachel'ı da yere düşürdü.

Her şey çok hızlı oluyordu Thomas yalnızca odada anlamsızca koşan iki Deli'yi görebiliyordu. Ellerinde hiçbir şey yoktu. Teresa ateş etmeden nişan alıyordu. Muhtemelen ıskalayıp Aris'i ya da Rachel'ı vurmaktan korkuyordu.

Biri Thomas'ı arkadan saldırdı.

Yüz üstü yere düştüğünde burnundan acı dolu bir çıtırtı geldi, nefesi çekilerek göğsünü boşalttı. Onu düşüren her kimse panikle ondan uzaklaşmaya çalıştı.

Teresa, Thomas'a seslendi. Thomas yanında onun ayaklarını gördü.

"Yardım et." demeye çalıştı ama boğuk bir homurtudan başka bir ses çıkmadı. Arkasındaki Deli bir elini Thomas'ın başına koydu ve onu susturmak için dudaklarını halıya bastırdı. Thomas'ın artık tek düşüncesi nefes alabilmekti; ciğerlerine hiç hava çekemiyordu. Sırtındaki dizler kaburgalarına o kadar bastırıyordu ki kesin kırılacaklardı.

Patlama sesiyle oda sarsıldı.

Thomas'ın üstündeki baskı azaldı ve sonra tamamen gitti. Başını kaldırdığında Deli'nin, üzerinden devrilip yere düştüğünü gördü. Şakağında kanlı bir delik vardı ve gözlerindeki yaşam belirtisi çoktan kaybolmuştu. Thomas titreyen Teresa'ya baktı; silahını hâlâ ateş ettiği yere doğru tutuyordu.

"İki tane daha var," dedi Thomas, sesindeki duygusuz ifadeyi hissederek.

Teresa kendine gelip derin bir nefes aldı ve savunma pozisyonuna geçerek silahını odanın diğer yerlerine doğrulttu. Thomas'ın her yeri ağrıyordu. Güçlükle ayağa kalkıp bir başka sürpriz saldırı yaşamamak için etrafına bakıntı.

Kalan iki Deli'den hiç iz yoktu; odaya saçılmış koltuklardan ya da sandalyelerden birinin arkasına saklanmış olmalıydılar. Thomas iğne almak için sırt çantasını çıkarırken arkadaşları da her sandalye ve koltuğun arkasına bakıyordu. Şimdilik bir şey yoktu. Fakat sonra Teresa çığlık attı ve Thomas sesin geldiği yöne baktığı sırada kızın küt diye bir sesle koltuğun arkasında gözden kaybolduğunu gördü.

Kalbi gümbür gümbür atan Thomas ona doğru koştu. Her şeyini geride bırakmıştı; çantasını ve içindeki tüm ölümcül malzemeleri. Sanki hava katılaşmış da hızını yavaşlatıyordu. Teresa'nın olduğu yönden başka ses gelmedi ve Aris ile Rachel da yardım edemeyecek kadar uzaktaydı.

Duvara ulaşıp koltuğun arkasına bakarken omzunu çarptı. Teresa yerdeydi ve bir adam ellerini kızın boğazına dolamıştı. Teresa iki eliyle onunla mücadele etmeye çalışıyordu ama işe yaramıyordu. Adam sıktıkça sıkıyor, kızın gözlerinin pörtlemesine ve açık ağzından korkunç sesler çıkmasına sebep oluyordu. Boğulma sesleri.

"Bırak onu!" diye bağırdı Thomas. Kelimeler bu Deli için hiçbir şey ifade etmiyordu; kel bir adamdı, alnında derin bir yara vardı ve terlemişti. Dr. Leavitt.

Dr. Leavitt'ti.

Kanla karışık ter kızarmış gözlerine akıyordu. Teresa yerde parmaklarının ucundaki bir şeye ulaşmaya çalıştı.

Tabanca.

Thomas onu alırken en yakın arkadaşının hayatının havaya uçtuğunu, onu hızla ölümün kollarına bıraktığını hissetti. Daha önce hiç tabanca kullanmamıştı ve nişan alma kabiliyetinden endişe ediyordu. Parmağını hafifçe tetiğe yerleştirerek dikkatini Teresa'ya ve bir zamanlar Dr. Leavitt olan adama yöneltti. Adam pes etmemişti, kolu etten mengene gibi sıkıyordu, Teresa'nın teni artık morun korkutucu bir tonunu almıştı.

Thomas risk alarak üzerlerine atladı, Teresa'nın karnının üzerindeydi, yüzlerinin arasında sadece birkaç santim vardı. Acı ve korku dolu bakışları kesişti. Leavitt diğer elini Thomas'a vurmak için kaldırdı, dolgun avcu başının yanına çarptı. Thomas elini uzatıp tabancanın ucunu yerde Teresa'nın üzerinden kaydırdı. Yukarı çıktı, kızın kulağını geçip Deli'nin başına, başının yanına ve şakağına getirdi.

Leavitt'in suratı aniden değişti, tüm kötülüğü ve nefreti silinerek yerini acınası, çocuksu bir yalvarma ifadesi aldı. Teresa'nın boynundaki eli gevşedi.

"Lütfen," diye hıçkırdı adam. "Lütfen canımı yakma."

Thomas tetiği çekerek bir son verdi. Patlama sesi gök gürültüsü gibiydi, sanki dünya yarılıyordu. Kulakları çınlarken Teresa'yı ölmüş saldırganın üzerinden çekti. Thomas o adamı zaten hiçbir zaman sevmemişti.

Teresa böylesine korkutucu bir deneyimden sonra kendisinden hiç beklenmeyecek şekilde zayıflık göstererek kollarında titriyordu. Thomas ona sıkıca sarıldı. Aris arkasında durup bir elini omzuna koydu ama Thomas ona bakmak için dönmedi.

"Diğeri nerede?" diye sordu güçlükle konuşarak. "Bir tane daha olması lazım."

"Rachel onu yakaladı," diye cevap verdi Aris. "Endişelenme. Hepsi öldü."

Thomas, Teresa'yı sıkı sıkı tutuyordu. Sanki aksi takdirde dünyanın merkezine düşecekti. "Buna daha fazla katlanamayacağım."

Rachel yakınlarda bir yerden konuştu.

"Altı," dedi. "Sadece altı tane kaldı."

Öğle vaktine kadar kalan Delileri de öldürmüşlerdi. Dinlenme odasında yaşadıklarından sonra geri kalanlar çocuk oyuncağı gibi gelmişti. Hepsi uyuyordu ve hayatları, boyunlarına batırılan bir iğne ve zehrin akmasıyla sona ermişti.

Bu kadardı.

Tasfiye bitmişti.

52. BÖLÜM

231.06.07 | 12.45

Thomas nasıl bir dünyada yaşıyordu... Hastalık, ölüm, ihanet. Arkadaşları hiçbir anlam ifade etmeyebilecek acımasız deneylere tabi tutuluyordu. Dünya yanmış, harabeye dönmüştü. Bir ay önce saatler içinde bir düzineden fazla insanın katledilmesine yardım etmişti. Ve o günden beri kendinden nefret ediyor, suçluluk duygusunda boğuluyor, ne yapıp edip arkadaşlarından kaçmıyordu. Ağzına kadar sözde psikiyatrla dolu bir tesiste yaşamasına rağmen aldığı sayısız terapi Tasfiye'nin dehşetiyle başa çıkmasına yetmemişti. Hiçbir zaman da yetmeyecekti.

Değişmişti. En azından bunu anlıyordu.

Son zamanlarda gözlem odasından bile uzak duruyordu, labirenti izleyemeyecek kadar bunalımdaydı. Fakat bugün odaya gidip neler olduğuna bakmak için kendini zorladı. Dikkatini ilk çeken, Alby ile Newt'in Kayran duvarlarından birinin yanından yürüdüğünü gösteren büyük ekran oldu. Ama tuhaf bir şey vardı. Newt Alby'ye yaslanmıştı; Alby de bir kolunu onun sırtına atmış,

ayakta durmasına yardım ediyordu. Newt ağırlığını yalnızca tek bacağına verebiliyordu. Her adımda yalpalıyor, acıyla yüzünü buruşturuyordu.

Thomas masanın başına oturup işe koyulmadan önce bir dakika durup kafasını toparladı. Ardından neler olduğunu anlamak için doğru kamera açılarını bulmaya girişti.

Newt'e ne oldu?

İki saatten kısa sürede Thomas bıçak böceklerden alınmış en yakın zamana ait kamera görüntülerini birleştirdi. Ortaya Thomas'ın keyfini kaçıran bir olay çıktı. Duvarın ortasındaki geniş ekranda tekrar en baştan başlattı.

Bir önceki gün sabah erken saatlerde Newt gayet iyiydi. Minho ile diğer Koşuculara veda ediyordu; belli ki Newt'in izin günüydü. Gruplar kendi köşelerinde gözden kaybolunca Newt Kayran'da biraz yürüyüp her şey normalmiş gibi –devasa labirentin içinde yaşarken ne kadar normal olunabiliyorsa– bazı bölümleri kontrol etti. Kan Evi'nin önünde Winston'la konuştu, ardından Bahçeler'in içindeki ufak mısır tarlasında Zart'la sohbet etti. Hatta Zart müthiş bir espri yapmış gibi onun sırtına vurarak kahkaha bile atmıştı.

Newt daha sonra güneybatı köşesinde ön sırada ölü ağaçların iskeletlerinin dizili olduğu ve Thomas'a her zaman kötü şeylerin habercisi gibi gelen Ölü Kafalar'a geçti. Orada bir bankta en az otuz dakika oturdu. Thomas görüntüyü Newt'in kalkıp cılız ormana gittiği ana ilerletti. Görüntü Newt'in hemen arkasından sürünen bir bıçak böceğin açısına geçti. Newt labirente girdikten sonra ölen Kayranlıların gömüldüğü ve ahşap direklerle yerlerinin işaretlendiği mezarlığa gidiyordu.

Orada diz çöküp dalgınca ileriye baktı, gözleri donuktu, yüzü giderek çaresizliğe gömülüyordu. Çocuk uzun süre bu şe-

kilde otururken Thomas arkadaşının aklından geçenleri tahmin edebileceğini düşündü. Ölenler için suçluluk duyuyordu. Onları bir şekilde kurtarabileceğini düşünüyordu. Bu durum karşısında üzüntü duyuyordu... Tehlike, can sıkıntısı, neden orada olduklarını bilmemenin verdiği hüsran. Belki derinlerde zihninden sildikleri kız kardeşini hatırlıyordu.

Newt ayağa kalktı. Mezarlığa arkasını dönerek Ölü Kafalar'dan çıktı, o kadar hızlı yürüyordu ki bıçak böcek ona yetişmek için acele ederken kamera görüntüsü sarsılıyordu. Newt yavaşlamadan ormandan çıktı, doğruca en yakınındaki batı kapısına ilerledi. Birkaç Kayranlı ona el salladı ya da seslendi ama onları görmezden gelerek, kararlılıkla yürümeye devam ediyordu. Thomas dikleşti, sonucu çoktan biliyordu ve nasıl olduğunu delicesine merak ediyordu.

Newt Kayran sınırlarından çıkıp labirentin koridorlarına girdi, hızlı ama kendinden emin adımlarla ilerliyordu. Sola döndü, sonra sağa döndü, sonra yeniden sola. Birkaç kez daha döndü. Sonunda iki taraftaki duvarları kalın sarmaşıklarla kaplı, uzun bir koridora girdi. Sol duvarın yanında bir an duraksadığında başı eğikti, ardından başını kaldırdı ve duvarın en üst kısmını görmek istiyormuşçasına boynunu geriye attı.

Sarmaşığa tırmanmaya başladı.

Kaslı kollarıyla gayet kolaymış gibi görünüyordu. Bir sarmaşığa tutunup kendini yukarı çekti, ayağını koyacak bir taş buldu. Sonra başka bir sarmaşığa tutundu, ardından bir başkasına, iki elini, iki ayağını ve tüm gücünü kullanıyordu. Taşı ve sarmaşığı kontrol etti, birkaç dakika içinde yer ile sahte gökyüzünün tam ortasına ulaşmıştı. Thomas bu noktada daha fazla gidemeyeceğini düşündüğünü biliyordu. İmplantındaki optik illüzyon ve önceden programlanmış baskılayıcılar tepeye asla ulaşmamasını sağlıyorlardı. Birkaç metre daha tırmandı, sonra durup yenilgi ifadesiyle gökyüzüne baktı.

Thomas izledi ve bekledi.

Newt duvardaki sarmaşığa tutundu, vücudu neredeyse yeşilliklerin arasında kaybolacaktı. Duvarda gezinen bir bıçak böcek çocuğun suratının birkaç santim önünde durdu. Thomas bir kez daha bu yaratıkları çalıştıran yazılımı merak etti. Onları yönlendirecek kimse yokken ne yapacağını nereden biliyordu?

Newt doğruca kameraya baktı, bu görüntülerde ilk defa konuştu ve Thomas ne söylediğini duydu.

"Siz kimsiniz bilmiyorum ama umarım mutlusunuzdur. Umarım bizim işkence çekmemizi izlerken keyif alıyorsunuzdur. Hepiniz ölüp cehenneme gidebilirsiniz. Bunun sorumlusu sizsiniz."

Newt sarmaşıkları bırakıp duvara tekme attı ve kameranın görüş açısından hızla çıktı. Bıçak böcek yeniden konum almak için hızla hareket ederken Thomas'ın tek duyabildiği onun çıkardığı hışırtılar ve uzaktan gelen sert çarpma sesi oldu. Görüntü yere indi ve Newt'e odaklandı. Yan yatıyordu, bir bacağını kendine çekmiş ve kollarını dolamıştı. İnleyerek ileri geri sallanıyordu. İnlemeleri hıçkırıklara dönüştü. Thomas'ın kalbini sıkıştıran, derinden, acı dolu bir ağlamaydı.

Newt aniden kederle feryat etti ve havaya doğru bağırdı. "Sizden nefret ediyorum! Sizden nefret ediyorum!"

Thomas ekranı kapadı. Daha fazla dayanamayacaktı. Zaten birinin onu kurtarıp labirentten çıkarıp Kayran'ın güvenli bölgesine götürdüğünü biliyordu. Bir saniyesini daha izlemeye katlanamayacaktı.

Thomas, *Newt, Newt, Newt,* diye düşünürken etrafındaki hava kararıyormuş gibi hissediyordu. *Sen bağışık bile değilsin, dostum. Bağışık bile değilsin.*

53. BÖLÜM

231.09.22 | 11.17

Thomas kapısına hafifçe vurulduğunu duydu ve açtığında gelenin Teresa olduğunu gördü. İSYAN karargâhında her şey neredeyse normale dönmüştü; Tasfiye gibi bir şeyden sonra ne kadar olabilirse...

"Selam," dedi uyku sersemliğiyle. "Zihnimi de yoklayabilirdin. Uyuyordum."

Teresa cevap olarak bir tablet kaldırdı. "Bunu gördün mü?"

"Ne?" Thomas'm, kızın söyledikleri hakkında hiçbir fikri yoktu.

Teresa içeri girip onun yanından geçti ve Thomas kapıyı kapatırken masaya oturdu. "Gel de şuna bir bak. Sen herkese bildiri mi gönderdin? Yoksa Dr. Paige ismini kullanmak için senden izin aldı mı?"

"Ne? Hayır."

"Bak." Parlayan ekranı işaret etti.

Thomas yazanları okumak için eğildi.

İSYAN Memorandumu, Tarih 231.5.22

KİME: Yeniler

KİMDEN: Thomas (Denek A2)

RE: Tasfiye

Son günlerde yapmak zorunda kaldığımız şeylerin tüm sorumluluğunu üzerime alıyorum.

Fakat unutmamamız gereken şey şu ki, İSYAN hayatta ve hiç olmadığı kadar güçlü. Labirent çalışıyor ve çalışmalarımız yoğun bir şekilde devam ediyor. Geri dönemeyeceğimiz bir yoldayız.

Tek isteğim, burada yaptıklarımızın kurum içinde kalması ve bir daha bundan bahsedilmemesi. Olan oldu ve bu bir lütuftu. Ama şimdi herkes kendini taslağı oluşturmaya adamalı.

Ava Paige bundan böyle İSYAN'ın yeni şansölyesidir.

Thomas'ın yazanları düşünmesine izin vermeden Teresa tableti geri aldı.

"Bir de diğer bulduğuma bak," dedi başka bir şey ararken. "Güya *o gün* parmaklarıyla ilgili yazdığı çılgınca nottan önce yazmış. Bunu yazmış olması imkânsız. Bir baksana."

Tableti tekrar Thomas'a uzattı.

İSYAN Memorandumu, Tarih 231.5.4

KİME: İş Arkadaşları

KİMDEN: Şansölye Kevin Anderson

RE: Hepinize vedam

Umarım bu korkakça davranışımı affedersiniz; sizlerle yüz yüze konuşmam gerekirken hepinize memorandum gönderiyorum. Fakat başka çarem yok. Işıl'ın etkileri davranışlarıma fazlasıyla yansıyor ve bu hem utanç verici hem de moral bozucu. Tesis içinde uyuşturucu Kut kullanmama kararımız sebebiyle düzgün bir veda edecek kadar hastalığımı gizleyemeyeceğim.

Bu cümleleri yazmak yeterince zor. Ama en azından içimde kalan minik bir parça akıl sağlığı sayesinde yazma ve düzeltme kabiliyetine ve vakte sahibim.

Virüsün beni neden bu kadar hızlı ve şiddetli etkilediğini bilmiyorum. Asıl grubun neredeyse tamamından çabuk kötüleştim. Ama sorun değil. Görevden alındım ve yerime geçen Ava Paige idareyi ele almaya hazır. Seçkinler İSYAN'ı yönetmeye devam edecekler ile bizim aramızda irtibat kurmak için aldıkları eğitime devam diyorlar. Ava bu teklifinin daha çok sembolik olduğunu kabul ediyor; gerçek yöneticiler seçkin deneklerimiz.

Emin ellerdeyiz ve emin ellerde olacağız. On sene önce başladığımız bu soylu amaç gerçekleşecek. Çabalarımız neredeyse hepimiz için, hayatlarımız için doğru bir şekilde kullanılacak. Tedavi bulunacak.

Dürüst olmam gerekirse bu daha çok kişisel bir not. Arkadaşlığınıza, merhametinize, böylesine zor görevleri yerine getirirken gösterdiğiniz empatiye teşekkür etmek için.

Bir uyarı: Sonuna doğru kötüleşiyor. Zamanınız dolduğunda karşı koymayın. Ben bunu yaptım ve şimdi pişmanım. Sadece gidin ve ızdırabımızı sonlandırın.

Çok fazla oldu.

Teşekkür ederim.

Ve elveda.

"*Bu ne?*" dedi Thomas afallamış halde. "Hiç de böyle olmadı. Ne yapmaya çalışıyor? Tarihi yeniden yazıp olanları ileride daha meşru göstermeye mi?"

Teresa omuz silkti. "Görmek isteyeceğini düşündüm."

"Gel," dedi Thomas. "Onunla konuşacağız."

Thomas Dr. Paige sonunda açana kadar kapıyı çaldı. O kadar sinirliydi ki doğru düzgün nefes bile alamıyordu.

Doktor şaşırmış görünüyordu. "Bir sorun mu var?"

"Bunu neden yaptınız?" diye sordu. İhanete uğramış, kafası karışmış ve her şeyin de ötesinde öfkeli hissediyordu. "Başka insanların ağzından not yazmak yeni olayınız mı?"

"Diğerlerinin mevcut durumumuzla başa çıkmalarına yardımcı oluyor, Thomas," diyen Dr. Paige'in şaşkınlığının yerini dalgın, anlayışlı bir ifade aldı. "Onlarda daha iyi bir düzen algısı yaratıyor. Ayrıca senin bu kuruma ne kadar dahil olduğunu ve ne kadar olgunlaştığını gösteriyor." Thomas'a gülümsedi. Onunla gurur duyuyormuş gibi görünüyordu. "Bence bu herkesin zihninde bir köprü yaratmanın basit ama sembolik bir yolu. Bir bağ yaratmanın. Eski ile yeni arasında."

Thomas nasıl cevap vereceğini, ne diyeceğini bilemiyordu. Doktor onu neden o kadar önemli göstermek istiyordu ki? Ve neden kendi hesabından ona sormadan bir mesaj göndermişti? Eski liderleri Anderson'dan gönderdiğini saymıyordu bile.

"Aynı zamanda tek bir kişi odak noktası oldu," diye devam etti Dr. Paige. "Bir taşla iki kuş."

Thomas buna da cevap vermedi.

"En azından göndermeden önce ona sorabilirdiniz," dedi Teresa.

Dr. Paige onlara içten bir pişmanlıkla baktı. "Haklısın. Üzgünüm. Düşüncesizlik ettim."

"Bu açıklamayı kabul etmiyorum," dedi Thomas. Pişman olacağı bir şey söylemekten korkarak dönüp uzaklaştı. Dr. Paige yalanlarla doluydu. Bir sürü yalanla.

Thomas doğruca odasına gitti. Teresa'ya kendini iyi hissetmediğini söyleyerek yeniden yatağına girdi. Gözlerini kapayıp düşüncelerini sakinleştirmeye çalıştı, yan döndü, uyumayı diliyordu. Her şey farklı geliyordu. Teresa'ya ne düşündüğünü söyleyemiyordu ve tanıdığı ya da değer verdiği neredeyse herkes labirentteydi. Şimdi bir de bu e-postalar çıkmıştı. *Tuhaftı...* Dr. Paige bunu onlardan gizlemişse başka neler gizliyordu? Onunla yüzleştiğinde daha fazla şey söylemiş olmayı diledi. Ama aksine korkmuştu.

Şimdi de odasının duvarına bakıyor, düşünüyordu.

Düşünüyordu.

En kötü kısmı buydu. Keşke Teresa, Chuck ve kendisi kaçıp yepyeni bir hayat kurabilselerdi. Ama sonra Newt'i düşündü. Duvardan düşen arkadaşını ve bağışık olmayışını. Tedaviye ihtiyaçları vardı. Bulurlarsa hepsi serbest kalacaktı; Alby, Minho, Newt, Chuck, Teresa, hatta Aris ve Rachel. Belki bir gün hep birlikte aynı mahallede yaşayıp birlikte yaşlanabilirlerdi. Oturup tıka

basa yemek yer, çocuklarına dünyayı kurtardıkları zamanla ilgili hikâyeler anlatırlardı. Minho'nun büyük bir grup çocuğun önünde oturup Koşucuların hayatını canlandırdığını ama bunu devasa bir maymun gibi hareket edip, koltuk altlarını kaşıyıp göğsüne vurarak yaptığını hayal etti.

Keşke bu kadar kolay olsaydı. Minho'nun gelecekteki torunlarının önünde şapşal hareketler yapmasını hayal etmesiyle her şey güzel olsaydı. Aynı düşünceye yeniden kapıldı; doğrusunun bu olduğunu bu kez her zamankinden de çok hissediyordu. Labirente girmek istiyordu. Buradan çıkmak, arkadaşlarının yanına gitmek, bir sonraki aşamaya geçmek için her şeyi yapardı. Tedavi bulup buradaki işinin sona ermesi için. Mutlu geleceğine ulaşmak için. Sadece kendisine yalan söyleyip bunu yapmak istiyordu.

Gelecek, Delilerden arınmış bir dünya, arkadaşlarıyla birlikte yaşadığı cennet.

Derin bir nefes verdi ve sonra gün ortası olmasına rağmen uykuya daldı.

54. BÖLÜM

231.10.31 | 16.48

Thomas sığınağında, gözlem odasındaydı.

Son haftalarda suçluluk ve öfke birikmeye devam etmiş, ufak damlalar sele dönüşmüştü ve şimdi boğuluyordu. Ciğerlerine hava almanın tek bir yolu vardı. Burada olmak, labirentteki eski dostlarını izlemek.

Son zamanlarda Teresa'yla birbirlerinden uzaklaşmışlardı –Teresa kendini zihinsel, fiziksel ve ruhsal olarak işe adayarak Tasfiye'nin etkileriyle başa çıkıyor gibi görünüyordu– ama Thomas bunu sorun etmiyordu. Birbirlerini bilgilendirmek için telepati yoluyla yeterince konuşuyorlardı. İkisinin de kendileri için en iyi olanı yaptıklarını bilmelerine yetecek kadar.

Thomas için bu, gözlerden olabildiğince uzak kalmaktı. Testlerin, muayenelerin ve derslerin normal rutinine sadık kalmak zorundaydı ama onun dışında ortada görünmüyordu. Chuck veya Teresa müsait olmadığında Thomas zamanının çoğunu odasında kitap okuyarak, uyuyarak ya da labirentteki arkadaşlarının her

hareketini izleyerek geçiriyordu. Onların davranışları da rutin halini almıştı, Kayranlılar kendilerine oldukça etkileyici bir topluluk kurmuşlardı. Yasa, kural, program, güvenlik. Bir süredir ölen ya da sokulan olmamıştı.

Thomas fırsat buldukça konuşmalarına kulak misafiri olmaktan hâlâ hoşlanıyordu. Alby, Minho ve Newt yemek yerken onları dinliyordu. Kendisinin de onların bir parçasıymış gibi, sanki oradaymış gibi hissetmesini sağlıyordu.

O akşamüzeri tam da bunu yapıyordu; bir sahne sıkıcı bir hal aldığında görüntü ve mikrofonlar arasında gidip geliyordu. O anda doğu kapısının önünde Newt, labirentteki koşusundan dönen Minho'yla konuşuyordu.

"Yeni bir şey var mı?" diye sordu Newt, bariz bir iğnelemeyle. "Lanet bir Izdırap Veren çıkıp öpüşmek istedi mi?"

Minho soluklanmak için duvara yaslandı. "Nasıl bildin? Ona belki başka zaman yapacağımızı söyledim; pek tipim değil."

Bu ikili neredeyse her gün buna benzer konuşmalar yapıyorlar, Koşucuların günlük keşiflerinde buldukları şeylerle ilgili dalga geçiyorlardı. Harita Odası'na doğru yürümeye başlamışlardı ki Thomas kapının çaldığını duydu. Üzülerek labirent dünyasından çıkıp İSYAN'a döndü.

"Kim o?" diye sordu.

Kapı açıldı ve Chuck'ın kıvırcık saçı göründü. "Selam, Thomas. Dr. Campbell notlarına yardım edebilmem için boş iki saatim olduğunu söyledi. Ben de..."

"İçeri gel, seni çıkıntı. Her defasında çok önemli bir şeymiş gibi davranmana gerek yok."

Chuck'la birlikte Kayran'da uydurulan bazı argo kelimeleri aralarında kullanmaya başlamışlardı. Chuck'ın en sevdiği *lüleka-fa*'ydı. Dr. Paige hafıza kaybının Kayranlılar üzerindeki etkisinin

psikiyatrların oldukça ilgisini çektiğini söylüyordu. Bazen tamamen yeni kelimeler bularak onları şaşırtıyorlardı. Birkaçı, labirente girmeden önce de argo konuşan Minho'dan çıkmıştı. Görünüşe bakılırsa Kıymık bu karakterini geliştirmişti ki psikiyatrlar bunu da ilgi çekici buluyorlardı.

Tabii onlar *her şeyi* ilgi çekici buluyorlardı.

Chuck içeri girip memnuniyetle abartılı bir şekilde iç geçirerek Thomas'ın yanına oturdu. "Bugün Frank'i gönderdiler, bu da demek oluyor ki sadece bir ayım kaldı." Chuck'ın gözlerindeki heyecan ve korku Thomas'ı üzüyordu. Korku kısmından kendisi de sorumluydu; Chuck'ın buraya bu kadar sık gelip labirentte yaşanan bazı kötü olayları görmesi kendi bencilliğinden kaynaklanıyordu. Ama çocuk onun için bir kardeş gibiydi; o olmasaydı Thomas çok uzun zaman önce çökerdi.

"Göz açıp kapayıncaya kadar geçecek," dedi Thomas.

"Bu da demek oluyor ki tüm bunlar göz açıp kapayıncaya kadar sona erecek," dedi Chuck.

"Evet. Doğru bildin."

"Bugün neler yaptın?" diye sordu Chuck. "Dur tahmin edeyim; sağlık muayenesi, dersler, eleştirel düşünce, labirenti gözlemleme."

Thomas yine, "Evet. Doğru bildin," diyerek Chuck'ı güldürdü. "Oldukça heyecan verici bir hayatım var, değil mi?"

"Ben labirente girene kadar bekle," diye karşılık verdi Chuck. "Orayı canlandıracağım." Bunu öylesine heyecanlı bir şekilde söylemişti ki Thomas içten olduğunu tahmin ediyordu; o yaştaki çocuklar olayların yalnızca iyi tarafını hatırlama eğiliminde oluyorlardı.

"Evet. Doğru bildin." Üçüncüde Thomas bile güldü. Ardından ayağa kalktı. "Üzgünüm, gitmem gereken bir toplantı var."

"Ah, hadi ama daha yeni geldim! Kayranlıların yemek yemelerini izleriz diye umuyordum. Bence Gally ile Alby sonunda birbirlerini çok fena dövecekler."

"Üzgünüm, dostum," dedi Thomas. "Sen de bensiz burada duramayacağını biliyorsun, o yüzden yatakhaneye dön. Daha sonra yiyecek bir şeyler alıp buraya geliriz ve biraz daha Kayran casusluğu yaparız. Belki psikiyatrlar içeri dans eden bir Izdırap Veren gönderirler."

Chuck'ın rengi biraz soldu ama bunu gizlemek için elinden geleni yaptı. Bazen Kayran'a gitme heyecanıyla canavarları unutuyordu.

"Üzgünüm," dedi Thomas kendine vurmak isteyerek. "Berbat bir şakaydı."

Toplantı küçük bir konferans salonundaydı ve Thomas'ın ne hakkında olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Dr. Paige masanın başında oturuyordu ve sol tarafında psikiyatr oldukları belli olan iki kişi vardı. Birini Tasfiye öncesi günlerden hatırlıyordu; Campbell isimli bir kadın. Diğeri yeniydi; Seattle veya Anchorage ya da kim bilir nereden gelmişti. Thomas bu tür ayrıntıları özellikle öğrenme girişiminde bulunmamıştı. Nedenini tam bilmiyordu. Dr. Paige'in sağında orta yaşlı, koyu renk saçlı ve kahverengi tenli bir adam, yanında da kızı yaşında olabilecek ama genetik açıdan kızı olmadığı belli biri oturuyordu. Açık tenli, koyu kumral saçlıydı. Adam onu iyi tanıyormuş ve daha demin fısıldaşıyorlarmış gibi ona doğru eğilmişti.

Thomas bir süre orada durdu, herkes herkesi inceliyordu.

Dr. Paige ayağa kalktı. "Geldiğin için teşekkürler, Thomas. Son zamanlarda yüzünü pek göstermiyorsun. Chuck'ı gelecek ayki büyük yolculuğuna hazırlamaya mı yardım ediyorsun?" Sanki günün her

saniyesi, attığı her adımı bilmiyormuş gibi masumca gülümsedi. Thomas artık onu Tasfiye'den önce olduğu kadar sevmiyordu.

"Öyle denebilir," dedi Thomas ifadesizce.

"Lütfen otur," diye karşılık verdi Paige, karşısındaki sandalyeyi işaret ederek.

Thomas oturduktan sonra, "Konu nedir?" diye sordu.

Dr. Paige sinirli bir ifadeyle parmağını kaldırdı. "Bir dakika. Teresa da gelecek."

Tam o sırada kapı yeniden açıldı, Teresa aceleyle içeri girip herkesi başıyla selamladı ve Thomas'ın yanına oturdu. Her zaman çok... yoğun görünüyordu. Çok meşgul.

Thomas'a *Selam,* dedi ve olabildiğince sıcaklık gönderdi.

Seni gördüğüme sevindim, diye karşılık verdi Thomas. Bu doğruydu. Onu özlemişti.

Dr. Paige anlatmaya başladı. "İleride uygulayacağımız bazı projelerde bize yardımcı olacak yeni arkadaşlarımızla tanışmanızı istiyorum." Sağ tarafında oturan yenilere döndü; kıza ve onun üzerine eğilmiş gibi duran adama. "Jorge ve Brenda. Jorge Kayaç pilotu, oldukça iyidir. Brenda da hemşirelik eğitimi aldı, ileride psikiyatr olma planı var, öyle değil mi Brenda?"

Kız utanmış ya da kendini tuhaf hissediyormuş gibi görünmeden başını onaylarcasına salladı.

"*Hola,*" dedi Jorge denen adam sırayla ikisinin de gözlerine bakarak. "Sizinle çalışacağım için heyecanlıyım."

"Bizimle çalışmak mı?" diye sordu Teresa. "Neler oluyor?"

Adam, Thomas'ın da dikkatini çekmişti. İnanılmaz merak etmeye başlamıştı.

"Yaklaşan bir deneyde bize yardım etmenizi istiyoruz," dedi Dr. Paige. "Birkaç hafta içinde Jorge, Brenda ve birkaç kişi daha Alev adı verilen bir yere gönderilecek. Deliler tarafından istila edilmiş

yakınlardaki bir şehirde neler bulabileceğimizi merak ediyoruz. Ciddi bir araştırma potansiyeli var."

"Deliler tarafından istila edilmiş bir şehir mi?" diye tekrarladı Thomas. Henüz gerçeğin tamamını duymadığına dair içinde kötü bir his vardı.

Doktor yalnızca, "Evet," demekle yetindi. "Sizin de orada bulunmanızın önemli olduğunu düşünüyoruz. İmplant teknolojisinin uzun menzilli geçerliliğini, özellikle de yok etme noktası modellerinizi ve diğer ölçümlerinizin gözetlenmesini test etmek istiyoruz. Uzak mesafede de çalışabildiğinden emin olmamız gerek. Şimdi, planımız şöyle..."

Thomas onu dinlemeyi bırakarak az önce söylediklerini düşündü. Neden uzak mesafe gözetimi hakkında bilgi edinmek istiyorlardı ki? İSYAN onları başka bir yere taşımayı mı planlıyordu? Kendisine söylenenden daha fazlası vardı ve içinde kötü bir his uyanmıştı. Bir süredir bunu hissediyordu ama ancak şimdi kendine itiraf edebiliyordu. Midesini bulandırıyordu.

İSYAN asla durmayacaktı.

Asla, asla durmayacaklardı.

55. BÖLÜM

231.11.30 | 20.32

Thomas, Chuck'la birlikte sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünen uzun koridorda yürüyordu. Bugün her şey böyle hissettiriyordu. Uzun ve hiç bitmeyecek gibi. Aslında yalnızca üzgündü. O gün sonunda gelmişti.

Chuck labirente gönderilecekti.

Thomas Chuck'la en azından son kez yemek yiyip sohbet etmek için bir saat izin istemişti. Vedalaşmak için. Sonra onu uzmanların eline bırakıp ortadan kaybolmak istiyordu. Chuck'ın hafızasının silinmesini, ceset gibi kaldırılmasını, çöpmüş gibi Kutu'ya atılmasını izlemeyi kaldırabileceğini sanmıyordu. Vedalaşacaklardı ve sonra Thomas ertesi sabaha kadar odasına kapanabilirdi.

Kahvaltı ile öğle yemeği arasında kafeterya sessizdi. Tabak ve kahvaltıdan kalanlardan aldıktan sonra Alaska ormanlarına bakan pencerenin yanındaki masaya oturdular. Thomas onu odasından aldığından beri doğru düzgün konuşmamışlardı ve şimdi de yiyecekleriyle oynuyorlardı. İkisi de bir lokma bile almamıştı.

"Aptalca soruyu aradan çıkarayım en iyisi," dedi Thomas sonunda. "Korkuyor musun?"

Chuck bir pastırma dilimini kaldırıp inceledi. "Haklısın. Aptalca bir soru."

"Bunu evet olarak kabul ediyorum öyleyse."

Chuck pastırmayı ağzına attı ve yüzünü ekşitti. "Tadı lüle gibi."

"Tabii ki öyle. Neredeyse üç saat önce kızarttılar. Ama bugüne dair dileğin daha fazla uyumaktı, onlar da uyumana izin verdiler. Belki de yeni kızartılmış çıtır çıtır pastırma dilemeliydin. Ya da Denver'a tek yön bilet falan."

Chuck, Thomas'ın gördüğü en yetişkin hareketi yaparak ona kibarca gülümsedi.

"Hadi dostum," dedi Thomas. "Konuş benimle. Ne düşündüğünü söyle. Ne hissettiğini. Senin için endişeleniyorum."

Çocuk omuz silkti. "Bunu abartmak zorunda mıyız? Beni labirente gönderiyorlar ve yapabileceğim hiçbir şey yok. Burayı özleyeceğim, sizi özleyeceğim ama ağlayıp sızlanmanın bir faydası yok."

"Her günün benim güzel yüzümü görmeden geçecek. Ağlayıp sızlansan iyi olur. Şiş gözlerden, ıslak surattan, ağzına akan sümüklerden bahsediyorum. Önümüzdeki üç dakikada bunları görmezsem kırılacağım."

"Ben oraya girdikten sonra ne olacak?" diye sordu Chuck, Thomas'ın söylediklerinin tek kelimesini bile duymamış gibi. "Yani bu sonsuza dek süremez, değil mi?"

Aniden odadaki hava çekildi.

"Tabii ki sonsuza dek süremez," dedi Thomas. "Taslağı bulmaya yaklaştıklarını duydum. Bulduktan sonra da sırada tedavi var. Eminim çok geçmeden yeniden bir araya geleceğiz."

Thomas tek seferde kaç yalan söylediğini sayabileceğinden emin değildi. Ama ne önemi vardı ki? Chuck'ın hafızası silinmek

üzereydi ve Thomas onu biraz umutlandırmaktan zarar gelmeyeceğini düşünüyordu.

Chuck ona baktı.

"Ne?" diye sordu Thomas.

Chuck ona bir şeyle dolu olduğunu söyledi ve kullandığı söz *lüle* değildi.

"Değilim," diye karşı çıktı Thomas. "Bak, haklısın. Abartmamıza gerek yok. Veda ediyoruz ama ikimiz de hâlâ bu tesisin içinde olacağız. Ve ben seni izliyor olacağım, destekliyor olacağım. Her zaman. Söz veriyorum."

"Seni hatırlamayacağım bile," dedi Chuck. "Yani aslında sonsuza dek veda ediyoruz gibi bir şey."

"Hayır, dostum, hayır." Thomas ayağa kalkıp masanın diğer tarafına geçerek arkadaşının yanma oturdu. "Son zamanlarda bunu düşünüyorum. Yakın gelecekte tedavi bulduğumuzu ve hep beraber aynı mahallede yaşadığımızı... zengin, şişko ve mutlu. Herkes hafızalarını geri kazanacak ve hayat güzel olacak. Bunu bekle."

"Öyle diyorsan."

"Öyle diyorum."

"Peki." Çocuk gülümsedi ve bakışlarını ondan çevirdi, gözündeki bir damla yaş her an akacak gibi duruyordu. "Kulağa güzel geliyor."

"Aslında," dedi Thomas, "veda etmemize gerek bile yok. Veda etmek çok zor. Ben önemli bir şey yokmuş gibi kalkıp gideceğim ve ileride yeniden görüşeceğiz, tamam mı? Hoşça kal demeye gerek yok."

Chuck başını onaylarcasına salladı ama Thomas kalkmak için harekete geçtiğinde onu kucakladı ve sıkıca sarıldı.

"Seni özleyeceğim," dedi çocuk hıçkırıklarının arasından. "Seni çok özleyeceğim."

Thomas da ona sarıldı, gözyaşları Chuck'ın saçlarına damlıyordu. "Biliyorum, dostum. Biliyorum. Ben de seni özleyeceğim."

Orada sonsuza dek kalabilirlerdi ama Dr. Paige Chuck'ı alması için birini göndermişti ve kadın onu alıp götürdü. Odadan çıkmadan önce Chuck'ın attığı bakış Thomas'ın yüreğini parçaladı.

Uzun süre boyunca kafeteryada oturup düşündü. Chuck'ın labirentte olduğunu, bir Izdırap Veren tarafından saldırıya uğradığını hayal etti. Chuck'ın açlıktan ya da susuzluktan öldüğünü. Chuck'ın yüzlerce farklı şekilde öldüğünü ve kimsenin ona yardım etmediğini hayal etti.

Newt'i, Alby'yi, Minho'yu düşündü.

Teresa'yı düşündü.

Göğsünde bir şey sertleşti. Şimdilik İSYAN kendisinden ne istiyorsa yapmak zorundaydı. Ama her zaman böyle olmayacaktı.

Aklına bir fikir geldi. Saçma bir fikir. Bir plan. Teresa uzun zaman önce bir gün büyüyeceklerini söylemişti. Ve artık büyümüşlerdi.

Peki ya onları kurtarırsam? diye düşündü.

Ya arkadaşlarımı kurtarırsam?

56. BÖLÜM

231.12.11 | 10.46

Thomas'ın Kayaç'a ikinci binişiydi ve ilkini hayal meyal hatırlıyordu.

Başta nefret etti –midesi altüst olmuştu, mide bulantısı ağzının salyayla dolmasına sebep oluyordu– ama alıştıkça hoşuna gitmeye başladı. Sonra tekrar nefret etti. Kocaman uçan canavarın içinde olmak canlandırıcıydı, daha önce hiç böyle bir şey tecrübe etmemişti. Bu kadar harap olmuş bir dünyada yaşayınca yerçekiminin bile aşağı indiremediği böylesine güçlü bir şeye minnettar kalıyordunuz.

Teresa implantlarının uzak mesafe yeterliliğini ölçmek için tesiste kalmıştı. Her geçen gün birbirlerinden uzaklaşıyorlardı. Kendini İSYAN'a ve görevlerine adamıştı ve Thomas bazen düşüncelerini ona söylemekte tereddüt ediyordu. Ama konuşmaları gerekiyordu; önemli bir konuşma. Yakında.

Thomas Kayaç'ın zeminine yerleştirilmiş gözetleme deliklerinden tam bir huşu içinde dışarı baktı. Dünya, uğradığı yıkıma rağmen hâlâ güzel görünüyordu. Nefes kesici. Yeşil, mavi ve turuncuya

karışmış bir sürü soluk kahve. Tabii bu kadar yukarıdan detaylar görülmüyordu. Deliler, açlık, yoksulluk ve dehşet görülmüyordu.

Güneş patlamasından önce her çocuğun astronot olmak istemesine şaşmamak gerekirdi.

"Selam."

Başını kaldırınca bir ara Jorge'yle birlikte Deli şehri deneyi için erzaklarını hazırlamakla meşgul olan Brenda'yı gördü. Ayrıca kimsenin Thomas'la paylaşmadığı sebeplerden dolayı Alev'e İSYAN için bazı malzemeler de götürüyorlardı.

"Selam," diye karşılık verdi Thomas. "Hazır mısınız?"

Brenda, Thomas'ın yanına oturdu. "Fazlasıyla. Jorge her şeyi yaklaşık yüz kere kontrol ettirdi. Hazırlıklı olmayı seviyor."

"Ne zaman orada olacağız?" Neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Fakat aşağısı çöl gibi görünmeye başlamıştı bile; kırmızı, turuncu ve sarının tonları manzarayı ele geçiriyordu. Neredeyse hiç yaşam belirtisi ya da bir zamanlar yaşam olduğuna dair belirti yoktu.

"Sanırım yarım saat sonra falan." Ellerini ovuşturdu, yüz ifadesi ciddiydi. "Gerilmeye başladım. On dakika öncesine kadar eğlenceli bir maceraymış gibi geliyordu."

"Korkacak ne var?" diye sordu Thomas. "Ne hükümetin ne de güvenliğin olduğu, etrafı çölle çevrili ve Delilerle dolu kıyamet sonrası bir şehir. Yani, hadi ama. Bu kadar korkak olma." Şaka yaptığını belli etmek için hızlıca gülümsedi.

Brenda gözlerini devirdi.

"Ya da," dedi Thomas abartılı bir üzüntüyle, "korkutucu olabilir."

Aşağıdaki çöle bakarak geçirdikleri uzun sürenin ardından Kayaç'ın yatıştırıcı uğultusuyla Thomas'ın aniden uykusu gelmişti ki Brenda, "Teresa'ya karşı daha kibar olmalısın," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana değer verdiği belli oluyor. Ama sen ona çok iyi davranmıyormuşsun gibi görünüyor. Burnumu soktuysam özür dilerim."

Thomas kendi zihninde çoğu zaman yok saymaya çalıştığı bu konuyu düşündü. "Hayır, sorun değil. O benim en yakın arkadaşım. Hayatlarımızın yarısından fazlasını birlikte geçirdik ve birbirimizle konuşabiliyoruz... kimseyle yapamadığımız şekilde. Hatta bazen konuşmadan anlaşıyoruz. Belki bu yüzden kaba davranıyormuşum gibi gelmiştir."

Brenda açıklamasını mantıklı bulmuşçasına başını salladı. "*Sadece* arkadaş mısınız? Bunca zaman sonra? İkinizi hiç el ele tutuşurken ya da öpüşürken falan görmedim. Oldukça ağırdan alıyorsun." Son cümleyi söylerken kahkaha attı.

"Karışık bir durum," dedi Thomas sohbet konularına ve bu konunun kendisine düşündürdüğü şeylere şaşırarak. "Teresa benim için çok önemli ve bu gerçeği hiçbir şey değiştiremez. Ama evinin dışında dünyanın sonu geliyorken ve arkadaşların bir deneyin içine hapsolmuşken romantikleşmek biraz zor."

Brenda hayal kırıklığına uğramış gibi göründü. "Yapma ama. İnsanlar *âşık olur*, Thomas. İyi zamanlarda ya da zor zamanlarda... İnsanlar âşık olur. Nasıl hissettiğini öğrenmesini sağlamalısın. Tek söyleyeceğim bu."

Thomas anlayamadığı, güçlü bir duygu seli hissetti. Annesini, babasını, arkadaşlarını düşündü. Hepsi içinde o kadar birikti ki gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Hayatta neye ihtiyacı olduğunu ya da neyi başarması gerektiğini bilmiyordu. Sahip olduğu tek şey arkadaşlarıydı ve önemli olan tek şey onlardı. Bir şekilde onları kurtarması gerekiyordu.

Brenda gözyaşlarını fark etti ve yüz ifadesi yumuşayarak o kadar şefkatli bir hal aldı ki Thomas sarsıldı. Brenda ona sıkıca sarıldı ve Thomas da aynı şekilde karşılık verirken sanki az önce

aklından geçen herkese sarılıyormuş gibi hissediyordu. Kayaç sağa yatıp inişe geçinceye dek birbirlerinden ayrılmadılar.

Alev'e gelmişlerdi.

İSYAN silahlı korumalar da göndermişti ve açılan rampadan tozlu, yakıcı sıcağa ilk önce onlar indi. Tehlike olmadığını bildirdikten sonra Thomas, Brenda ve Jorge'yle birlikte aşağı indi. Üçü de kör edici parlaklıktaki güneşe karşı gözlerini kıstı.

"Tanrım," dedi Brenda. "Güneş patlaması ilk olduğunda burânın nasıl olduğunu düşünsenize."

"Bizimle gelmek istemediğine emin misin, *hermano*?" diye sordu Jorge. "Güzel bir parti vereceğiz."

Jorge ve Brenda güldü ama Thomas komik bir şey göremiyordu. Burası korkunçtu.

Kayaç, Delilerin şehrinden şaşırtıcı derecede uzağa inmişti ve Thomas'ın birlikte çalışacağı teknisyenler aksi yöne ilerlemeyi amaçlıyorlarmışçasına eşyalarını toparlıyorlardı. Thomas o yönde çorak araziden başka bir şey görmüyordu ve bu biraz gerilmesine sebep oluyordu. Alaska'ya dönmek için sabırsızlandığım fark etti ve burada yapacakları testlerin fazla uzun sürmemesini umdu.

Thomas ellerini gözlerine siper ederek şehre doğru baktı. Birkaç kilometre uzakta gibi görünüyordu. Yolun yarısı toz, toprak ve kırık cam parçalarıyla doluydu. Harap olmuş gökdelenler kırık parmaklar gibi gökyüzüne uzanıyordu. Birilerinin, özellikle de Delilerin orada yaşadığına inanmak güçtü. Mahvolmuş şehrin ilerisinde dağlar yükseliyordu. Güneş ışınları, bitkilerin bir kısmının yaşamını sonlandırmış olabilirdi ama taş ve toprak, "Biz hâlâ buradayız. Sırada ne var?" der gibi duruyordu.

Thomas bakışlarını oradan çekince Brenda'nın, yeni evine baktığını gördü.

"Bundan emin misin?" diye sordu Thomas. "Oraya gitmek istediğinden emin misin?" Neşeli bir tonda sormak istemişti ama kelimeler ağzından çıkar çıkmaz ne kadar ciddi olduğunu fark etti.

"Tedavimiz olsaydı sevdiğim bir sürü insan hayatta olurdu," dedi dalgınca uzaklara bakarak. "Mesela annem, babam, ağabeyim."

"Biliyorum, biliyorum," diye mırıldandı Thomas. "İnan bana biliyorum."

"Bu yüzden Jorge'yle gönüllü olduk," diye devam etti kız. "Genel olarak değil, bu deney için." Uzaktaki yıkık şehri gösterdi. "Üzerime düşeni yapmalıyım."

"Evet."

Thomas'ın daha kibar bir şeyler eklemesine fırsat kalmadan Jorge grubuna seslenerek gitmeleri gerektiğini söyledi. Günbatımından önce şehre varmak istiyordu.

"Dikkatli ol," dedi Thomas, bir yandan da gözleriyle iletişim kurarak üzgün olduğunu belirtmeye çalışıyordu. "Cidden. Dikkatli ol."

"Olurum," dedi. "Daha sonra arkadaşlarını da buraya getireceklerine inanmak zor, değil mi? Zavallı çocuklar. Neyse, görüşürüz."

Hafifçe el salladı ve Jorge'nin peşinden koşturdu.

"Bir dakika, ne dedin?" diye bağırdı Thomas.

Brenda cevap vermeden koşarak uzaklaştı.

Thomas uzun süre boyunca ona bakarken kızın ayağının altındaki kumların hareketini fark etti.

"Ne demek istedin?" diye mırıldandı.

57. BÖLÜM

231.12.11 | 16.40

İkinci Aşama.

Birlikte çalıştığı teknisyenlerden öğrenebildiği tek şey buydu. *İkinci Aşama.* Brenda'nın cümlesini her birine sordu ve alabildiği tek cevap bu iki kelime oldu. Tabii, *Dr. Paige'e sor. Bu konu hakkında konuşma yetkim yok. Ben yalnızca işimi yapıyorum,* cümleleri dışında.

Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu çünkü Thomas neler olduğunu biliyordu. Brenda ağzından kaçırmadan çok önce anlamalıydı.

İSYAN Kayranlıları deneylerin başka bir aşaması için bu harap yere göndermeyi planlıyordu. Bu yüzden implantların uzak mesafe kontrolünü test etmek istiyorlardı, böylece çocuklar buraya gönderildiğinde onu ne kadar etkili kullanabileceklerini öğrenmiş olacaklardı. Yalanları giderek artıyordu. Durum tahmin ettiğinden de kötüydü. Çok daha kötü.

Daha önce birazcık şüphesi varsa bile artık hepsi gitmişti. Thomas ne olursa olsun labirente girip arkadaşlarını kurtaracaktı.

Alev her adımda kötüleşiyordu.

Sert, ölü arazide çenesinin altındaki havluyu tutarak İSYAN teknisyenleriyle birlikte yürüyordu. Havlunun geri kalanını üzerlerine saf sıcaklık boca eden güneşten korunmak için başına sarmıştı. Onu rahatlatan tek şey rüzgârdı ama o da üstünü başını kum içinde bırakıyordu. Bir tür yeraltı tüneline gidiyorlardı; orada testler yapıp ekipmanları kuracaklardı. Thomas bunun ne için olduğunu biliyordu.

Diğerleriyle birlikte boş arazide yürürken arkadaşlarını kurtarma planının üzerinden geçecek bolca vakti oldu. Yapabilirdi. Gerçekten yapabilirdi. Sadece İSYAN'ı iki şeye ikna etmesi gerekiyordu: kendisini labirente göndermelerine ve bunu hafızasını silmeden yapmaya.

Planı ne olursa olsun işe yarayabilmesi için hafızasına dokunulmaması gerekiyordu. Ancak o zaman onları nasıl çıkaracağını bilebilirdi.

Düşünmesi gereken birtakım ayrıntılar vardı. Silahları nasıl, ne zaman ve nereden alacaktı? Izdırap Verenleri nasıl kapayacaktı? Bir şekilde İSYAN tesisinden kaçmayı başarırlarsa nereye gideceklerdi? Ama zamanı vardı.

Gerçekten işe yarayabilirdi.

Olumlu yaklaşımını korumaya çalışarak çölde ilerlemeye devam etti.

Bir adım ve bir adım daha. Çok terliyordu.

Yürümeye devam ettiler.

Sonunda grubun başındaki adam, "Burası!" diye bağırdı. Diz çöküp elleriyle kumda bir şey ararken diğerleri onun etrafında

toplandı. İnce bir toprak tabakasını eliyle süpürüp tepesinde basit bir kolu olan metal kapağı ortaya çıkardı. Korumak için kilidi bile yoktu; mahvolmuş bir yerin ortasında birinin tünel girişine denk gelme olasılığı neydi ki?

Bir kadın eğilip adamla birlikte kolu tuttu ve kapağı çekerek girişi açtılar. Thomas görebilmek için parmak uçlarındaydı; karanlığa inen uzun bir merdiven vardı.

"İster inanın, ister inanmayın," dedi kadın rüzgârı bastırmak için bağırarak, "eskiden yakınlarda bir hapishane vardı. Bu da karteller tarafından yapılmış bir kaçış yoluydu. Biz de burayı işimizi görecek şekilde değerlendirdik. Bir saat kadar buradan ilerleyeceğiz."

Başka bir şey söylemeden basamaklardan inmeye başladı. Hepsi teker teker kadını takip etti. En son giren Thomas oldu.

İSYAN'ın el koyduğu bitmek bilmeyen tünelin derinliklerine giden uzun, şaşırtıcı derecede serin, şaşırtıcı derecede ürkütücü bir yolculuktu. Yürüdükleri sırada kimse konuşmadı, konuştukları zaman da bir hayaletin ürpertici çığlığı gibi yankılanan fısıltılarla konuşuyorlardı.

David isimli bir adam, "Neredeyse geldik," diyerek Thomas'ı korkuttu. Sessizliğe alışmıştı ve ani ses onu hızla düşüncelerinden kopardı.

"Neredeyse nereye geldik?" diye sordu Thomas. Sözleri duvarlarda yankılanıp kendisine geri döndü.

"Buraya son gelişimizde kurduğumuz bir Düz Geçiş var. Sonunda çalıştırılmaya hazır."

"Düz Geçiş mi?" diye tekrarladı Thomas. Kayranlıları Alev'e bu şekilde mi getirmeyi planlıyorlardı?

"Evet," diye cevapladı David. "Umalım da çalışsın çünkü akşam eve onu kullanarak döneceğiz!"

Thomas bunu duyunca az kalsın tökezleyecekti.

"Bu şeylerin ne kadar pahalı olduğuna inanamazsın," diye devam etti adam. "Güneş patlamasından önce yalnızca milyarderlerin gücü yetiyordu; hatta bazı hükümetler ona sahip olacak kadar paraları olmasını diliyordu."

"İSYAN o kadar zengin mi?" diye sordu Thomas.

David güldü. "Bunu satın almalarına gerek yok ki. Artık umursamayacak kadar ölmüş ya da iyice delirmiş milyarderlerden çalıyorlar. Neyse, endişelenme, çalıştığında korkacak bir şey yok. Güzel bir seyahat etme aracı olduğu kesin."

"Geldik," diye seslendi bir kadın. Hiçbir yere açılmayan büyük bir kapıya benzeyen dikdörtgen yapıyı aydınlattı. Ya da daha doğrusu, kapısı olmayan kapı çerçevesini. O an karanlık olan kontrol paneli cihazın sağ tarafına yerleştirilmişti.

David kadının yanına gitmek için ilerledi. "Akla gelebilecek tüm testleri yaptık. Geriye yalnızca bu şeyi açmak kaldı."

İSYAN çalışanları aletlerini çıkarıp işe koyulurken Thomas geri çekildi. Bu insanların hiçbirini doğru düzgün tanımadığı için kendini yabancı gibi hissediyordu. Işık huzmesinin hemen kenarındaki tünel duvarına gidip tozlu taşa yaslandı. Kollarını önünde birleştirerek insanların işlerini yapmalarını izledi.

İçeriyi kemiklerini titreten bir uğultu doldurdu. Düz Geçiş'in kontrol panelinde yeşil ışık yandı. Uğultu sesi giderek yükseldi. Birkaç dakika sonra mühendislik harikası sihirli bir duvardan geçip binlerce kilometre uzakta belireceğine inanamıyordu. Gerildi, sonunda birbirinden bağımsız atom ve moleküllere dönüşerek kuantum evrenine dağılmaktan endişeleniyordu.

Yüksek sesli titreşim ayağa fırlamasına sebep oldu; ardından Düz Geçiş'in dikdörtgen çerçevesinin ortasını statik grilik doldurdu. Dalgalanıyor, birkaç defa belirip kayboluyor, sonra sabit duruyordu.

Enerjinin hiç durmayan yumuşak atışı Thomas'ın kollarını karıncalandırıyordu. Bunu gerçekten yapacaktı. Gerçekten o enerji duvarından geçecekti.

"Tüm işaretler istikrarlı," diye duyurdu David, kontrol panelinin ekranına bakarak. "Deneme nesnesi gönderiyorum." Ardından göl kenarında elinde taşla duran bir çocuk gibi fenerini Düz Geçiş'e fırlattı. Birkaç saniye sonra kendisine geri atıldı ve feneri yakaladı. Güldü. "Sanırım hazırız."

"İlk kim geçmek ister?" diye sordu bir kadın. "Thomas, ne dersin?" Muzipçe gülümsedi.

"Aslında, olur." Ne düşündüğünü bilmiyordu, omuzlarını dikleştirip tereddüt ya da korku belirtisi göstermeden Düz Geçiş'e doğru yürüdü. Endişelenmelerini gerektiren bir durum varsa oraya yürüdüğü birkaç saniyede kendisini durduracaklarına karar verdi. Ama kimse bir şey söylemedi. Birkaçı tezahürat etti. Bir kişi alkışladı.

Thomas parıldayan gri duvarın içine adımını attı.

58. BÖLÜM

231.12.11 | 21.32

Thomas sanki derin, buzlu havuza girmiş gibi bedenini soğukluk kapladı. Ama sonra herhangi bir kapıdan adımını atmış gibi anında sona erdi. Diğer tarafta, daha önce hiç görmediği bir odada kendisini bekleyen birkaç kişi vardı. Dr. Paige, Teresa ve tanımadığı başka kişiler...

Yanına ilk gelen Teresa oldu ve onu Thomas'ın yaşadığı en sıkı kucaklamayla karşıladı.

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı ve sonra zihninden tekrar söyledi.

Thomas da ona aynı şekilde sarıldı, kızın sıcaklığıyla o kadar rahatlamıştı ki onu sıkarken titriyordu. Ona labirentle ilgili planlarını anlatmak istiyordu ve bu karşılama bunu yakın zamanda yapabileceğinin göstergesiydi. Çocukları oradan çıkarma ihtimali varsa, Teresa'nın yardımına ihtiyacı olacaktı.

"Her şey yolunda," dedi Thomas. Dr. Paige'in ikisine de gururlu bir ebeveyn gibi baktığını fark etti. "Kötü hiçbir şey olmadı. Tamamen güvendeydik."

"Biliyorum. Biliyorum," dedi Teresa ama kollarını gevşetmedi.

"Hey," dedi olabildiğince uysalca, "sorun nedir?"

Teresa sonunda onu bıraktı. "Bir şey yok. Sadece... o kadar uzakta olman... Endişelendim."

"Ben de seni özledim." Basit bir cevaptı ama gözlerinde nasıl hissettiğini görebilmesini umuyordu. *Konuşmamız lazım,* dedi zihninden hızlıca. *Yakın zamanda.*

"Uzak mesafe gözetimlerin sonucu oldukça iyi," dedi Dr. Paige, Thomas daha fazla açıklama yapamadan. Kadın zorlama görünen gülümsemesiyle ona yaklaştı. "Hatta genel olarak her şey çok iyi gidiyor. Her geçen gün ilerleme kaydediyoruz."

Thomas başını onaylarcasına sallarken zihni hızla çalışıyordu. *Bir bilsen,* diye düşündü. Daha önce hiç görmediği yere göz gezdirdi; büyük bir yatakhaneye benziyordu ama İSYAN'dakilerle alakası yoktu. Tuğla, alçı ve ahşap kapılar gördü.

"Neredeyiz?" diye sordu.

"Karargâhımızın dışında yeni bir tesisteyiz," diye cevapladı doktor. "Daha fazla araştırma için gönüllü alıyorduk ve onların kalması için bir yere ihtiyacımız vardı."

Thomas söylediklerinin hiçbirine inanmadı. Burası gönüllülerin kalma yeriyse neden Alev'e çıkan bir Düz Geçiş'e ihtiyaçları olsundu ki? İkinci Aşama ve Kayranlılarla bir ilgisi olabilir miydi? Her şekilde, bu planların asla uygulamaya konmamasını sağlaması gerekiyordu.

"Ana tesise giden servisimiz var," dedi Paige. "Yapılacak çok iş var." Bunu daha çok Teresa'ya söylemiş gibiydi.

"Ne kadar uzaklıkta?" diye sordu Thomas.

"Yoldan gidersen birkaç kilometre. Ormandan kestirme yolu kullanırsan üç kilometreden az."

Rahatlayarak iç çekti. "Güzel. Alev'den sonra ciğerlerimi yakmayan havada yürümeye gerçekten ihtiyacım var. Siz servisle gidin, orada buluşuruz." Bütün gün yürümekten bacakları ağrıyordu ama yalnız kalmayı çok istiyordu. Teresa'yla konuşmasına hazırlanması için de biraz zamana ihtiyacı vardı.

"Son zamanlarda pek Deli görmedik," dedi Paige durumu değerlendirerek. "Ama karanlık oldu. Şöyle yapalım: yanına bir Fırlatıcı alırsan izin veririm. *Bir de* koruma. Hayır, iki koruma."

Thomas karşı çıkmak için ağzını açtı ama kadının yüzünü görünce bir şey söylemedi. Tek başına gitmesine izin vereceğini düşünmesi bile çok fazlaydı zaten.

Birkaç dakika sonra isimlerini bilmediği iki korumayla birlikte binadan çıktı.

"Yola koyulsak iyi olur," dedi korumalardan biri. Neyse ki o ve arkadaşı Thomas'ın yalnız kalma isteğine saygı duyuyor gibi görünüyorlardı ama aynı zamanda güvenliğinden sorumlulardı. "Geç oluyor."

"Son zamanlarda çok fazla Deli görmediğiniz doğru mu?" diye sordu Thomas yeni binaya arkasını dönüp ormana ve karanlığa bakarak.

"Evet. Sanırım buralardakiler ya öldüler ya da çukurlara girdiler. Ama karanlık ve soğuk... Bence acele etmeliyiz."

Adamın sert koruma rolüne bürünmemesi Thomas'ın hoşuna gitti. En azından şimdilik öyle davranıyordu. Diğeri ise dilsizdi sanki. "Tamam, iyi fikir. Önden siz mi gidiyorsunuz, ben mi gidiyorum?"

"Tam arkanda olacağım," dedi Bay Konuşkan ve Fırlatıcısını kaldırıp ormanın derinliklerine, İSYAN binasına doğru tuttu. Thomas'ın Fırlatıcısı boynuna batan kayışla omzundan sallanıyordu. "Böylece aynı anda hem seni hem de ormanı görebileceğim. Xavier de önden gidecek. Tamam mı?"

Sanki Thomas'ın başka seçeneği varmış gibi. "Tabii ki. Hadi gidelim."

Xavier tek kelime etmeden çalıların arasından ormana girdi. Aniden soğuktan ürperen Thomas arkasında diğer korumayla birlikte adamın peşinden gitti.

Sessiz ve karanlık ormanda yarım saat geçti. Dallar üzerlerine eğiliyor, sayısız kol ve parmak yıldızsız gecede belli belirsiz görünüyordu. Havayı kaplayan ağır sessizlik yalnızca düşen yaprakları ezen ayak sesleriyle bölünüyordu. Thomas fenerini tam önüne tutuyor, arada kaldırıp etrafını aydınlattığında hikâye kitaplarından fırlamış bir yaratık görmekten korkuyordu. Sarı gözler, sivri dişler, hayalet gibi siluet. Korkuyordu ve Teresa ile diğerleriyle birlikte servise binmiş olmayı diliyordu.

Bir baykuş o kadar yüksek sesle öttü ki Thomas yerinden sıçradı. Sonra arkasındaki korumayla birlikte güldü.

"Baykuş mu?" dedi Thomas. "Cidden mi? Kendimi korku filmindeymişim gibi hissediyorum."

Adam, "Burası ürkütücüdür," diyerek ona katıldı. "Deliler olsa da olmasa da. Işıl'dan önce çocukların kâbuslarına girecek bir sürü şey vardı."

"Evet." Thomas üzerindeki dallara bakınarak baykuşu aradı. Bazen Işıl diye bir şeyden haberi olmayan ya da umursamayan bir hayvan krallığı olduğunu unutuyordu. Baykuşu göremedi. Yürümeye devam etti.

Hareket onu biraz ısıtmıştı ve bacaklarındaki gerginlik geçmişti. Rahatlamıştı ve kendini daha iyi hissediyordu ki Xavier'ın izini kaybettiğini fark etti. Adam çok büyük bir çam ağacının etrafından dönmüştü ama Thomas aynı yerden döndüğünde korumayı göremedi.

"Xavier?" diye seslendi.

Ne bir cevap geldi ne de nereye gittiğine dair bir iz vardı.

Thomas'ın arkasından yerdeki çalıları ezen, hızlı ayak sesleri geldi. Ne olduğuna bakmak için hızla döndüğünde bir ses daha duyuldu. Onu bir kütürtü takip etti.

Thomas ne olduğunu gördü.

Arkasındaki koruma aniden durup silahını düşürmüştü. Ağzından kan akıyordu. Uzun bir dal boynuna girmişti ve ucu –kırmızıydı– diğer taraftan çıkmıştı. Adam dizlerinin üzerine düşerken Thomas bunu kimin yaptığını gördü; adam hala mızrak olarak kullandığı dal parçasını iki eliyle tutuyordu ve nefes alamayan kurbanına sırıtıyordu.

Saldırgan başını kaldırıp Thomas'a baktı.

Randall.

59. BÖLÜM

231.12.11 | 22.47

Randall hiç iyi görünmüyordu.

Yıpranmış, yaralanmış ve pis görünüyordu, üzerinde birkaç kat yırtık pırtık kıyafet vardı. Yüzü toza bulanmıştı, gözleri çılgınca bakıyordu ve saçı darmadağınıktı; Thomas'ın endişelendiği kâbus görüntüsündeydi. Ama bir hikâyenin içinde değildi.

"Randall," diye fısıldadı Thomas, eskiden Randall olan kişinin gelmesi için yalvarırcasına. Ama o adam artık yoktu. Karşısında duran Deli, artık kendini kaybetmişti.

Randall anlaşılmayan bir şeyler söyledi, ardından mızrağı korumanın boynundan çekerek cansız adamın yere düşmesine izin verdi. Adam kıpırdamadan yattı, kanı çam iğnelerinin üzerine sızıyordu.

"Xavier!" diye bağırdı Thomas. Hâlâ cevap yoktu.

Ani hareketler yapmamaya çalışarak Fırlatıcısına uzandı, yavaşça iki eliyle tutup parmağını tetiğe koydu. Randall yalayarak

temizlemeyi düşünüyormuşçasma kendi silahına bakıyordu. Sonra yeniden Thomas'a baktı.

"Bir zamanlar," diye konuşmaya başladı Deli. Geveliyordu ama bu kez ne dediği anlaşılıyordu. "Ben çok lezzetliydim. Çok lezzetli."

Ani bir hareketle Randall ağaçlara doğru koşarak Thomas bir şey yapamadan gözden kayboldu. Fırlatıcısını nişan alıp tetiği çekti ve elektrik akımının sesini duydu. Ama bomba bir ağaca isabet etti ve elektrik akımı patladı. Deli'den hiçbir iz yoktu.

Thomas silahını o kadar sıkı tutuyordu ki parmakları acıyordu. Önünde tutarak yavaşça daire çizerken ağaçların arasındaki karanlığı tarıyordu. Fenerini düşürmüştü, yerden alıp ışığı kapadı çünkü kolay hedef olmak istemiyordu ve görme yetisinin işe yaramasını istiyordu. Gözlerinin karanlığa alışması için sabırsızlanarak yavaşça dönmeye devam ederken tetiği yeniden çekmemek için kendini zor tutuyordu.

Randall'ın hâlâ yaşadığına inanamıyordu. Burada nasıl hayatta kalmıştı? Hayatta kalmak bir yana, hastalığın onu henüz öldürmemiş olması imkânsızdı. Işıl insanı yalnızca delirtmiyordu; sonunda beynin fonksiyonlarını tamamen kapatıyordu.

Sonra korumaları düşündü. Ani bir üzüntü ve suçluluk duygusuna boğuldu. Adamlar Thomas sanki kayırılan, şımarık bir çocukmuş gibi yürümek istediği için ölmüştü. Ellerine daha fazla kişinin kanı bulaşmıştı. Daha kaç tane olacaktı.

Ayağıyla bir dal kırdı. Çıtırtı karanlık gecede ve soğukta yankılandı. Gözleri gerçekten de karanlığa alışmıştı, ağaçlar neredeyse parıldıyor, dalları gökyüzünde gölgeler oluşturuyordu. Thomas olağandışı bir şey görmedi ama Randall'ın çok uzağa gitmediğinden emindi; aksi takdirde daha fazla ses çıkarırdı. Yakınlardaydı, muhtemelen kendisini takip ediyordu.

Thomas'ın aklına bir şey geldi.

Teresa! diye seslendi. *Teresa! Randall bize saldırdı. Korumaları öldürdü. Ne yapacağını bilmiyorum. Nasıl olur da...*

Tom! Teresa onun sözünü kesti. *Neredesin? Paige birilerini göndereceğini söylüyor. Fırlatıcın yanında mı?*

Evet.

Orada kal. Geri dönmeye çalışma. Biri yakında orada olur.

Thomas sol tarafından bir ses geldiğini sandı ve silahını o yöne çevirdi. Hiçbir şey göremedi.

Tom?

Evet, tamam. Kusana kadar kendi etrafımda daireler çizeceğim. Acele et.

Benimle konuşmaya devam et.

Hayır, dedi Thomas. *Odaklanmam lazım. Yakınlarda olduğunu biliyorum.*

Tamam ama bir şey olursa seslen.

Tamam.

Karanlık orman önünde uzanıyor, adeta dalgalanıyordu, ağaçlar göğe uzanıyordu. Gözucuyla bir şey görüp duruyor, kendi nefeslerinin başkasına ait olduğunu sanıyordu. Sonunda dayanamadı.

"Randall!" diye bağırdı. "Geliyorlar! Burada olduğumuzu biliyorlar!"

Cevap yoktu. Neden seslendiğini bilmiyordu; Randall ancak etrafını saran ağaçlar kadar mantıklı düşünebilirdi. Gözleri o kadar çılgın gibi bakıyordu ki Thomas daha önce hiç böyle bir Deli görmemişti.

"Lezzetli yemekleri özledim."

Thomas nefesini tuttu. Randall sessizce konuşmuştu ama kelimeleri havada yankılanmıştı sanki. Thomas önce sola, sonra sağa döndü, ardından silahını önünde tutarak daire çizdi.

"Randall!" diye bağırdı.

Bir şey Thomas'a çarparak ciğerlerindeki havayı boşalttı. Üzerindeydi; başını ve boynunu tuhaf bir yönde itiyor, kaslarına tırnaklarını batırıyormuşçasına acı veriyordu. Thomas kendini korumak için yere çöktü. Fırlatıcısım tutamıyordu. Askısı boynuna batıyordu. Kendisine saldıran her neyse ona doğru uzanırken parmakları ıslak tene ve yağlı saçlara dokundu.

Randall'ın sesi kulağına, "Lezzetli," diye fısıldadı.

Thomas çığlık attı, onu yere yapıştıran canavarın altından çıkmak için kıvrandı. Bir kol yüzünden kayarak dirseğiyle ağzını kapadı. Ter ve çürük kokuyordu. Thomas öğürdü. Randall sıkarak Thomas'ın nefes almasını engelledi. Thomas ağzını açmayı başarıp tüm gücüyle onu ısırdı. Ağzına buruk, ekşi bir tat doldu.

Randall bir insandan çıkabilecek en korkunç sesle kükredi. Thomas'ın ondan kurtulmasına yetecek kadar tutuşunu gevşetti ve çocuk dirsekleriyle sertçe vurdu, birkaçını da isabet ettirdi. Paniği adrenaline dönüşürken ve ayağa kalkıp mücadele ederken Deli geri geri gitmeye başladı. Thomas sırtına kaymış Fırlatıcısım yakalayıp önüne çekti.

Tam önünde tutacakken Deli yapraklı zeminde korkunç bir örümcek gibi ilerleyerek Thomas'a saldırdı, son saniyede göğsüne vurmak için zıpladı. Fırlatıcının sert kenarı göğüs kafesine isabet ederek bir kez daha ciğerlerindeki havayı kesti ve üzerinde Deli'yle birlikte yere düştü. Randall iki yumruğunu kullanarak kudurmuş bir goril gibi vuruyor, her yumrukla haykırıyordu.

Thomas kendisine saldıran vahşi yaratıkla mücadele edemiyordu. Chuck'ı, Teresa'yı, Alby'yi, Minho'yu ve Newt'i düşündü. Şimdi ölürse onları kurtarma şansı da olmayacaktı.

Sakin kalıp düşünmeye zorladı kendini. Gözlerini kapayıp gücünü topladı. O kıpırdamadan dururken darbeler yavaşladı. Bu fırsatı değerlendirdi. Sağ elini uzatıp Randall'ı kulağından yakaladı

ve adamın başını yana doğru çevirdi. Randall, Thomas'ın onu göğsünden tekmeleyip üzerinden atabileceği kadar dengesini kaybetti. Ayağa fırlayıp Fırlatıcısını tutmaya çalıştı, tetiği buldu ve bastı.

Randall tekrar ona doğru koşarken elektrik akımının statik sesi ormanı doldurdu. Bomba adamın göğsüne isabet ederek onu yere düşürdü. Yerde kasılıp ızdırap dolu haykırışlarla bağırırken sıcak beyaz akımlar vücudunda dolaşıyordu.

Thomas onun yanına koşup Fırlatıcısını sopa gibi tuttu. Bir zamanlar Randall olan adamın yüzüne vurdu. Mide bulandırıcı bir çıtırtı Deli'nin insandan çıkması imkânsız bağırışlarına son verdi. Vücudu şimdi farklı bir şekilde seğiriyordu, organlarının iletişim sistemi kısa devre yapmıştı.

Thomas güçlükle nefes alarak Fırlatıcısını bir kez daha kaldırdı ve kalan tüm gücüyle vurdu.

Deli bu kez tamamen hareketsiz kaldı.

Teresa onu cansız bedenin yanında diz çökmüş, transa girmiş gibi ona bakarken buldu. Bir zamanlar tanıdığı adam. Pek hoşlanmadığı adam. Aslında hiç hoşlanmadığı adam. Ama kimse böyle bir sonu hak etmiyordu. Hiç kimse.

Teresa onu servise kadar adeta taşımak zorunda kaldı. Thomas zihinsel olduğu kadar fiziksel olarak da sarsılmıştı. Her anlamda tükenmişti. Bir hafta boyunca uyumayı planlıyordu.

Tesise dönüş yolunda zihninden *Teresa*, dedi.

Evet?

Uzun bir duraksamanın ardından sonunda söyledi.

Asla tedavi bulmayacaklar.

60. BÖLÜM

231.12.13 | 06.11

Thomas alarmından önce uyandı. Teresa iyice uykusunu almadan onu uyandırmak istemiyordu, bu yüzden beklemek için kendini zorladı. Vücudunu inceledi, sargılı yerlere hafifçe dokundu ve dokunurken yüzünü buruşturdu. Zaman geçmek bilmiyordu.

İyileşmek, düşüncelerini toparlamak ve Teresa'yı ikna etmek için net bir plan yapmak için kendine bir gün vermişti. Geçen her dakikayla kararlılığı daha da artmıştı.

Bir önceki gün kulak misafiri olduğu konuşmanın ardından kararını vermişti. "Bombeli yaratıklarla" ilgili bir şeydi. Doğru düzgün duyamamıştı ama Newt'le birlikte ArGe laboratuvarında gördüğü tuhaf, parıldayan fıçıların içindeki damarlı ve çıkıntılı uzuvlarla ilgisi olduğundan emindi. Son derece ürkütücüydü.

Çoktan bildiği gerçeğin bir başka kanıtıydı: İSYAN asla durmayacaktı.

Sonunda sabrı tükendi.

Uyanık mısın? diye sordu.

Üç ya da dört saniye geçti.

Evet. dedi Teresa. Uyandırdığı için azarlamamıştı ki bu iyi bir şeydi.

Kafeterya açılır açılmaz benimle orada buluş. Yanıma otur, sadece fısıldayarak konuşacağız. İSYAN'ın telepati konuşmalarının ne kadarını takip edebildiğini bilmiyordu ve konuşmalarına kulak misafiri olmadığından emin olmak istiyordu.

Tamam. Bu sabah az konuşmayı tercih ediyordu; Thomas için hava hoştu.

Harika. Görüşürüz. Yatağından çıkıp duşa girdi.

Thomas kafeteryada yemek yiyen birkaç çalışan ve denekten uzakta, sessiz bir yere oturdu. Teresa'yı beklerken yemeğiyle oynadı. Üç bardak su içti. Sonunda tepsisini itip kollarını önünde birleştirdi, kıpırdandı. Teresa geldiğinde yemek sırasını geçerek gidip Thomas'ın yanına oturdu.

Ne oldu? diye sordu zihninden.

"Hayır," dedi Thomas sessizce. "Normal konuş."

Omuz omuza oturdular. Thomas'ın yumurta ve pastırma tabağı önlerinde duruyordu. Thomas planlarını açıklamalıydı. Teresa'ya iyice yaklaşıp fısıldamaya başladı.

"Acele etmeden düşün, tamam mı? Karşı çıkmadan önce beni dinle."

Teresa ona bakıp ne söyleyeceğine dair bir ipucu aradı. Ardından başını sallayıp tekrar yemeğine baktı.

"Üzgünüm. Ama bu benim için gerçekten önemli. Şey... Bak, artık sabrım tükendi, Teresa. Tamamen tükendi. Tasfiye, yalanlar, labirentteki acımasızlık. Ayrıca son birkaç gündür İSYAN'm Alev'de yepyeni bir deney planı olduğunu anlayacak kadar çok şey duydum ve daha kim bilir neler var. Bunu biliyor muydun?"

Teresa sertçe başını iki yana salladı, gerçekten dehşete düşmüş görünüyordu. "Yani bir şeylerden şüphelendim; sonra Alev'e gidişiniz, inşa ettikleri o yatakhaneler, Düz Geçiş... Ama benimle bir şey paylaşmadılar." Duraksayıp yeniden başını iki yana salladı. "Duyduklarından emin misin?"

"Kesinlikle."

"Bazen onlara inanmamızı gerçekten güçleştiriyorlar, değil mi?"

Tepkisi Thomas'a ilk engeli aştığını hissettirdi.

"Aynen," dedi. "Alev'e *gittim*. Korkunç bir yer. ArGe'de yarattıkları o bombeli yaratıkları gördüm. Kâbustan fırlamış gibilerdi. Durmak zorunda, Teresa. Tüm bunlar durmak zorunda. Ciddiyim."

Teresa başta cevap vermedi, duygularını anlamak imkânsızdı. Ama sonunda konuştuğunda sesi hafifçe titriyordu.

"Ne yapabiliriz, Tom? İSYAN fazla büyük. Ve her ne yapıyorlarsa en azından bunu geçerli kılacak bir sebepleri var."

"Tedavi mi?" Thomas küçümsercesine güldü. "Bu asla olmayacak. İnanmıyorum. Bunca zaman ve çalışmanın ardından bir ön tedavileri bile yok. İlaç için deneme çalışmaları falan da yapmıyorlar. Tek yaptıkları Değişkenlerini acımasızlaştırmak, sürekli atıp tuttukları saçma taslağın peşinden koşmak."

"Onları Alev'e göndereceklerini gerçekten düşünüyor musun?" diye sordu Teresa.

"Evet. Sen düşünmüyor musun?"

Teresa iç geçirdi. "Sanırım ben de düşünüyorum."

"Onlar bizim *arkadaşlarımız*, Teresa. Birlikte geçirdiğimiz güzel zamanları hatırla. Tanrım, her şeyi geçtim, Chuck'ı Alev'e bıraktıklarını düşünsene. Deli şehrindekileri saymıyorum bile."

Bu Teresa'yı gerçekten etkilemişe benziyordu. Gözleri yaşlarla doldu.

"Yine de," diye başladı. "Ne *yapabiliriz?* Koca bir imparatorluğa, korumalarına ve silahlarına karşı iki kişiyiz."

Ona söyleme vakti gelmişti. Cesaretini toplayıp konuştu:

"Beni dinlemen gereken kısım bu işte. Öncelikle Dr. Paige'i bizi labirente göndermesi için ikna edeceğiz. İşleri biraz karıştırması gerektiğine dair onu ikna edeceğiz. Ama hafızalarımızı silmeden göndermeleri gerek. Kilit nokta bu. İçeride ciddi bir inceleme yapıp onlara rapor göndermemize izin vermeleri gerektiğini söyleyeceğiz. Psikiyatrlar Noel geri gelmiş gibi hissedecekler; tüm o Değişken olasılıklarını düşünsene. Heyecanla konuşarak onları bunu istediğimize ikna edebiliriz. Hatta belki bir ay içeride kalıp sonra geri gelmeyi teklif ederiz. Ne söylediğimiz önemli değil, sadece içeri gönderilmemiz gerek."

"Peki sonra?" diye sordu Teresa. En azından hemen karşı çıkmamıştı.

"Gitmeden hazırlık yapacağız. Silah odalarından birinin anahtarını alacağız ya da labirentin çıkışma yakın bir yere silahları saklayacağız. Izdırap Verenler hakkında biraz araştırma yapacağız, onları doğru zamanda nasıl kapayacağımızın bir yolunu bulacağız. Herkesi çıkardığımızda kaçabileceğimiz en yakın şehrin haritasını çıkaracağız. Sonra içeri girdiğimizde birkaç gün Kayranlıları neler olacağı hakkında ikna etmeye çalışacağız, plan yapacağız ve uygulayacağız."

"Çok basitmiş gibi anlattın," diye karşılık verdi Teresa. "Bir kere labirentte tüm hareketlerimizi izliyor ve tüm konuşmalarımızı dinliyor olacaklar."

"Öyleyse biz de bol bol fısıldaşırız. Karanlıkta konuşuruz, bıçak böceklerden kaçınırız, vesaire. Elimizdeki en büyük şans bize güvenmeleri."

Teresa ona daha da yaklaşarak kulağına fısıldadı. Nefesi Thomas'ın tenini ısıtıyordu. "Gerçekten de labirente girip Kayranlıları alıp oradan çıkabileceğimizi mi düşünüyorsun? Birkaç kişiyi öldürmeden? Kendimiz ölmeden?"

Thomas nefesini bıraktı. "Çok fazla olduğunu biliyorum. Ama oturup hiçbir şey yapmadan bunun devam etmesine izin vermek çok daha kötü."

Teresa bir şey söylemeden iç çekti.

"Teresa, sana içimi döktüm. Beni bu noktaya getiren muhtemelen Chuck oldu. Onu çok seviyorum. İSYAN'ın ona sürekli zarar vermesine... izin veremem. Diğerlerini saymıyorum bile. Yapamam. Lütfen, lütfen benimle olduğunu söyle."

Daha önce onunla hiç böyle konuşmamıştı. Her şeyi ortaya dökmüştü.

Teresa bitkin gözlerle ona baktı. "Ciddisin, değil mi?"

"Kesinlikle. Sesli bir şekilde dile getirmek daha da emin olmamı sağladı."

Teresa sessizleşti. Uzun süre sessiz kaldı.

Sonunda ayağa kalktı. "Düşünmem için bana yirmi dört saat ver, olur mu?" Arkasında oldukça gergin haldeki Thomas'ı bırakarak uzaklaştı.

Sonuçta yaklaşık on dört saat yetmişti.

Thomas gününü boş zamanını değerlendirerek geçirmişti. Muayene, test ve gözlem zamanları arasında araştırma tabletindeki şifreli olmayan dosyalarda Izdırap Verenlerle ilgili bilgi bulmaya çalıştı. Kaçacaklarsa, yaratıkları durdurmak önemli bir faktör olacaktı. Pek bilgi yoktu ama yıllar öncesinden kalma, bir sürü farklı bilgi yığınının arasında biyomekanik yapılarının şematik çizimini buldu.

Teresa zihninde seslendiğinde yatağında uzanmış, yaratığın olası bir zayıflığını bulmak için çizimi inceliyordu.

Tamam, dedi kız. *Ben varım.*

Thomas az kalsın heyecanla yatağından fırlayacaktı. *Gerçekten mi? Var mısın?*

Senin için. Chuck için. Arkadaşlarımız için. Sana yardım edeceğim.

Harika. Bu harika. Şimdi sadece Dr. Paige'i ikna etmemiz gerek.

Onun hakkında endişelenme. Bence bizi A Grubu'na, Aris ile Rachel'ı da B Grubu'na gönderme fikrine bayılacak. Bırak da onu ben halledeyim.

Gerçekten mi?

Gerçekten. Yarın sabah ilk iş onunla konuşacağım.

Thomas gözlem odasında oturmuş, Kayran'da uzun direğin önünde yemek yiyen Newt'in yakın çekim görüntüsünü izliyordu. Nedense yalnızdı. Belki de biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Belki de Chuck bütün gün başının etini yemişti; yüksek bir olasılıktı. Fakat Newt orada yemeğinden lokmalar alıp ısırırken ve yutarken belli bir yere bakmıyordu, derin düşüncelere dalmıştı.

Thomas Newt'in B Grubu'nun labirentindeki kız kardeşi Lizzy'yi düşündü. İkisini birden kurtarmak müthiş olmaz mıydı?

"Seni kurtarmaya geliyorum, Newt," diye o kadar alçak sesle fısıldadı ki birinin onu duyması imkânsızdı. "Hepinizi kurtarmaya geliyorum."

Ertesi gün resmi olarak haber aldı.

Dr. Paige Elitlerin Labirent Deneyleri'ne girişini onaylamıştı.

61. BÖLÜM

231.12.19 | 10.37

Dr. Paige masanın başındaydı, bir yanında Thomas ile Teresa, diğer yanında da Aris ile Rachel oturuyordu. Birkaç psikiyatr ve teknisyen de sessizce onlardan uzakta oturuyorlardı. Fakat Dr. Paige arada bir söylediklerini onaylamaları için onlara bakış atıyordu.

Elitlerin giriş planı konuşulmuştu ve son birkaç detayın üzerinden geçiyorlardı. Thomas sabrını korumak için, kendileri için planlanan bu işe yüreğini ve ruhunu koymuş gibi davranmak için mücadele ediyordu. Oysa amacı –ve umudu– hiçbirinin gerçekleşmemesiydi.

"Buradan bakabilirsiniz," dedi Dr. Paige, bilgilerle dolu uzun bir çizelgenin yansıtıldığı arkasındaki ekranı işaret ederek "ve bu girişle psikiyatrların kaç farklı yeni ve eşsiz Değişken geliştirdiklerini görebilirsiniz. Önerini geliştirdik, Teresa. Bunu yok etme noktalarımızı daha önce hiç ölçemediğimiz şekilde tetikleyecek mükemmel bir fırsat olarak –bir katalizör olarak– görüyoruz."

Thomas gözlerini kısarak ekrana bakıyor, satırları okumaya çalışıyordu. Ama yazılar fazla küçüktü. Dr. Paige'in işaretiyle ekrandaki görüntü gitti.

Paige devam etti. "İlk yirmi dört ila kırk sekiz saat bile Kayran'da hiç görülmemiş olaylar yaşanmasına neden olacak. Rutine dönmüş şeyleri aksatıp yepyeni duygu ve düşüncelerin ortaya çıkmasını sağlayacak. Peş peşe gelen denekler, ilk kez karşı cinsten birinin gelmesi... olasılıklar bizi teşvik ediyor. Bu fikirden dolayı fikri için Teresa'yı takdir ediyorum." Thomas'ın arkadaşına gülümseyerek baktı.

Thomas'a gelince, övgüyü kimin aldığı umurunda değildi. Bunu onlara Thomas söyleseydi plan işe yaramayabilirdi. Zaten hiçbirinin önemi yoktu. Bir zamanlar Ava Paige'i ne kadar seviyorsa, şimdi de bir daha yüzünü görmemeyi o kadar umuyordu. Veya İSYAN'a dair bir şeyi ya da birilerini.

Aris ile Rachel'a baktı. İkisi de hiç de mutlu görünmüyordu. Son zamanlarda pek konuşmamışlardı ve Teresa'yla onlara planlarından bahsedip bahsetmeme konusunda kararsızlardı. Ama onlara *söylememeyi* düşünemiyordu. Ne olursa olsun, A Grubu'ndaki arkadaşlarıyla birlikte B Grubu'ndakileri de kurtarmayı amaçlıyordu.

"Thomas?"

Hemen dikkatini toparladı ve Dr. Paige'in –ve diğer herkesin– kendisine baktığını gördü.

"Üzgünüm," dedi kıpırdanarak. "Dalmışım. Bir şey mi kaçırdım?"

Dr. Paige ona sert bir ifadeyle baktı. "Hafıza kıymığı konusunda bir fikrin olup olmadığını sordum."

Thomas rahatsız edici bir sıcaklıkla birlikte terlediğini hissetti. "Nasıl yani?"

"Bu giriş konusunda beni durduran tek şey bu. Senden önce giren her deneğin hafızası silindi ve bunun tutarlılığı bozmasından endişeleniyorum. Konuyla ilgili fikrini merak ettim."

Thomas kendini ve zihnini toparladı. Bu, hayatının en önemli anı olabilirdi. "Sizi anlayabiliyorum ama Teresa'yla bunu çok konuştuk." İşin içine Teresa'yı da katmak tezini güçlendirirdi. "Biz bunun bahsettiğiniz şeylere, tüm o yeni fırsatlara katkı sağlayacağını düşünüyoruz. İçeride birinin olması, yakından gözlem yapıp size rapor vermesi... Daha önce hiç edinmediğiniz bir bakış açısı olacak. İki yıldır yaptığım sayısız gözlem içinde bunu bir sonraki aşama olarak görüyorum."

"Güzel bir noktaya değindin," diye cevap verdi Dr. Paige. "Gerçekten bu kadar farklı mı?"

Thomas sağlam duruşunu bozmamaya çalıştı. "Sırf o yönden değil. Her şeyden önemlisi benim, Teresa'nın, Aris ve Rachel'ın üzerinde yapacağınız analizleri bir düşünün. Bizim de denek olduğumuzu unutmayın. Hafızalarımızla birlikte Kayran'da modellerimizi incelemeniz daha önce yapma fırsatınızın olmadığı bir şey."

Thomas konuşurken, Dr. Paige başını sallıyordu ama bu onu onayladığı anlamına gelmiyordu.

"Önemli olabileceğini düşündüğüm başka şeyler de var ama en önemlileri bunlar." Gevelemek yerine konuşmasını burada bitirmeye karar verdi ve son cümlesinin kadına, henüz söylenmemiş bir sürü önemli şey olduğunu düşündürmesini umdu.

"Güzel konuştun, Thomas," dedi doktor. "Odadaki çoğu kişinin seninle hemfikir olduğunu bilmek seni rahatlatacaktır." Bu soru bir testmişçesine gülümsedi.

İyi iş çıkardın, dedi Teresa.

Teşekkürler, diye karşılık verdi. *Şu an ciddi anlamda terli koltukaltlarıyla uğraşıyorum.*

Toplantı en az bir saat daha devam etti. Sonunda Thomas daha iyi gidemeyeceğini düşündü. Planı sonuçlanmış ve onaylanmıştı.

Labirente ilk Thomas girecekti. Ertesi gün de Teresa. İkisinin de hafızasına dokunulmayacaktı. Rachel ve Aris de B Grubu'nda aynı planı izleyeceklerdi. Thomas istediği her şeyi almıştı.

Şimdi yapılacak işler vardı.

62. BÖLÜM

231.12.31 | 23.24

Sonunda vakit gelmişti.

Thomas hazırlanırken bitkin düşmüştü.

Izdırap Verenler hakkında zayıf noktaları ve enerji kaynakları da dahil olmak üzere, mümkün olan her türlü bilgiyi edinmişti. Labirenti inşa ederken öğrendikleriyle, Izdırap Veren yuvasının nasıl çalıştığını birleştirirse onları alt edip sağ çıkabilme olasılığıyla kendini iyi hissetti. Teresa'nın yardımıyla onların ve Kayranlıların kaçacağı labirent çıkışına çok yakın olan bir silah deposunun şifresini öğrenmişti. Sığınacak yer arayabilecekleri, İSYAN'dan sadece elli kilometre uzakta olan bir Alaska kasabası bulmuşlardı. Aris ile Rachel'ı plandan haberdar ettiler ama Thomas ile Teresa onları almak için B Grubu'nun labirentine gidene dek bir şey yapmayacaklardı. Her şey yerli yerindeydi. Geriye yalnızca beklemek kalmıştı. Sonunda labirente girip de eski arkadaşlarının arasından destekçiler toplayabildikleri sürece hiçbir şey olamazdı.

Ve o zaman sonunda geldi.

Thomas karyolanın başlığına yaslanmış, yatağında oturuyordu. Teresa da yatağın kenarına çektiği sandalyede oturuyordu. Thomas'a yaklaştı, yüzlerinin arasında sadece birkaç santim vardı. Yemekten döndüklerinden beri saatlerdir konuşuyorlardı. Tasfiye'den beri ilk kez böyle bir şey yapmışlardı.

"Korkup caymayacağına yemin ediyor musun?" diye sordu Thomas. "Kıymık hakkında düşüncelerini değiştirmelerine izin vermeyeceğine?"

"Yeminimizi bozdun, şapşal."

Bir geceliğine de olsa kaçış planından konuşmayacaklarına yemin etmişlerdi. Çoğunlukla da başarmışlardı. Çocukluklarını hatırlamış, Newt ve diğerleriyle birlikte dünyanın geleceğiyle ilgili felsefe yaptıkları zamanlara gülmüşlerdi. Uzaydan, bilimden, tarihten bile konuşmuşlardı. Meşhur komplo teorilerinden. Büyük savaşlardan. Bir zamanlar hayatın nasıl olduğundan. Konuştular, konuştular, konuştular.

Sonunda Thomas her şeyi mahvedip onları gerçekliğe döndürene kadar.

"Evet, biliyorum," dedi. "Konuşacak konum bitti."

"Sevdiğim herkes üzerine yemin ederim ki Kayran'a girişinden yirmi dört saat sonra tıpkı planladığımız gibi, hafızalarımıza dokunulmamış bir şekilde yanında olacağım. Tamam mı? Söz veriyorum."

"Serçeparmak sözü?"

Teresa geri çekildi. "Dur bakalım. Bu ciddi bir olay."

Thomas serçeparmağını uzattı. Teresa kendi parmağını onunkine doladı ve ellerini salladılar.

"Tamam," dedi Thomas. "*Şimdi* kendimi daha iyi hissediyorum."

Teresa parmağını bırakmamıştı. Elleri yatağa düştü. "Bazen ne kadar sevimli bir şapşal olabileceğini unutuyorum. Keşke bu yanını daha çok göstersen."

"Sevimli şapşal yanımı mı? Böyle bir yanım olduğunu bilmiyordum. Ama sanırım bunu iltifat kabul etmeliyim."

"*Evet,* iltifat kabul etmelisin." Elini bıraktı ama sandalyeyi tam yanında olacak şekilde çekti. "Aylardır uzak olduğumun farkındayım."

"Yoo," diye karşılık verdi Thomas ama kendisi bile bunu ikna edici bulmadı.

Teresa güldü. "Sadece... Bir yanım hâlâ tedavinin mümkün olduğuna inanıyor. Sen de böyle hissetmiyor musun? Birazcık da olsa?"

"Evet, tabii ki hissediyorum." Bu çıkışı karşısında biraz utandı. "Ama başka bir yol olmalı. Tek bildiğim, bunu başarmanın yolu arkadaşlarıma işkence etmekse, o zaman bunun doğru olmadığı."

"Üstelik işler yalnızca daha da kötüleşecek gibi görünüyor."

Thomas içinde ani bir sevinç dalgası hissetti. Oturup bacaklarını yere uzattı. Sol bacağı onunkine değecek şekilde Teresa'nın tam karşısında durdu.

"Tuhaf," dedi. "Bir yandan heyecanlıyım. Sanırım daha çok rahatlama hissi. Sürekli beklemekten bıkmıştım. Artık geri dönülmeyecek aşamaya geldik. Şimdi tek yapabileceğim... Kayran'a girip bir şeylerin olmasını sağlamak. Çılgınca mı geliyor?"

"Hayır. Ben de aynı şekilde hissediyorum." Teresa gülümseyerek yatakta Thomas'ın yanına oturdu. Ona sarılıp başını omzuna yasladı. "Benim için çok önemlisin."

Her şey bir anda Thomas'ın üzerine geldi. Göğsünü dolduran duygu seli binlerce alev gibi yanıyordu. Tüm o yıllar, anılar, zor zamanlar, güzel zamanlar. Hıçkırıklara boğuldu, sarsılarak hepsini vücudundan attı. Teresa ona daha sıkı sarıldı, o da ağlıyordu. Bir-

kaç dakika boyunca orada öylece oturup içlerini döktüler. Üzgün olmalarına rağmen bir yandan da iyi hissettiriyordu. Canlandırıcı. Thomas daha önce hiç hissetmediği, neşeye yakın bir şeyle doluydu.

Sonunda kelimeleri ağzından çıkarabildiğinde, "Bunu başaracağımızı söyle," dedi. "Oraya gireceğimizi ve arkadaşlarımızı çıkaracağımızı söyle."

"Başaracağız," diye karşılık verdi Teresa. Yüzünü ellerinin arasına alıp çocuğun gözlerine baktı. "Söz veriyorum."

Thomas başını onaylarcasına salladı, bir şey daha söyleyebileceğinden şüpheliydi. Birbirlerinin kollarında, ayaklarını yatağa çektiler ve birlikte uzandılar. Sabah olup da labirente gitme vakti gelinceye dek o şekilde yattılar.

63. BÖLÜM

232.1.1 | 09.03

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Dr. Paige. "Normal mi? Güçlü mü?"

Thomas revir odalarından birinde sandalyede oturuyordu, muayenesi yeni bitmişti. Paige onu son bir kez görmeye gelmişti. Elinde dumanı tüten bir fincan kahve ya da çay vardı.

"Evet, harika hissediyorum." Gerçek şu ki kendini hiç bu kadar gergin hissetmemişti. Saatler sonra Kayranlılarla birlikte olacaktı. Bu imkânsız görünüyordu. "Dürüst olmam gerekirse biraz gerginim."

"Bu yüzden sana bunu getirdim." Ona fincanı uzattı.

Thomas fincanı alıp kokladı. Böğürtlen kokusu aldı. "Nedir bu?"

"Sana özel hazırladığım özel bir çay. Biraz sakinleştirir."

"Teşekkürler." Thomas yavaş ve dikkatlice bir yudum aldı. "Tanrım, çok güzel." Bir yudum daha aldı ve planlarıyla ilgili konuşarak numara yapmayı denemeye karar verdi. "Sizin tarafınızda her şey nasıl gidiyor? Plan konusunda iyi hissediyor musunuz?"

"Artık sen de bunun bir parçasısın, Thomas. Seninle daha fazla bilgi paylaşamayız. Bu işlerin yürümesi için biraz ayrı durmamız gerekiyor."

"Ama size rapor veriyor olacağım."

"Biliyorum. Ama senin de daha önce söylediğin gibi, denek olduğunu unutmamamız gerekiyor. Çok fazla şey söylersek sonucu bozabiliriz."

Thomas çayın yarısını bitirmişti bile, sıcaklığı boğazının yanmasına değerdi. Batıyordu. Akıyordu. "Bana ipucu veremez misiniz? Biraz ucundan bahsedemez misiniz? Labirent Deneyleri'nin sonu için planlanmış büyük bir plan var mı?" Saf heyecanının, kötü bir planları olmadığını kadına göstermesini umuyordu.

"Bilmen gereken bütün detayları biliyorsun," diye karşılık verdi Dr. Paige biraz sertçe.

"Beni özleyeceksin, değil mi?" diye sordu.

Kadını gülümseteceğini sanmıştı ama o gülümsemedi.

"Karşı koyma, Thomas. Her şey yoluna girecek."

"Ne demek istiyorsun?" Başı dönüyordu.

"Senin başkalarına güvenme yeteneğin beni her zaman etkilemiştir," dedi üzgün bir ifadeyle Thomas'ın gözlerine bakarak. Yüzü bulanıklaşmaya başladı. "Bundan pek çok kez faydalandığım için üzgünüm. Ben her zaman yapılması gerekeni yaptım." Ayağa kalktı ama Thomas şimdi ondan üç ya da dört tane görüyordu, yamuluyor, genişliyor, yayılıyordu.

"Ne..." demeye çalıştı Thomas. Ağzı işlevini yerine getirmiyordu.

"Bendim, Thomas. Bunu hatırlamayacağını biliyorum ama yine de sana söylemek istiyorum. Kendimi açıklamak. Şansölye Anderson ile yönetim kadrosuna virüsü bulaştıran bendim. Labirent Deneyleri'nden sonra her şeyi bitirmek istiyorlardı. Bırakmak isti-

yorlardı. Buna asla izin veremezdim, değil mi? Burada başarmaya çalıştığımız şey çok önemli."

"Ne..." Thomas yine konuşmayı denedi ama faydasızdı. Çoktan sandalyesine çökmüştü, dik duramıyordu. Fincan ellerinden düşüp kırıldı. Kulakları pamukla tıkanmış gibi hissetti.

"Sen benim her zaman favorimdin," dedi Dr. Paige. Thomas, kadının dikkatinin başka yere kaydığını hissetti. "Hazırlayın."

İhanet.

Thomas ameliyat masasında yatıyor, bayılıyor, hareket edemiyor, robotik bir yaratığın maskesi gibi görünen tuhaf cihaza bakıyordu. Kıymık mekanizmasını tetikleyerek hafıza kaybına yol açacak cihaza. Bilincini yitirdiğini hissediyordu, çok yakında tamamen bayılacağını biliyordu. Maskeyi indirecekler ve süreci başlatacaklardı. Bildiği hayatından geriye yalnızca dakikalar, belki saniyeler kalmıştı. Vücudunda, zihninde panik gök gürültüsü gibi patlak verdi.

Fakat kıpırdayamıyordu.

Çok yakında onu rahatsız eden, üzen anıları silinecekti.

Silinmelerini istemiyordu. İSYAN onu kandırmıştı. Tabii ki kandıracaktı. Onların böyle olduğunu bilmiyor muydu sanki? Bu yüzden en başında isyan etmeyi planlamamış mıydı? Çünkü bu insanlar çıkarcı, tek bir amaca sahip birer canavardan başka bir şey değillerdi.

Keşke Teresa'yı son bir kez daha görebilseydi. Son sözleri –Yarın görüşürüz– canını acıtıyordu. Evet, bu doğruydu. Ertesi gün bir araya geleceklerdi ama hafızaları silinmiş olacaktı. Onu tanımayacaktı bile.

İSYAN sonuna kadar ikisini de oyuna getirmişti.

Dayanılmaz bir kederle doldu.

Ardından uykunun rahatlatıcı hissi onu uzaklara götürdü.

• • •

Gözlerini rüya olduğunu bildiği şeye açtı. Baş döndürücü, sıradışı, parlak yeşil bir arazide yatıyordu. Etrafındaki çimenler yumuşak meltemle sallanıyordu. Yukarıda parıldayan masmavi gökyüzünün görüntüsünü dokunabileceği kadar yakındaymış gibi görünen dağınık, pofuduk bulutlar bozuyordu. Söylentiye göre Kıyımık sürecini tecrübe eden herkes bunu farklı bir şekilde yaşıyordu. Thomas şimdi orada, el değmemiş anılarıyla birlikte bu güzelliğin içindeydi.

Bir kez daha içinde panik patlaması oldu.

Ama kıpırdayamıyordu. Bağıramıyordu. Teresa'ya seslenmeye çalıştı ama orada değildi.

Büyük bir baloncuk sağ taraftan görüş açısına girdi, sadece birkaç metre uzağındaydı. Baloncuk yağlı bir parlaklıkla titreşip parıldıyordu, daha da yakma süzülürken arkasındaki dünyayı yamultuyordu ve Thomas'ın tam üzerinde durdu. Baloncuğun içinde bir görüntü belirdi, hareketli bir görüntü. Karmaşık, üç boyutlu bir görüntü. Algıları ona görüntünün baloncuğun içinde olduğunu açıkça söylese de aynı zamanda sanki onu tüketiyor, içine alıyordu. Damarlarına uyuşturucu verilmiş gibi onu rahatlatıyordu.

Küçük bir çocuktu. Koltukta oturuyordu, babası arkasındaydı ve kucağında açık bir kitap vardı. Babasının dudakları hareket etti, gözleri abartılı bir ifadeyle parladı, belli ki okuduğu hikâye küçük Thomas'ı mest ediyordu. Göğsünde ufak bir neşe kıvılcımı oldu. Bitmesini istemiyordu. *Hayır,* diye düşündü. *Lütfen bunu almayın. Her şeyi yaparım. Lütfen bana bunu yapmayın.*

Baloncuk patladı.

Etrafa saçılan minik sıvı damlacıkları sihirli bir şekilde havada asılı kaldı, güneş ışığını yakaladıkça Thomas'ın gözlerini kısmasına neden oluyordu. Kafa karışıklığıyla gözlerini kırptı. Az

önce ne görmüştü? Babasıyla ilgili bir şey. Bir kitapla ilgili bir şey. Bulanıktı ama hâlâ oradaydı. Hatırlamaya çalıştı ama başka bir baloncuk belirince durdu.

Parlak yüzeyli bu baloncuk da arkasındaki bulutların şeklini bozuyordu. Yine tam üzerinde durdu. Hareketli bir görüntü belirdi, küçüktü ama aynı anda tüm dünyasını dolduruyordu.

Küçük eliyle annesinin elini tutmuş, bir sokakta yürüyordu. Kaldırımda yapraklar uçuşuyordu. Sanki oradaydı. Güneş ışınları dünyayı çoktan mahvetmişti fakat dışarıda kısa gezintiler yapılabiliyordu. Ebeveynlerinde hissettiği üzüntü ve korkuya rağmen, her saniyeyi iple çekiyordu. Birkaç dakikalık radyasyonun bile yarattığı riske rağmen. Böyle anlarda o kadar mutluydu ki...

Baloncuk patladı. Biraz daha damla havada diğerlerine katılarak asılı kaldı. Güneşin içinde düzinelerce ışıltıydı. Thomas'ın kafa karışıklığı arttı. Kıymık işleminin, anılarının kendisinden alındığının hâlâ farkındaydı. Ama yalnızca güçsüzleşiyorlardı, kaybolmuyorlardı. Tatlı hisse rağmen ona karşı koyuyor, zihniyle savaş açıyordu.

Daha fazla baloncuk geldi.

Daha fazla patladı.

Kovalamaca oynuyordu. Yüzüyordu. Banyo yapıyordu. Kahvaltı. Akşam yemeği. Güzel zamanlar. Zor zamanlar. Yüzler. Duygular. Dr. Paige'in kendisine söyledikleri. Babasının Işıl yüzünden delirmesini görünce çığlık çığlığa bağırmak istedi.

Baloncuk patladı.

Daha fazlası geldi, artık teker teker gelmiyorlardı. Hızlı hızlı akın ediyorlardı, zihnini uyuşturacak şekilde aşırı duyu yüklemesi yapıyordu. Müzik. Filmler. Dans. Beyzbol. Yemek. Sevdiği şeyler (pizza, hamburger, havuç) ve nefret ettiği şeyler (mantarlı et, kabak, bezelye). Anılardaki yüzler bulanıklaştı, sesler anlaşılmaz

bir hal aldı. Baloncuklar o kadar hızlı gelip patlıyordu ki onlara yetişmekte güçlük çekiyordu. Patlamalarının ardında kalanlar, kendilerini oluşturan sıvı her ne ise onlar, milyonlarca damlacık halinde gökyüzünü tamamen doldurmuştu.

Neden bu kadar üzgün olduğunu unutmuştu.

Sert bir rüzgâr esti. Şiddetli, sarsıcı bir rüzgâr. Damlacıkları geniş bir daire şeklinde döndürerek damla tufanı yarattı. Baloncuklar artık Thomas'a ulaşmadan patlıyordu, öncekilerin kalıntıları onları deliyor. Thomas anılarını yaşayamadan onları yok ediyordu. Hepsi üzerinde çalkalanıyor, daha da hızlı dönüyordu. Çok geçmeden her şey bulanıklaştı, renkten yoksun, gri sis hortumuna dönüştü.

Thomas kendisini güneşten mahrum bırakılmış bir çiçek gibi hissediyordu. Hiç böylesine bir karışıklık, böylesine... boşluk hissetmemişti. Dünya üzerinde dönüyordu. Ve Thomas giderek daha boş hissediyordu, zihni çekiliyor, kendini *çalan* kasırgada kayboluyordu. Onu *o* yapan şeyi çalan kasırgada.

Gitmişti.

Hepsi gitmişti.

Gözlerini kapadı. Gözyaşı dökmeden ağladı. Derin bir karanlık zihnini ve vücudunu tüketti. Zaman, önünde sonsuz bir deniz gibi uzanıyordu. Önünde hiçbir şey yoktu; geride bıraktığı hiçbir şey yoktu.

Saatler sonra gözünü açtı.

Uyanıktı.

Ayakta duruyordu.

Etrafı karanlık, bayat ve tozlu havayla kaplıydı.

SON

İSYAN Memorandumu, Tarih 232.1.1, Saat 3.12

KİME: Yönetim Konseyi

KİMDEN: Şansölye Ava Paige

RE: Sebepler

Tüm İSYAN çalışanlarına kısaca teşekkür etmek istiyorum. On yıl oldu ama ön deneylerimiz sonunda bitti. Elit deneklerimizi iyi hazırladınız ve bu noktada Labirent Deneyleri'nin son günlerine başlamaya hazırız; en önemlisi olduğunu bildiğimiz günlere.

Thomas ve Rachel tamamen hazırlandı. Bizi bu ana getiren her şey, onların labirente girişleri siz olmasaydınız mümkün olamazdı. Uzun saatler ve titiz planlama sonucu bugünlere gelebildik. On yıldır gösterdiğiniz bitmek bilmeyen sıkı çalışmanız ve özellikle son iki yıl için teşekkür ederim.

Final adayların kim olacaklarını bilmiyorduk ama bugün Teresa ile Aris'i ve amacımıza olan bağlılıklarını kutlamaktan çok mutluyum. İkinci Aşama'nın eli kulağında ve geleceğimizin her zamankinden parlak olduğuna inanıyorum.

Tekrar teşekkürler.

İSYAN Memorandumu, Tarih 232.1.1, Saat 2.01

KİME: Tüm Çalışanlar

KİMDEN: Teresa Agnes

RE: Son söz

Az önce Thomas'a veda ettim ve şimdi güvenli bir şekilde Kayran'da. Yarın da ben gideceğim. Dr. Paige herkese düşüncelerimi paylaşacağım son bir not göndermemi istedi. Bunu seve seve kabul ettim.

Aris ile benim hafızalarımıza dokunulmayacağına memnunum. İki grupta da iletişim kurup Deney aşamalarında plan yapabilecek birine ihtiyacınız var. Aris ve ben başından itibaren işbirliği içinde olacağız.

Rolümü gizli tutacağıma söz veriyorum. Elimden geldiğince onlardan biri gibi davranacağım ve siz aksini bildirmediğiniz sürece kararlarına karışmayacağım.

On seneden uzun süredir, hayatımın büyük bir kısmında, İSYAN'la birlikteyim. Önceki hayatıma dair anım yok denecek kadar az. Dünyadaki çoğu kişi rahat bir hayat sürdüğüm için şanslı olduğumu düşünür; temiz kıyafetlere, sıcaklığa, güvenliğe ve yiyeceğe sahibim. Burada edindiğim arkadaşlarıma minnettarım; onlar dünyanın en iyi insanları. Bir gün beni anlayıp bana teşekkür edeceklerine inancım tam olmasa bunları asla yapmazdım. Öğrendiklerim, gelişimim ve beni ben yapan

deneyimler için minnettarım. Hayatta olduğum için minnettarım.

İSYAN'ın yaptıklarına inandığımı da belirtmek isterim.

Kutu'ya girmeden önce koluma iki kelime yazmayı planlıyorum. Bunun, yazıyı gören Kayranlıların zihnine bir tohum ekeceğini umuyorum. Bilinçaltında da olsa ne için mücadele ettiğimizi onlara hatırlatmak için. Uzun zaman önce soğuk, karanlık bir gecede Deli çukurlarının önünde gördüğüm bir cümleydi. Yaşattığı tüm dehşete rağmen, tüm kalbimle inandığım bir cümle.

Sanırım ne olduğunu biliyorsunuz.

TEŞEKKÜRLER

Haklı olarak kendimi sürekli tekrar ediyorum. Aşağıda bahsedeceğim kişiler sayesinde hayatım bugünkü halini aldı ve onların ne hakkını ödeyebilirim ne de basit bir teşekkür yeterli olur. Kimseyi gücendirmediğimi umarak hayatımda ve kariyerimde ne anlam ifade ettiklerini gerçekten göstermek için yalnızca birkaç kişiyi yazacağım.

Editörüm Krista Marino. Bu zor bir kitaptı ve biraz sürtüşme yaşadık. Ve tıpkı kardeşler gibi bu sürtüşmeleri birbirimizi daha da çok severek atlattık. Not: O her zaman haklıdır.

Yayın hakları temsilcim Michael Bourret. En yakın arkadaşınızmış gibi hissettiren bir temsilciye sahip olmanın ne kadar müthiş bir şey olduğunu tarif etmem imkânsız. Klişe olsun olmasın, Michael hiddetli bir fırtınanın ortasındaki ada.

Uluslararası yayın hakları temsilcim, Lauren Abramo. Bu kitabı İngilizce dışında bir dilde okuyorsanız ona teşekkür edebilirsiniz. Onun bitmek bilmeyen çabaları sayesinde kırkın üzerinde dile çevrildi. Ayrıca futbola bayılıyor ve bu onu mükemmel bir insan yapıyor.

Reklamcım Kathy Dunn. Tahmin edebileceğiniz üzere hayatım son zamanlarda çılgın bir hal aldı. Kathy bu süreçte delirmememi ya da bunalmamamı sağladı. Bir reklamcının size bir yazardan çok insan olarak değer vermesi ender rastlanan bir durum.

Son ama en önemli olarak ailem: Lynette, Wesley, Bryson, Kayla ve Dallin. Son birkaç yıl, bana onlara daha önce hiç anlayamadığım boyutta değer vermemi öğretti. Bana ne kadar sözlük fırlatsanız da, asla tarif edemeyeceğim şekilde seviyorum onları.

Ve sen, okur. Bu kitabı sana ithaf etmiştim. Ve bunda ciddiyim. Teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

James Dashner *New York Times* çoksatan *Labirent* serisinin yazarıdır: *Labirent: Ölümcül Kaçış, Alev Deneyleri, Son İsyan* ve *Ölüm Emri* dışında *Oyun Ustası* serisinin de yazarıdır.

Dashner Georgia'da doğup büyümüştür fakat artık Rocky Dağları'nda yaşıyor ve kitaplarını orada yazıyor. Onunla ve kitaplarıyla ilgili daha fazla bilgi edinmek için jamesdashner.com'u ziyaret edebilir, Twitter'da @jamesdashner'ı takip edebilir, Instagram'da dashnerjames'i bulabilirsiniz.

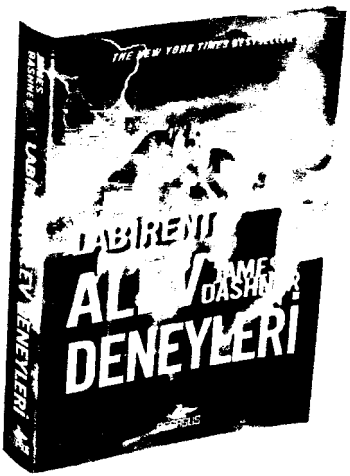
HATIRLA.
HAYATTA KAL.
KOŞ.

"*Açlık Oyunları* gibi distopik hikâyeleri sevenler Thomas'la birlikte Kayran'da maceraya sürüklenecekler."
School Library Journal

"Akıcı anlatımı, akla gelen sayısız soruyu adım adım cevaplaması ve bitmek bilmeyen gerilimiyle Dashner'ın sürükleyici macerası kaçınılmaz sona doğru ilerlerken sizi merak içinde bırakacak."
Publishers Weekly

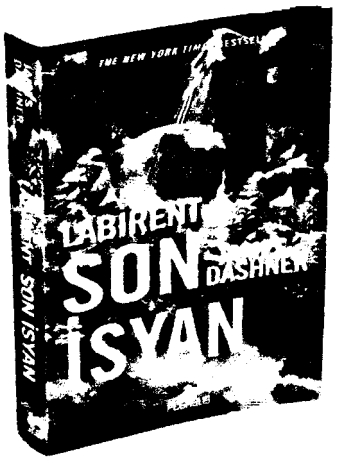
KURAL YOK.
YARDIM YOK.
YA BAŞARIRSIN YA DA ÖLÜRSÜN.

"İlk kitabı sevenler bu nefes nefese maceranın da esiri olacaklar."
Children's Literature

"Bu heyecan dolu kitaptaki ahlaki ikilemler ve ölümcül bir ortamda hayatta kalmaya çalışan çocuklar, hikâyeyi daha da etkileyici bir hale getiriyor."
VOYA

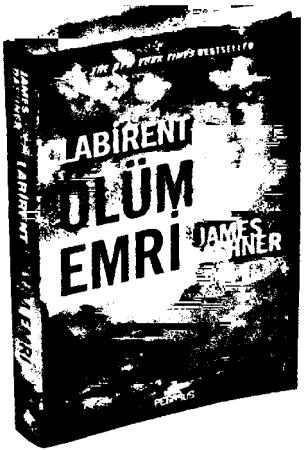
HER ŞEYİN SONU GELDİ!
KURTULAN OLACAK MI?
GERÇEK DEHŞET VERİCİ OLACAK.
ARTIK YALAN YOK.

"James Dashner'ın kitaplarına başlamadan önce derin bir nefes alın."
Deseret News

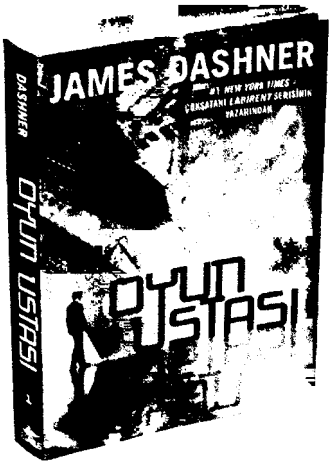
"Hayranlarının Sineklerin Tanrısı, Açlık Oyunları ve Lost'un birleşimi olarak tanımladığı, olağanüstü bir hayatta kalma hikâyesi."
EW.com

ANİ BİR PATLAMAYLA SONUN GELDİĞİNİ SANDILAR.
ANCAK EN KÖTÜ GÜNLER HENÜZ YAŞANMADI.
TEDAVİ YOK. KAÇIŞ YOK.
SON ASLINDA SADECE BİR BAŞLANGIÇTIR.

"Geçmişi ve geleceği bugünle harmanlayan Ölüm Emri hem distopya türünün klasik eserlerini anımsatıyor hem de Dashner'ın çok satan Labirent üçlemesinin temelini sağlamlaştırıyor."
Kirkus Reviews

SANALAĞ SERİSİ

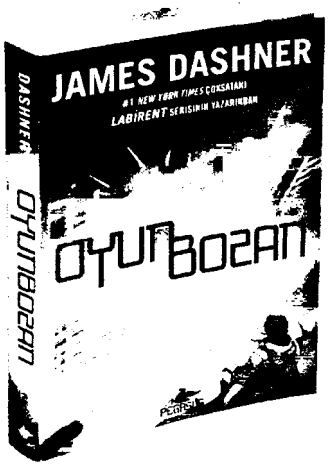

SanalAğ'a hoş geldiniz.

En çılgın hayallerinizin... Ve en korkunç kâbuslarınızın ötesinde bir dünya. Kim kurallara göre oynamak ister ki?

OYUN BAŞLASIN.

"Dashner bir kez daha hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığı distopik bir dünya yaratmış."
VOYA

Gerçeklik, artık sanal bir kâbus.

Sanal ve gerçek dünyaların savaşı... İş işten geçmeden kaybettiğimizi bilemeyeceğimiz bir mücadele.

OYUN DEVAM EDİYOR.

"Mükemmel bir devam kitabı. Dashner, gerçekçi karakterlerle gerilimi ustalıkla tırmandırıyor."
Kirkus Reviews